NOI PERSPECTIVE ROMÂNEŞTI

——ION HALMAGHI——

Vorbirea din Congres a Congressmanului David Funderburk reprezintă pentru poporul român un moment politic esenţial şi are o semnificaţie de mutaţie politică, radicală şi esenţială.

Discursul despre România a fost ţinut în ziua de 30 Iunie şi este întemeiat pe cunoaşterea directă a istoriei poporului român, prin studii de documente şi arhive, căci David Funderburk s'a preocupat de istoria aceasta şi a fost la faţa locului. A trăit în România, ca student şi ambasador al Americii şi a putut desprinde esenţialul şi caracteristicile cele mai importante ale devenirii istorice din România. Dar, în plus, pe lângă cunoaştere, Comgressman-ul David Funderburk are şi intuiţia trăsăturilor principale ale fenomenului românesc. Şi aşa se face că a prezentat ceea ce este deosebit în istoria românească: originea latină, vechimea milenară a poporului, cu tradiţiile româneşti, pe acelaşi teritoriu, dela începutul începuturilor şi valoarea şi misiunea acestui popor, în aşezarea lui geo-politică, de apărător al civilizaţiei şi culturii europene. *"Noi toţi în lumea occidentală datorăm gratitudine poporului român pentrucă Românii au asigurat o zonă de protecţie care a ajutat să izoleze Europa civilizată de barbari. Când hoardele sălbatice din Răsărit au ameninţat Europa, tot Românii au fost aceia care aproape singuri în Sud-Estul Europei au apărat Vestul în timpul Evului Mediu. Astfel, ei au ajutat la protejarea civilizaţiei Europei Occidentale de distrugere".*

Acesta este esenţialul şi numai cine înţelege acest punct esenţial din istoria României, poate alcătui o politică reală şi efectivă de colaborare cu România în relaţiile internaţionale. Aceasta, nu au priceput-o mulţi dintre politicienii şi diplomaţii de cabinet ai Americii, şi au făcut o politică şubredă, confuză şi fără nici o rânduială şi logică.

Astăzi, în contextul nou al situaţiei, după prăbuşirea monolitului sovietic, este nevoie să se amintească diplomaţilor americani, că România are acelaşi rol politic, în acea zonă a geografiei. Uniunea Sovietică a dispărut, dar potenţialul Rusiei, pe toate planurile este extraordinar, şi o revenire a unui stat puternic, cu tendinţe imperialiste este posibilă şi azi şi nu se poate trece peste esenţial; numai România, ţară latină, cu structuri total deosebite de masa slavă din Răsărit, are conştiinţa identităţii sale europene şi poate reface zăgazul de apărare a porţilor dinspre o nouă invazie a formelor asiatice de existenţă statală şi naţională.

Politica americană şi occidentală trebueşte clădită pe structurile betonate politic pentru apărarea Europei, din nou, pentru un viitor necunoscut care poate deveni tot aşa de periculos, sau chiar mai periculos într'un viitor mai apropiat, sau mai îndepărtat.

Şi astăzi, politica americană are multe şubrezenii, între care lipsa de interes pentru înlăturarea aberaţiilor incluse în tratatele lui Molotov-Ribbentrop, nu a dus la anularea integrală a lor, şi se menţin graniţe, care vor fi fatale, cândva nu prea departe, căci vor genera tulburări de care Europa nu are nevoie. Numai printr'o crasă miopie politică se mai pot menţine aceste tratate, care oferă Ruşilor, într'un mod abuziv, provincii ca Basarabia, care este pământ românesc, şi Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa, care la fel sunt curat pământ românesc şi nu au aparţinut niciodată

Continuare în pag.3

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 21 Nr. 230 - SEPTEMBRIE 1995 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

RĂZBOIUL ROMÂNO-ROMÂN

Eugen BÂRSAN

Tabloul politic român este în corzile unei lupte. Lupta de eliberare a celuilalt. Nomenclatura ori antinomenclatura, care e Opoziţia.

Violenţa care caracterizează perioada dela Revoluţie până în prezent nu e nimic altceva decât un război româno-român de învrăjbire a unor categorii sociale împotriva altora, de temporizare a schimbărilor şi de păstrare a vechilor structuri. În alte cuvinte, un război al resentimentelor şi intoleranţei neocomuniste în contra elanului de dezrobire al naţiunii. Elan care nu vrea nimic altceva decât să rupă frâna comunistă către o viaţă naţională mai bună, după decenii de suferinţă, de durere şi de oprimare.

Ce izbeşte în chip deosebit, e războiul pe care nomenclaturiştii îi aplică Opoziţiei cu proiectilul-argument că liderii ei ar fi urmaşii ciocoilor burghezo-moşiereşti din cărţile comuniste de istorie. În fapt, conceptul lui este că, în împlinirea comandamentului trecutului care a ucis din '44 încoace sute de mii de opoziţionişti, războiul contra Opoziţiei trebue continuat. În realitate, nu pentru ce spune minciuna sau diversiunea din cărţile comuniste de istorie, ci pentru a răspunde războiului Opoziţiei care e un război de igienă morală, un război de eliminare dela conducerea treburilor ţării a incompatibilităţii ideologiilor neocomuniste şi de lecuire a crizelor societăţii româneşti. În esenţă, toate lucruri care ar permite afirmarea voinţei politice naţionale.

Deşi zis contra Opoziţiei, el este în fapt şi fond războiul contra identităţii româneşti. Căci, ca şi ieri şi azi, elita românismului este văzută ca cel mai potenţial duşman al puterii neocomuniste, dela care nimic nu vine pe interes naţional, pe caracter constructiv. Totul este axat pe menţinerea puterii, prin orice mijloace. A puterii care detestă tot ce ţine de corectitudine şi de morală. În războiul de menţinere a puterii mai intervine şi factorul sau socoteala-premisă că 80 de procente din poporul ţării este uşor de manevrat fiindcă ar reprezenta prostime, simplu de dus cu minciuni sau diversiuni.

Cel care înainte era activist de partid şi acum a ajuns tot activist, se poate lăuda. Căci, de cinci ani încoace, Românii încearcă să calce într'o viaţă mai bună şi încă n'au ajuns nicăieri. Astfel, e mai mult decât dureros să vezi că atâta jertfă şi atâta zbucium cheltuite pentru ţară n'au dus la nici o reformă, în ade-

Continuare în pag.3

CONDEIERUL DELA COTROCENI

——Banu SERDARU——

...E nimeni altul decât Ion Ilici Iliescu - zis Kaghebescu - orator şi narator format cu 45 de ani în urmă la marea şcoală stalinistă a cadrelor roşii de partid comunist monolitic.

După lovitura din Decembrie '89 s'a aşternut pe scris, continuând *"operilii"* Abuziv Ciuruitului, pe urmele căruia calcă dârz şi apăsat, dovedind aceeaşi *"genialitate"* care ne-a adus şi adâncit în prăpastia disperării şi-a deznădejdii. Timp să-şi dea cu părerea în cărţi nu are, fiind în faza înaltelor solii de pace şi *"pretinie"*, a vizitelor de lucru judeţene *"realimente"* sereiste (omul şi pomul), a primirilor cotroceniste zilnice şi-a unei interminabile şi dezgustătoare agitaţii electorale. *Măi Dragă* e frământat de nostalgia după credibilitatea internaţională a inaintaşului său, care înşelase Occidentul cu *"idependenţa"* faţă de Moscova în anii '68, iar în ţară e avid de putere pe viaţă şi obsedat de acel cult al personalităţii, nelipsit despoţilor, fie ei şi contaminaţi de kaghebită din studenţie!

Cărticelele cotroceanului s'au pornit să apară ca ciupercile după ploaie, emanate precum ale *"academicienilor"* semianalfabeţi, din puţul nesecat al gândirii prezidenţiale patologice. Că nu fac doi bani, nu valorează nici cât o ceapă degerată, nu spun adevărul şi nu le citeşte nimeni, ce mai contează. Că mâine Academia română, rămasă şi ea la remorca puterii neocomuniste, va mai înregistra un confrate de-al Bârlădeanului, Fănuşului, Vierului, Sorescului sau Simionului, pe tov. Acad. Ing. ape Ion Ilici Iliescu-KGB, doctor în arta gălăgierilor propagandei de partid şi cioplitor al limbii de lemn.

Ca mâine-l vom vedea pe supermanul consensului şi ambasadorul KGB-ului în Carpaţi posterul cotidienelor trandafirii, coperta maculaturii de comandă, citatul care hrăneşte naţia, genericul radio-TV, primul academician mioritic de *"onoare"*, în locul Răposatului.

Fiecare vizită judeţeană de lucru, cu *"preţioasele indicaţii"* după tipic ceauşist, cu nava prezidenţială, intonarea imnului, darea onorului, întâmpinarea tovului cu pâine şi sare etc. etc., presupune automat adunătura electorală *"spontană"* de gură-cască, formată din puhoiul de slugi sereiste cu simbrie grasă, mărimile urbei şi aplaudacii osanaţi de meserie. După spiciul cucuvelei, găunos şi mincinos, în care Opoziţia destabilizatoare e acuzată de starea deplorabilă a naţiunii, urmează darul prezidenţial cu dedicaţie pe ultima apariţie editorială, în care doar dedicaţia e reală.

Armata Chebeleilor dela Cotroceni s'a chitit pe scris, aşternând Lovilutii şi Reforme puse la cale şi trăite sau Toamne diplomatice din gândirea politică machiavelică a emanatului Moscovei. Pentru scrierile inutile şi fără valoare, cu semnătura despotului de Oltenita, ca şi pentru presa aservită puterii neocomuniste, hârtia nu e o problemă, chiar de-ar fi să apară cu frecvenţa cu care se întreceau servitorii Planetarului şi-ai Savantei să le dea posterităţii *"operilii de inestimabilă valoare teoretică şi practică"*. Şi cum aberaţiile Berbecului din Carpaţi sunt respectate cu sfinţenie de Blestemul dela Cotroceni, va trebui reluat curând *"învăţământul politic"*, prin conspectarea şi aprofundarea maculaturii iliesciste, extragerea şi memorarea citatelor cu care ne vom hrăni sărăcia în următorul cincinal.

Şi-apoi Drăganii tranziţiei (dela comunismul ceauşist primitiv la neocomunismul iliescist luminat) se vor întrece în publicarea *"scriitorului neamului"* pe tot mapamodul, în sponsorizarea aceluiaşi năpăstuit popor român, dator să suporte toate inepţiile kaghe-

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR articole semnate de următorii colaboratori din România:

EDITORIAL

TABERELE DE VARĂ DELA CÂMPUL ROMÂNESC

Taberele dela Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, care au loc în fiecare vară, sunt o formă de comunitate socială, alcătuită prin voluntarism şi principii morale. De fapt, ele sunt o frumoasă tradiţie naţională, care în trecutul istoric se făceau în special în vremuri de bejenie. Cei ce vin la Câmpul Românesc, găsesc o admirabilă şi dinamică comunitate de visuri şi idealuri româneşti. O împerechere ciudată de luptă pe baricade, cu odihna şi dinamica sufletească de care au nevoie acei ce se luptă şi se străduiesc pentru cauza naţională. Toţi cei ce vin la Taberele de vară dela Câmpul Românesc, de departe sau de aproape, trăiesc aici momente de istorie, de tresărire, de nostalgii, de iniţiative şi de apropiere a unora de alţii, prin omenia specifică Românului.

Aceste tabere se fac în poienele dela Câmp, care sunt străjuite de *"CAPELA"* unde se fac *"Serviciile Divine"*, în fiecare dimineaţă, în sprijinul altor tradiţii naţionale, dela schiturile şi lăcaşurile sfinte din ţară. Sfânta Capelă ocroteşte toate adunările de tabără sub semnul credinţei creştine.

Taberele au diferite categorii de sociabilitate: grupurile de tineret, adunările la sfat ale femeilor, întâlnirile de bărbaţi, care fac schimburi de idei, cunoştinţe, şi leaga prietenii cu cei veniţi din multitudinea de locuri, aşa cum a fost şi anul acesta, cu cei sosiţi din România, ca oaspeţi la tabere, din Montreal, din Statele Unite etc.

Toate categoriile se adună la ridicarea drapelului şi la coborîrea lui, care se fac cu un ritual stabilit, în cadrul unei solemne adunări. Însăşi pregătirea meselor, de trei pe zi, la bucătărie se face în spirit de tabără, unde iscusinţa femeilor se ia la întrecere pentru a satura pe cei din strângerea Câmpului.

Taberele încep să lucreze dis de dimineaţă, prin grupuri de sfat, de snoave şi de proiecte, durează ziua întreagă şi se termină seara, târziu de tot, în noapte, cu cântece, jocuri, petreceri şi voie bună, căci principiul general al acestor comunităţi de tabără este destinderea şi înfiriparea prieteniilor, între acei care vin din diferite părţi geografice şi se bucură că stau împreună cu alte suflete româneşti, cu alte simţiri şi gânduri de tot ce este românesc şi îi leagă împreună.

Taberele sunt şi şezătorile culturale, cu diferite comunicări, care fac obiectul unor frumoase şi dinamice schimburi de observaţii, completări şi interpretări, ce se fac în mod liber, de către acei ce participă şi doresc să-şi aducă contribuţia lor. Totul se desfăşoară într'o atmosferă amicală şi decentă, într'o ordine plăcută şi rodnică. Climatul specific al Taberelor de Vară este de orientare naţională, dincolo de orice implicaţie de formaţie politică. Totul se discută în FORUM, fără să se impună cuiva un punct de vedere politic, al vreunei grupări politice. Ideea fundamentală este de uniune şi solidaritate naţională, cu prezenţa tuturor punctelor de vedere şi cu orientări variate, dar legate de soarta poporului român şi de viitorul României. Sentimentul care îi leagă pe toţi participanţii este prietenia cea bună şi dezinteresată. Toţi vin îndemnaţi de credinţa lor în omenia românească, care cu adevărat este esenţa taberelor. Mai ales dragostea de ceea ce au lăsat în România, în cultura şi civilizaţia românească, de tradiţie străveche, care nu pot fi uitate de către cei ce au ajuns pe meleaguri străine, dar nu au pierdut legăturile sentimentale cu ţara lor.

În serile în care se aprind focuri ca în vremurile strămoşeşti şi se cântă până târziu în noapte sub clarul cerurilor cu lună, sunt puternice legături cu întregul trecut zbuciumat al neamului românesc şi cu glorioasele înfăptuiri de altă dată, ale celor ce nu şi-au pierdut credinţa în virtuţile naţionale şi au avut puterea să-şi dea viaţa pentru existenţa istorică a neamului şi ţării. Acesta este secretul taberelor de vară dela Câmpul Românesc: s'a păstrat integrală viziunea românităţii şi nu a acceptat pângărirea dezmăţului care a cuprins o bună parte din lumea de azi.

Serile în care ard focurile în mijlocul pădurii se trimit, peste mari şi ţări semnale de prietenie celor din vremurile de altă dată şi celor ce vor veni după noi, că neamul românesc nu şi-a pierdut voinţa de a exista aşa cum l-a vrut Dumnezeu la naşterea sa şi că încă are virtuţi şi energii de creaţie şi de supravieţuire, în istoria lumii, dincolo de toate pârjolurile care i-au înnegrit istoria, din când în când.

Taberele de vară, cu variatele lor forme de existenţă sunt manifestări ale unei puternice conştiinţe naţionale şi sunt un imperativ al acestei conştiinţe ca să nu piară ideea de neam românesc în lume. Semnificaţia lor este o semnificaţie naţională şi de aceea adună pe Românii răsfiraţi în mai multe puncte ale globului, într'o strânsă comuniune sufletească, şi de credinţă nestrămutată.

Taberele dela Câmpul Românesc sunt una din tainele împreunării naţionale şi stau cu inima deschisă pentru toţi acei ce simt româneşte.

·George BĂLAŞU

PERICOLUL EXAGERĂRILOR

Alex.NEMOIANU

Una dintre problemele grave care ameninţă prezentul dar şi viitorul României este cea care priveşte dependenţa psihologică pe care prea mulţi Români o mai au în relaţiile cu vremelnica administraţie a ţării, căreia îi place să fie numită şi căreia locuitorii ţării s'au obişnuit să îi spună *"puterea"*. Simplul fapt că o structură socială care ar trebui să fie subordonată societăţii şi poporului este numită *"putere"* şi tratată ca un dat, ca o condiţie în perpetuitate şi care doar cu greu ar putea fi schimbată, este nespus de ameninţător şi simbolic. Românii încă mai cred că adminstraţia poate face tot ce vrea şi cetăţenii se află la placul ei. Desigur acest reflex condiţionat şi tară de psihologie socială au cauze foarte uşor de numit.

Vreme de cincizeci de ani Românii au fost supuşi în mod sistematic asupririlor de tot felul de către administraţiile bolşevice instaurate în vârful baionetelor sovietice. Cele suferite de Românii sub odioasele administraţii dej-ceauşiste nu au fost la întâmplare ci au fost rodul unui plan bine pus la punct în laboratoarele răului din Rusia Sovietică şi de fapt nu numai de acolo.

În mod deliberat Românii au fost hăituiţi, terorizaţi şi obligaţi să gândească *"dublu"*, una să creadă şi alta să spună. Din această perspectivă este criminal şi neruşinat că pe ecranele televizoarelor din România apar foşti ofiţeri de Securitate, torţionari notorii, care în mod deschis fac apologia crimelor bolşevice şi ororilor săvârşite de călăii lui Dej şi Ceauşescu. În fond aceşti apologeţi ai crimei nu sunt decât exponenţii cei mai rudimentari ai unor forţe văzute şi oculte care doresc să menţină pe Români într'o stare de infantilism politic la cheremul *"puterii"*. Căci anii dej-ceauşismului au însemnat reducerea, sau oricum au urmărit reducerea, Românilor la starea de turmă infantilă orfană care, în mod jalnic, trebuia să privească spre alinare chiar către monştrii ce i-au redus la o asemenea stare subumană. Planul a fost bine pus la punct, este încă urmărit şi lui i se datorează mai întâi *"comunismul după comunism"* care există în România.

În prea multe cazuri calităţile umane care asigurau mersul înainte şi după care indivizii erau ierarhizaţi social: curajul, hărnicia, sinceritatea au fost înlocuite cu opusul lor: laşitatea, lenea hoţească, minciuna, şi nu întâmplător. Într'o societate de-a'ndoaselea valorile erau de-a'ndoaselea şi anapoda. Cu aceste lucruri în faţă nu ar trebui să ne mai surprindă cele ce le pune la cale şi iscodeşte administraţia sprijinită de extremişti a lui Ion Iliescu.

În momentul de faţă nici nu ar mai trebui comentate incompetenţa sau reaua voinţă a reprezentanţilor acestei administraţii ci ar trebui tot mai limpede arătat că se urmăreşte un plan cu o criminală finalitate.

Actuala administraţie în mod deliberat caută să păstreze în loc toate structurile comuniste căci prin aceasta se face imposibilă alcătuirea de organisme sociale alternative şi libere de amestecul *"puterii"*. Cei care continuă să îşi dea votul *"răului cunoscut"*, deci administraţiei Iliescu aflată în cârdăşie deschisă cu partidele extremiste inspirate de către oculta securistă, nu vor să înţeleagă că au de-a face cu indivizi îndărătnici şi fără nici un fel de vocaţie democratică. Aceşti indivizi care deliberat refuză să vorbească despre crimele dej-ceauşismului şi care au fost şcoliţi la şcolile negativităţii dela Moscova ori de aiurea, ştiu prea bine că pentru a realiza un soi de coeziune au nevoie de prezenţa unui *"inamic"*, a unui *"duşman"*.

Acest *"duşman"* a fost rând pe rând, Fondul Monetar Internaţional, *"Exilul"*, foştii proprietari etc. Dar de neiertat rămâne faptul ca actuala *"putere"* a fost şi a rămas capabilă să manevreze şi să joace cum vrea problema naţională. Trebue recunoscut că în această privinţă o vină. revine şi Opoziţiei democrate.

În primul rând în România problema naţională este reală căci în interiorul minorităţii maghiare există extremişti care visează imposibilul şi care, din proprie iniţiativă sau stârniţi dela Budapesta, au dovedit că pot face rău şi pot provoca tulburări. Ar fi fost firesc ca justificata îngrijorare a populaţiei covârşitor majoritară din Transilvania, deci a Românilor, să îşi afle siguranţa alături de partidele Opoziţiei democrate. Ar fi fost firesc să fie aşa căci în anii comunismului, probabil după grupul etnic german, Românii au avut cel mai mult de suferit. Biserica Greco-Catolică a fost nimicită iar conducătorii legendari ai Românilor, între care Dr. Iuliu Maniu, au fost exterminaţi. Românii din Transilvania nu ar trebui să fie nevoiţi să voteze cu figuri cel puţin dubioase gen Funar. (Un singur exemplu este edificator în demonstrarea apelor tulburi în care acest demagog se scaldă. Amatorul de *"arheologie"* clujeană nu face nimic spre a restaura una dintre cele mai autentice instituţii româneşti din Ardeal sub numele ei adevărat. Mă refer la Universitatea Română din Cluj care s'a fondat şi a funcţionat cu mândrie sub numele de *"Ferdinand"*. Ar fi mult mai folositor ca instituţiile româneşti istorice să fie întărite la Cluj decât să atârni tăbliţe cu conţinut îndoielnic pe monumente ce aparţin minoritarilor unguri. Dar desigur cei care din umbră îl sprijină pe demagog nu au respect pentru adevăr şi nici pentru instituţiile româneşti fundamentale).

Dar la aceasta se adaugă o greşeală de neirtat pe care au făcut-o măcar o parte dintre *"elitiştii"* care s'au alăturat Opoziţiei democrate. Dintr'un zel de a-şi dovedi *"internaţionalismul"*, zel pe care personal nu îl înţeleg, *"elitiştii"* au manifestat un dezinteres dispreţuitor faţă de sentimentele naţionale româneşti şi o agresivitate seculară la limita fanatismului. În dorinţa de a exorciza păcate mai vechi aceşti *"elitişti"* au surpat grav credibilitatea Opoziţiei democrate în Ardeal cel puţin în ce priveşte fermitatea faţă de principiul nenegociabil al integrităţii hotarelor româneşti.

Este imperios necesar ca această greşeală să fie îndreptată şi *"elitiştii"* ar trebui siliţi să îşi tempereze exagerările *"internaţionaliste"* fără rost.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE..

PRENUMELE..

STRADA/ Nr. ....

ORAŞUL..................STATUL/PROVINCIA..................

CODUL POŞTAL..................ŢARA..................

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.
Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

"MAFIA ÎNTUNERICULUI"

Mihaela MOISIN

Citeam nu de mult în ziarele canadiene, despre pericolul recent al mafiei ruseşti (kgb-iste) care pur şi simplu a invadat Canada. Specialiştii kgb-işti, care *"spală banii"* (expresie tipic americană pentru invadarea pieţii cu dolari falşi), care ucid în stil comunist, îşi crează teritorii şi ramificaţii, şi-au extins spaţiul de desfăşurare tocmai pe continentul american, devenind foarte rapid mai periculoşi decât mafioţii italieni de tradiţie.

Ca imediat după aceea să aflăm că Dl. Valeriu Tabără, Ministrul Agriculturii vorbeşte despre *"Mafia întunericului"* chiar în România. Să fi existând această mafie românească într'adevăr, să fie tentaculele aceleiaşi mafii sovietice întinse până în România, ori să fie pur şi simplu o făcătură a guvernului pentru a găsi un acar Păun în justificarea scandalului grâului din vara aceasta din România? În oricare dintre cazuri este la fel de rău.

Totul a pornit dela simplul fapt că Dumnezeu, făcându-i-se milă de bietul ţăran român, i-a trimis una dintre cele mai bune recolte de grâu din ultimul deceniu. E rău fără grâu, dar şi cu prea mult grâu ce faci? Se făceau multe când România antebelică era *"grânarul Europei"*; când România stabilea preţul grâului pe piaţa europeană; dar azi? când România este considerată o ţară a lumii a treia, cine să afle despre fantastica recoltă, atunci când Dl. Tabără se face că nu ştie de existenţa ei?

Azi, când în majoritatea ţărilor europene, ca să nu mai vorbim de ţările lumii a treia, este atâta nevoie de grâu, ori din cauza secetei în primele, ori din cauza sărăciei pământului în ultimele, România are un exces de milioane de tone de grâu pe care nu are cum să le vândă pentrucă *"nu corespund standardului 813-68"*. Cum vine asta? Mai bine să nu vândă România acest grâu, să-l lase să putrezească, pentrucă Romcereal nici nu încearcă să-l pună pe piaţa internaţională! Chiar dacă l-ar vinde sub preţul grâului de calitatea întâia de pe piaţa mondială, atât ţărnul român, cât şi (mai ales) România ar duce-o mai bine.

Zic unii că problema scandalului grâului este creată de guvern, pentru a-l lămuri pe ţăran cât de rău este să fii proprietar şi să produci o grămadă de grâu pe care n'ai cui să-l vinzi, deci, înapoi la *ceape*, care are el grijă de grâul ţăranului şi al statului, pe principiul: *"ce-i al meu e al meu, ce-i al tău e tot al meu"*. Şi ca s'o spunem pe-a dreaptă, chiar aşa, ce să facă ţăranul cu grâul care l-a invadat în casă, pe care nu-l poate valorifica, şi ca urmare, nu-şi poate permite luxul de a începe muncile de toamnă. Are dreptate dumnealui, Dl. guvern să sugereze: *"înapoi cu pământul la CAP"*. Când ai avere, ai probleme, când n'ai nimic, eşti sărac şi liniştit.

Alţii însă spun, că această problemă este creată de o mafie, nu se ştie a cui, dar sigur a întunericului, care de pe undeva de prin Moldova îşi trimite agenţii să cumpere grâul bietului ţăran cu 70 -80 de lei/kg, pentru a-l vinde apoi cu 250 lei/kg, (preţul de achiziţie al Romcereal-ului), unor societăţi particulare, sau care vor şti să-l vândă chiar pe piaţa mondială, cu câţiva dolari mai mult.

Dl. Petre Roman, creatorul legii funciare, jubilează azi, şi scrie şi tot scrie scrisori în stânga şi în dreapta, pentru a se implica şi el în problema grâului. Concluzia dumnealui - actualul guvern nu este în stare să rezolve cea mai fierbinte problemă a unei veri la fel de fierbinte. Ce bine ar mai rezolva-o însă Dl. Roman, care poate vinde şi un cal mort!

Din tot acest scandal al grâului, va cădea capul D-lui Tabără, sau va cădea întregul guvern? Se vor ţine alegeri anticipate? pentrucă aceiaşi neocomunişti îşi duc liniştiţi campania electorală şi tot ce îşi doresc este doar rotirea portofoliilor ministeriale, pe aceeaşi structură neocomunistă?

Va fi existând într'adevăr o mafie a întunericului, a luminei dela Răsărit sau este o nouă făcătură a actualului guvern, pentru o întoarcere spre *ceapeuri*?

RĂZBOIUL ROMÂNO-ROMÂN

Urmare din pagina 1

văratul înţeles al cuvântului.

Opoziţia antinomenclaturistă este supusă în chip permanent unei sistematice hărţuieli de epuizare a ei. In special se hărţuieşte cu logica, că numai ce serveşte interesele puterii este patriotic. Puterea zice că cine nu este cu ea, este implicit împotriva ţării. În o asemenea politică există o cantitate de ură care tinde să ucidă tot ceea ce este antinomenclaturist. Tinde să ucidă pe Românul care vrea să se desprindă din mecanismele unei inflaţii de programe ruinătoare. Programe care măresc tot mai mult prăpastia dintre guvernanţi şi populaţie, fiindcă democraţia socialistă care are loc în ţară e pur şi simplu doar o mascaradă. Rolul ideologiei totalitare este să dea pregnanţă de realitate ficţiunilor. Să impună falsul drept adevăr.

Unde s'a făcut tabula rasa cu societatea civilă, au fost impuse valori de import, străine românismului. Un sistem de caste rigid şi riguros prescris după modelul de producţie asiatic. Conform acestuia, casta dominanţă - nomenclatura -, constituită la toate nivelurile administrative ale societăţii, exclude masa dela deciziile politice. Prin o asemenea excludere, pas cu pas, s'a format o mentalitate care se reduce doar la judecata de conformism. Un lucru care este de fapt premisa pervertirii morale urmărită de putere. O pervertire în care cetăţenii îşi orientează toate energiile doar spre asigurarea materială a existenţei.

Trăsătura comună a puterii, din războiul român-român, este unitatea de grup mafiot şi coruptibilitatea. Tehnicienii ei provin dela *"academia de partid"* iar intelectualii ei sunt vechii lăudători ai *"erei ceauşiste"* precum şi cei care n'au avut niciodată un ax moral. Lipsa de moralitate a intelectualităţii afiliate ei, promovează în continuare corupţia instituţionalizată, dezinformarea şi autototalitarismul.

Câtă vreme Revoluţia nu a reuşit să îndrepte România pe drumul cel bun, ea a lăsat în urmă doar amintirea morţilor şi a sacrificiului irosit. Restauraţia a luat puterea şi cu acest lucru a început războiul româno-român care a tăiat apele: cu Iliescu ori împotriva lui! Cu el sunt: clasa politică vinovată de crimele comunismului, armata securiştilor si informatorilor şi cei care au binemeritat dela partid recompense.

Preşedintele nu se poate stăpâni să nu incite la războaiele civile şi să se bată cu toţi cei care nu-i cântă în strună. Mineriadele au fost zilele de culme ale războiului româno-român. Sursa Preşedintelui, e ura. El face parte din comuniştii care au aruncat sămânţa urii. În fapt tot sistemul comunist e născut din ură şi clădit pe ură. Dacă Românul s'ar fi răzvrătit mai întâi contra lui însuşi, n'ar mai fi existat situaţia purtării crucii în războiul româno-român de acuma, care opune clanului democraţiei *"originale"* de partid comunist, forţele societăţii care şi-au legat destinul de Decembrie '89.

Ţara are ca principal duşman însăşi puterea politică actuală. Legat de acest lucru, în războiul româno-român care are loc, Opoziţia are mai mult decât un mandat politic. Ea are un mandat legat de morala şi de justiţia pe care patria le imploră ca pe o necesitate supremă de salvare a ei.

Dacă opoziţia ar fi DUMITRU IUGA - Românul devenit un simbol de nestrămutată hotărîre în forţa moralo-spirituală care-l conduce- , apreciem că s'ar fi trecut, deja, peste războiul româno-român. Dar pentrucă ce ar fi fost bine să fie nu este, el e încă în mare desfăşurare.

Închei acest articol cu felul în care Dumitru Iuga vede însuşi problema: *"Sufăr de un optimism nativ, deşi am avut parte numai de zile grele. Sunt convins că la capătul drumului va fi bine pentru poporul românesc. Prin lipsa noastră de "inspiraţie" din 1990 şi 1992, în loc să ne urcăm într'un accelerat, ne-am trezit urcaţi într'un marfar. Însă tot acolo ajungem. Din păcate, irosim timp şi energie, şi mulţi, foarte mulţi dintre noi nu mnai au răbdare"*.

Eugen BÂRSAN

PENTRU ALEGERILE PREZIDENŢIALE DIN 1996

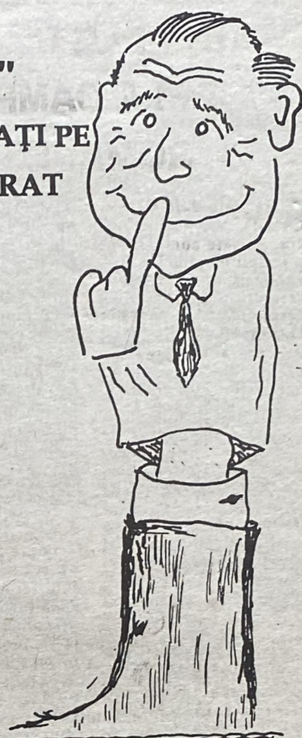
"PARTIDUL ORIGINALITĂŢII"

VĂ ÎNDEAMNĂ SĂ VOTAŢI PE TOVARĂŞUL - DEMOCRAT

K Ion

G Ilici

B Iliescu

pt. conformitate,
Stroe MOLDOVANU

CHEMARE CĂTRE TINERII ROMÂNI

Foştii deţinuţi politici anticomunişti aflaţi peste hotarele ţării organizaţi în *"Uniunea Foştilor Deţinuţi Politici din România"* cu sediul la Geneva - UDPR - se adresează prin aceasta tinerilor români şi celor din Capitală şi din apropiere în mod special.

În ziua de Miercuri 8 Noemebrie din acest an se va împlini jumătate de veac dela marea demonstraţie a tineretului bucureştean ce a avut loc în Piaţa Palatului Regal la 8 Noembrie 1945. A fost ultima manifestare de acest gen ce s'a desfăşurat public, deschis, în timpul comunismului.

În urmă cu 8 luni, sprijinit de baionetele Armatei Roşii de ocupaţie şi de trădătorii de interese naţionale din partidul comunist şi organizaţiile camuflate ale acestuia, Vâşinski instalase împotriva voinţei populare şi regale, guvernul condus de un obscur avocat dar posesor al unei frumoase averi, Petru Groza, care se pusese în slujba partidului comunist, de totală obedienţă faţă de cel bolşevic cu sediul la Moscova.

La 8 Noembrie, ziua onomastică a tânărului Rege Mihai I, care va rămâne curând ultimul bastion de rezistenţă anticomunistă din ţară, tineretul bucureştean din marile partide istorice, naţional-ţărănist şi naţional-liberal a organizat o demonstraţie proiectată ca omagiu Suveranului şi pentru afirmarea tezelor naţionale şi democratice.

Un rol deosebit l-au jucat tinerii din facultăţi cărora li s'au adăugat şi cei din licee, dar nici tinerii muncitori nu au fost absenţi, astfel coloana naţională liberală avea în frunte pe cei dela Uzinele Ford (devenită cândva Automatica), iar coloanele naţional-ţărăniste veneau cu tinerii muncitori dela fabricile din Sectoarele Albastru şi Negru. În cinstea şi amintirea acelui act, după 50 de ani, facem un apel la organizarea unei manifestaţii care să urmeze aceleaşi trasee de atunci. Ca portrete să fie duse cel al Regelui Mihai, aşa cum arăta atunci şi aşa cum se prezintă astăzi, cele ale marilor conducători, amândoi pierzându-şi viaţa în temniţa dela Sighet, Iuliu Maniu, Preşedintele PNŢ şi Dinu Brătianu, Preşedintele PNL. Să se facă din vreme apel la tineri din provincie, la cetăţene şi cetăţeni ai Capitalei şi de unde pot veni, să participe la demonstraţie. Fiecare după dorinţe şi preferinţe să se adune în faţa unuia din fostele sedii: cel al PNŢ din str. Clemenceau, astăzi Gabriel Pery, iar cel al PNL din str. C.A. Rosetii, astăzi centrul hematologic. Plecarea să se facă astfel ca jomcţiunea să aibă loc, precum în 1945, în Piaţa Palatului. Locul fostei statui a regelui Carol I, operă a marelui sculptor Mestrovici, distrusă de comunişti, să fie marcat şi în mijloc să figureze un portret al primului şi marelui nostru Rege. Să fie scrise şi scandate, precum în urmă cu cinci decenii: *"Regele şi Patria"*, *"Toată lumea la Palat"*, *"Toată lumea e cu noi"*. Încadraţi de tineri, să participe cei care au manifestat la 8 Noembrie 1945. În Piaţa Palatului să se rostească câteva scurte cuvântări.

Până la 8 Noembrie din acest an nu mai este mult şi o astfel de acţiune trebue din vreme şi temeinic pregătită. Vom difuza apeluri ca din străinătate să vină participanţi, sub semnul unităţii.

Preşedinte,
Dumitru Ionescu

Secretar,
Constantin Mareş

NOI PERSPECTIVE ROMÂNEŞTI

Urmare din pag.1

Rusiei. Este o imoralitate care nu poate dura în politica internaţională, căci va aduce după sine consecinţe nefaste.

Trebue menţionat meritul Congressmanului Funderburk de a fi subliniat adevăruri trainice şi permanente ale istoriei româneşti, care vor ajuta de acum încolo să se clarifice liniile esenţiale ale unei politici reale şi sănătoase în releţiile cu România, poarta de apărare a Occidentului. Nici o ţară din Europa nu va fi asigurată, fără garanţia integrităţii teritoriale a României, între graniţele ei fixate la Pacea de după Primul Război Mondial.

Salutările noastre, ale Românilor, acestui Congressman luminat şi care se deosebeşte de alţii prin seriozitatea concepţiei sale politice nealterată şi de largă viziune. Prin cuvântarea sa, se deschid noi perspective pentru România.

Ion HALMAGHI

"OPERA LEGISLATIVĂ"

Radu ŞTEFĂNESCU

În Parlamentul ruşinii naţionale, majoritar cotrocenist, se poartă o politică meschină, cu iz de gaşcă comunistă, politica intereselor avantajoase şi a şantajelor pentru posturi grase. Se încalcă Legea Legilor, se revine la articole votate sau se hotărăsc legi strâmbe, se nesocotesc regulamente după cum se ordonă de sus, se uită promisiunile demagogice şi înfierările tovărăşeşti făcute pe postul naţional de televiziune.

Au fost acceptate Ordonanţa de urgenţă nr.1 care îngheaţă salariile muncitorilor şi Raportul de mediere la Legea accelerării privatizării. Urmează ca Ordonanţa, acuzată la Cameră de neconstituţionalitate, să ia drumul Curţii Constituţionale şi apoi cel al promulgării la Cotroceni.

Teama de a rămâne fără ţigănime i-a determinat pe tovarăşii parlamentari să modifice legea privind încuviinţarea adopţiei, în sensul că nu pot fi adoptaţi decât copiii aflaţi în instituţiile de ocrotire ale statului şi numai prin Comitetul naţional de adopţie.

În timp ce deputaţii roşii au decis Legea strâmbă a caselor naţionalizate (în fond renaţionalizarea lor), urmând să clarifice unele articole din regulament, declarate de Curte ca neconstituţionale, senatorii trandafirii au adopotat cu voioşie cinci ordonanţe văcăroidiene şi Legea privind producerea, controlul calităţii, comercializarea şi folosirea seminţelor şi materialului săditor.

La cererea Curţii Constituţionale au fost modificate unele articole privind relaţia cu presa, de care se va *"îngriji"* Codul Penal! şi protecţia familiilor parlamentarilor. Dar chiulul din actuala sesiune parlamentară a devenit patologic, bătând toate recordurile de până acum. Lipsa unui singur vot a făcut să cadă Raportul de mediere asupra Legii accelerării privatizării, iar lipsa cvorumului a amânat votarea Legii caselor naţionalizate. Această lege nedreaptă şi intolerantă faţă de *"restitutio in integrum"* transformă foştii şi actualii bârlădeni, marţieni, văcari, ghermani, păuneşti şi... târla e mare - în viitori proprietari. De fapt, legea a fost concepută pentru puii de năpârcă avortaţi de ceauşism, fiindcă nesocoteşte dreptul de proprietate şi legalizează furtul. Se restituie doar apartamentul locuit de proprietarul său, iar chiriaşii vor plăti preţuri mult prea mari pentru posibilităţile lor, ca să devină proprietari. Oligarhia ceauşisto-iliescistă, lipitorile comuniste şi fosilele stăpânirii actuale vor cumpăra somptuoasele vile la preţuri sub cele de piaţă. Legea priveşte doar casele naţionalizate, nu şi pe cele demolate de buldozerele *"iepocii lumină"* sau ale persoanelor emigrate, fugite etc.

Legea învăţământului - un fel de regulament de funcţionare cu 223 articole a înaintat greu, fiindcă aici, precum la agricultură sau la football toată lumea se pricepe şi-şi dă cu părerea. Art.22 a stabilit ca probele pe care le susţin absolvenţii gimnaziilor să cuprindă obligatoriu examenul la limba şi literatura maternă. Cap.XII referitor la *"Învăţământul pentru persoanele aparţinând minorităţilor naţionale"* (art.116-124) s'a dovedit dea dreptul incendiar şi s'a finalizat cu greu din pricina comodităţii, absenteismului şi manevrelor politice de culise ale tovarăşilor trandafirii. Câteva dintre măsurile preconizate în noua Lege a învăţământului stabilesc că elevii şi studenţii eminenţi pot absolvi doi ani într'unul, bacalaureatul se va susţine la şase probe- diferenţiat pentru secţiile reale şi umaniste şi numai de trei ori, iar învăţământul superior va fi gratuit... cu numele, fiindcă nu vor lipsi taxele suculente legate de admiteri şi reexaminări.

Dezabateri furtunoase au fost şi la Statutul medicului şi Regulamentul de funcţionare al Consiliului Naţional al Colegiului medicilor, un fel de tribunal suprem care va stabili codul deontologic al slujitorilor lui Hypocrate. În luările de poziţie ale uneltelor stăpânirii n'au lipsit acuzele de ordin politic la adresa Federaţiei medicilor şi a Sindicatelor sanitare, privind orientarea lor anticotrocenistă.

Vacanţa rămâne unica realizare parlamentară notabilă. După cinci luni de chiuleală sau excursii turistice pe mapamond, suportate de-un popor îngrozit de grija zilei de mâine, dolofanii burjui comunişti din Parlamentul prăbuşirii naţionale au intrat în şederea constituţională nemeritată din lunile de vară, timp în care Guvernoiul de cârpă al Iliescului va continua în voie desăvârşirea dezastrului, prin Ordonanţe antinaţionale.

Aşadar, încă de Joi 23 Iunie a.c. aleşii naţiunii au intrat în vacanţa mare oameni făcuţi, putându-şi cumpăra vilele princiare la preţuri ridicole şi aprobându-şi spaga suplimentară de milioane din *"munca"* de acţionari în AGA şi'n Consiliile de Administraţie. Au supărato rău pe *"Bunicuţa"* dela Cotroceni care, de ochii lumii, tuna şi fulgera la începutul sesiunii parlamentare împotriva căpătuielii prin cumul de funcţii la AGA şi... SPAGA! La final, ca tacâmul să fie complet, foştii mahări din CC al PCR, granguri activişti, şefi de *secu*, miliţie, procuratură etc., etc., - că numai senatori şi deputaţi nu pot fi numiţi - au amânat dezbaterea Raportului Comisiei *"Apartamentul"*, ce va fi dat uitării, ca atâtea altele. Că doar n'o să-şi taie singuri craca de sub picioare, abdicând dela principiul elementar al eticii şi echităţii originale, rezumat în sintagma: *"Năstase - patru case!"*

Actuala sesiune parlamentară a fost un fiasco, ca şi precedentele, cauza principală fiind chiulul, gras plătit din buzunarul electoratului păcălit. Au rămas amânate la... calendele greceşti 52 propuneri şi 43 proiecte de legi!! *"Opera legislativă"* a fost pe măsura ticăloşiei şi a incompetenţei celor de compun majoritatea parlamentară roşie, slugarnică faţă de kaghebistul patron republican şi liber cugetător de Olteniţa.

CONSIDERAŢII PRIVIND LEGEA ÎNVĂŢĂMÂNTULUI PENTRU MINORITĂŢILE NAŢIONALE

Av. George VASU

Legea Învăţământului privind minorităţile naţionale a produs multă agitaţie de către UDMR (Partidul Maghiarilor din România), încercându-se o destabilizare în ţară, print'o agitaţie permanentă, părăsirea Parlamentului în timpul dezbaterilor etc.

Se pare că această acţiune a fost concepută şi suţinută din străinătate de Uniunea Naţională a Ungurilor, care din 1994 au căutat un prilej. Abia atunci când Legea Învăţământului a fost promulgată de Preşedintele ţării, la Debreţin, în Ungaria în loc să strângă un milion de participanţi, abia s'au strâns 3.000 de persoane vârstnice, iar din România au fost mai puţin de 300 de participanţi.

La 27 Iulie 1995, în catedrala reformată din Debreţin a avut loc o adunare de protest împotriva *"războiului pornit împotriva limbii maghiare"* pentru apărarea şcolilor maghiare din România, Slovacia şi Serbia.

Printre vorbitori au fost prezenţi şi Laszlo Tökes, preot reformat din România, Marko Bela, preşedintele UDMR din România, scriitorul Sute Andras, preşedintele de onoare al Uniunii Mondiale a Ungurilor, etc., care au menţionat ca datorită Legii Învăţământului din România, limba maghiară din România este supusă *"pieirii din rândul limbilor lumii"* etc., etc.

Acum vreau să examinez câteva articole din Cap.XII al acestei legi contestate de politicienii maghiari din România, pentruca cititorul obiectiv să tragă concluzia care se impune.

Art.118 din Lege spune: *"Persoanele aparţinând minorităţilor naţionale au dreptul să studieze şi să se instruiască în limba maternă la toate nivelurile şi formele de învăţământ, în condiţiile prezentei legi".*

Deci nu este vorba de un atentat la limba maghiară ci de instituirea principiului general de instruire în limba maternă conform prezentei legi, iar în art.119 al.1 se prevede în mod clar şi explicit că *"în funcţie de necesităţile locale, se pot organiza la cerere şi în condiţiile legii,* ***grupe, clase, secţii sau şcoli*** *cu predare în limba minorităţilor naţionale".*

Cu alte cuvinte, este suficient ca minoritatea maghiară să facă o cerere pentru a se face secţii, grupe sau şcoli cu predare în limba maghiară. Mă întreb eu în ce ţară din lume există atâtea oportunităţi pentru o minoritate naţională? Desigur că în art. 119 al.2 se precizează că aceste oportunităţi ale minorităţilor naţionale nu trebue să aducă atingere învăţării limbii oficiale şi predării limbii române.

Legiuitorul a avut grija pentru copiii care vin din familii maghiare, unde învaţă limba maternă, să nu fie supuşi la un efort prea mare. Astfel a prevăzut în art.120 al.1 că: *"Limba şi literatura română se predau în învăţământul primar după programe de învăţământ şi manuale şcolare elaborate în mod special pentru minoritatea respectivă".* În art.120 al.3 se precizează că: *"În manualele de Istorie Universală şi Istoria Românilor se vor* ***reflecta istoria şi tradiţiile minorităţilor naţionale din România"***. Ne întrebăm unde este desnaţionalizarea de care vorbesc Ungurii de pretutindeni? Mai mult, în art.120 al.4 se prevede clar că: *"În învăţământul gimnazial se introduce, la cerere, o disciplină de studiu, istoria şi tradiţiile minorităţilor naţionale, cu predare* ***în limba maternă****. Programele analitice şi manualele la aceste discipline sunt aprobate de Ministerul Învăţământului".*

Mă întreb unde există în lume o ocrotire a limbii materne mai mare decât în România? Mai mult, chiar elevilor maghiari care urmează şcoli cu predare în limba română li se asigură la cerere şi în condiţiile legii, ***"ca disciplină de studiu, limba şi literatura maternă, precum şi istoria şi tradiţiile minorităţii naţionale respective"*** (art. 121 din Legea Învăţământului). Unde este *"desnaţionalizarea"* care o *"cuvântă"* UDMR în lumea şi la toate cancelariile Europei?

Este suficient să mai citez un text din Legea Învăţământului din România. Este vorba de art.122, care spune aşa: *"În învăţământul medical universitar de stat, în cadrul secţiilor existente, pregătirea de specialitate se poate face în continuare în limba maternă, cu obligaţia însuşirii terminologiei de specialitate în limba română".* În fine, în art. 123 se prevede: *"În învăţământul universitar de stat se pot organiza, la cerere şi în condiţiile legii de faţă, grupe şi secţii cu predare în limba maternă, pentru pregătirea personalului necesar în activitatea didactică".*

Consider că nu poate exista o lege mai democrată care să sprijine minorităţile naţionale ale unei ţări europene, ca cea promulgată recent în România!

CONDEIERUL DELA COTROCENI

Urmare din pagina 1

bitei iliesciste. După cum n'ar fi de mirare, ci de mirul lumii, să-l vedem pe *"nenea scriitorul"* publicând direct în frangleza lui de baltă, cu damf de kazacioc, pe care-o găvăreşte în desele-i peregrinări continentale.

Hotărât lucru: n'am scăpat de impostura comunistă. În cărţile apărute sub semnătura lui, scribăreţii lui Iliescu trunchiază adevărul. Nu prezintă răbufnirea românească declanşată spontan în 16 Decembrie '89 la Timişoara şi continuată, din nefericire, cu lovitura de stat din 22 Decembrie '89 la Bucureşti, odată cu fuga cuplului demenţial şi acapararea puterii de către aripa influentă a *secu*, prin kaghebistul ei numărul unu, omul Moscovei Ion Ilici Iliescu.

Prin metehnele lui ceauşiste, prin acapararea mascată a tuturtor prerogativelor de decizie politico-executivă, modul de a gândi, ostil intereselor naţionale (lipsa de interes în problema Basarabiei, graba semnării tratatului de supunere oarbă faţă de imperiul răului etc.) şi ambiţia de a-şi însuşi neconstituţional al treilea mandat prezidenţial, Iliescu rămâne comunistul bolşevizat din studenţie, care mimează ruperea de trecut şi ritmul exasperant de lent al reformelor.

Istoria va consemna prelungirea sfertului de veac al infernului ceauşist prin acest blestem care ţinteşte preşedinţia pe viaţă. E de aşteptat, aşadar, ca *"operilii"* condeierului dela Cotroceni să concureze curând maculatura Împuşcaţilor, cu grabă şi teamă de a masca, prin jumătăţi de adevăr, vinovăţii sigure.

Banu SERDARU

TINERI, SĂRIŢI CĂ NE MĂNÂNCĂ CÂINII

Maria SAVA

Tineri, voi, flori de nădejde pe marginile prăpastiei; prăpastie unde mai toate sufletele se topesc şi se zbat în disperare; prăpastie unde maeştrii ipocriziei, ai minciunii zdrobitoare de inimi, creatoare de rele şi născătoare de hoţii, ne-au azvârlit şi acum se lăfăie din truda noastră şi râd de sufletele îndurerate.

Tineri, voi, erupţie a sufletului fundamental sensibil, oare ştiţi ce bea *"Cowboyul"* nostru, acest parazit al virtuţii în paharul ce i se clatină în mâna tremurândă? El bea lacrimile şi sângele viitorului vostru sfânt; bea boală, sluţenie, lipsă, încununându-se de mândrie în acordurile şi simfoniile celor ce îi cântă în strună.

Tineri, voi, îndurătorii situaţiei bizare, a tuturor insultelor, a tuturor loviturilor, nu lăsăţi dovada slăbiciunii şi a fricii în faţa celor ce ne pervertesc raţiunea făcându-ne să credem că toţi suntem nişte infractori; proprietate pe care stăpânii o conced de bună voie sclavilor într'o detestabilă mânie şi în arta de a trage concluzii suficiente din premise insuficiente.

Tineri, vedeţi binele la care suntem mărginiţi? Vedeţi hăul lipsurilor în care cei mulţi se zbat? Vedeţi oscilaţia sindicatelor între revoltă şi supunere? Vedeţi că ţopăim pe marginea promisiunilor şi a prăbuşirii? Vedeţi că plutim pe un ocean de furtună, pe valurile căreia se perpetuează creşterea preţurilor; ocean pe care stăpânul navighează râzând, societatea de mijloc înnoată cum poate iar tinerii şi bătrânii se înneacă în efortul de a traversa (tranziţia de paie).

Tineri, ţara aceasta a devenit un fel de teatru unde, actorii deţin roluri în raport invers cu talentul şi dorinţele spectatorilor; roluri de baliverne îngânate de idioţii cu gura plină de laude şi zgomot care, fac totul şi în fapt nimic doar în efortul de a urca preţurile pe panta pe care traiul coboară. Actori care vând totul pe tămâie cu semnalul cel mai evident al vânzării de ţară, ruşine ce îi coboară pe coarda cea mai josnică a neamului românesc.

Tineri, la pupitrul despotismului din sala teatrului s'a instalat fraudulos sufleorul, cel ce dictează actorilor acte de manipulare a spectatorilor; acte nelămurite, nedrepte, ruşinoase, pe care audienţa este nevoită să le înghită cu durere; acte foarte uşoare pentru unii şi foarte grele pentru alţii, uşoare în a impresiona şi deruta pe spectatorii tăcerii în splendoarea actorilor puternici şi sătui dar, goi sub mantia scumpă brodată cu suspinele noastre ce le ascundem sub monumentul uimirii şi spaimei din tăcere. Tineri, a tăcea asupra adevărului înseamnă a ascunde răul, nu a-l suprima.

Tineri, săriţi la câinii ce ne mănâncă truda, săriţi cu forţa eroică ce ne-aţi dovedit-o la Revoluţie. Săriţi, rupeţi lanţurile tăcerii şi răbdării. Săriţi, acum nu mai este timpul confuziei din Decembrie '89 şi idealurile voastre nu vor mai fi dărâmate. Căci va veni o vreme când binele va cârmui şi sunetul dreptăţii va sluji drept autoritate iar pentru cei care vor iubi faţărnicia mai mult decât dreptatea în zadar vor mai trăi pe pământul românesc. Ne va da Dumnezeu un om bun şi drept care va scoate afară, actorii ruşinii din sala teatrului.

BOCITOARELE DELA DEBREŢIN

— Gh.Ionescu OLBOJAN—

La 27 Iulie, anul acesta, la Debreţin a avut loc o mică festivitate prilejuită de înmormântarea amiciţiei dintre guvernul ungar şi unii reprezentanţi şi delegaţi ai Maghiarimii răspândite prin lume. Funerariile au pus la grea caznă bojocii corului de bocitoare iredentisto-maghiare, profesioniste în astfel de servicii, fără de care naţia lui Istvan cel Sfânt s'ar duce de râpă, cu cai cu tot. Vă întrebaţi şi mă întrebaţi - poate - de ce a fost ales Debreţinul pentru o aşa solemnitate de adio? Pentrucă nu este prima mortăciune ungurească aruncată în groapa istoriei săpată aici. În 1849 Koszuth Lajos, intrat fără cal în Biserica mare din Debreţin, anunţă asistenţa că prietenia dintre Habsburgi şi Maghiari a sucombat, cu toate intervenţiile medicilor cei mari dela Viena.

Ce ne-a făcut să ajungem la considerentele de mai sus? Nimic altceva decât:

a) momentul ales de reprezentanţii maghiarimii diasporene pentru simulacrul de *"mare adunare"* a fost dezavantajos pentru guvernul dela Budapesta, guvern care în această perioadă continuă tratativele cu partea română pentru semnarea tratatului bilateral de pace şi colaborare, iar, pe de altă parte, aşteaptă ca tratatul similar semnat cu Slovacia să fie ratificat de forul suprem al acestei din urmă ţări. Contrar aşteptărilor organizatorilor întâlnirii dela Debreţin, Bucureştiul, prin echipa sa de negociatori, nu s'a sinchisit de presiunea pe care forţele iredentiste-maghiare sperau să o insufle părţii române pentru ca aceasta să facă unele compromisuri privind mult discutata *"recomandare 1201"* a Comunităţii Europene relativ la statutul minorităţilor. În loc să uşureze misiunea părţii maghiare în tratativele cu România, mica adunătură dela Debreţin a creat noi tensiuni în modul de abordare a prevederilor viitorului tratat.

b) fiindcă guvernul maghiar a stat deoparte de acest protest al maghiarimii din România, Slovacia şi Voivodina, tam-tam-ul de altădată care se făcea în jurul unor asemenea *"evenimente internaţionale ungureşti"* a fost estompat cât s'a putut de mult. Nu tu articole sforăitoare, pline de venin şi de pretenţii absurde, nu tu interviuri date pe postul naţional şi în care să se facă tapajul necesar în jurul apropiatului eveniment, nu tu afişe pe toţi pereţii clădirilor din Debreţin, nu tu drapele maghiare arborate, nu tu sprijin logistic şi participare activă din partea autorităţilor maghiare, nu tu multe altele, printre care micile răzbunări şi atentate la viaţa Românilor. Din relatările corespondenţilor de presă, am aflat că Debreţinul şi-a văzut liniştit de treburile sale, nepăsător că în el se zvârcolesc de mama focului *"aleşii"* ungurimii de aiurea. Toate acestea pentrucă statul maghiar nu este tolerant ca altele, el punând în vedere organizatorilor adunării că show-ul, masa şi dansul vor avea loc numai în incinta bisericii reformate şi nu în alte locuri. Scurt şi cuprinzător. Puşi astfel cu botul pe labe, copiii năzdrăvani ai lui Attila au împărţit cărticelele şi hărţile lor vizionare numai celor care au participat la manifestare, iar năduful şi l-au vărsat între pereţii lăcaşului ales pentru asemenea recitări;

c) un alt motiv pentru care autorităţile maghiare şi-au cenzurat sentimentele faţă de adunarea dela Debreţin este şi acela că întrunirea avea drept scop boicotarea legilor învăţământului din Slovacia şi România, dar - ca totdeauna, când maghiarimea de pretutindeni se adună - discuţiile sunt canalizate spre tema iredentistă, refacerea regatului ungar din timpul lui Ştefan cel Sfânt. Or, a vorbi acum despre o asemenea problemă, când în Balcani tunurile croate şi sârbeşti nu au amuţit, e o lipsă de tact, de apreciere eronată a unor situaţii conjuncturale nefavorabile emiterii de pretenţii teritoriale, demers care poate face din Ungaria şi vecinele sale teatrul unui nou conflict armat. Că e la modă. Deznodământul este tragic. Şi guvernul maghiar ştie că nu poate duce un asemenea război. De aceea se fereşte să fie implicat în provocările belicoase ale exilului maghiar. Asta nu înseamnă că se dezice de ideile revizioniste maghiare. Nu. Guvernul aşteaptă mereu alte şi alte prilejuri, precum procesele de integrare a ţărilor est-europene în structurile euro-atlantice, momente în care - prin tot felul de mijloace, oficiale sau neoficiale - caută să pună beţe în roate în privinţa admiterii celor două vecine, România şi Slovacia. Dar, până atunci vrea linişte la hotare...

Acesta a fost decorul în care bocitoarele udemeriste şi-au vărsat lacrimile. Tökes Lazslo, Sutö András şi Markó Béla s'au întrecut pe ei în a prezenta apocaliptic peisajul politic românesc, cu privire specială asupra drepturilor minorităţilor maghiare, minoritate care - în viziunea acestor trei extremişti - ar fi oprimată, lipsită de drepturile fundamentale ale omului, supusă dezrădăcinării etnice etc., etc. În cuvântul lor, oratorii slovaci de limbă maghiară au fost mai ponderaţi în minciuni şi înjurături la adresa guvernului ţării lor de reşedinţă. Lucrul acesta arată că - pe de o parte - statul slovac este mai autoritar în relaţia cu minoritatea maghiară şi - pe de altă parte - etnicii maghiari sunt conştienţi că revizionismul unguresc este o opţiune desuetă, o idee a unor minţi nesănătoase şi care trăiesc din vise expansioniste.

Simţind că strigă în vânt, onor reprezentanţii exilului maghiar au adoptat, în finalul întâlnirii lor dela Debreţin, ideea că *"marea"* lor adunare de acolo este fără efect asupra celor două state vecine, cu alte cuvinte, adunătura este un eşec, ca nefiind luată în seamă atât de către autorităţile locale cât şi de cele româneşti şi slovace. Pentru a drege busuiocul, cum spune Românul, capii răutăţilor au decis ca - întorşi acasă - reprezentanţii etniei maghiare să organizeze acţiuni de protest în toate localităţile în care populaţia este majoritară maghiară, motivul protestelor reprezentându-l Legea învăţământului şi mai vechea, de acum, autonomie locală pentru etnicii maghiari. S'a ordonat ca protestele să evite situaţiile violente, provocările la adresa organelor de ordine, atacurile la persoană, insultele şi alte metode folosite până mai ieri şi care nu au fost benefice celor care au recurs la ele.

Sfârşitul lunii Iulie şi prima parte a lunii August au fost marcate Duminică de Duminică, de marşuri ale tăcerii organizate de căpeteniile locale ale U.D.M.R.-ului în localităţile din judeţele cu concentrări de etnici maghiari. În acest fel, participanţii la asemenea manifestări cred că pretenţiile lor de modificare a Legii învăţământului vor fi luate în seamă de autorităţile române la presiunea organizaţiilor internaţionale de protecţia drepturilor omului. Apelează acum la internaţionali întrucât *"internii"* le-au arătat că sunt absurzi, că cer mai mult decât le este lungul nasului, că sunt nerecunoscători şi neînţelegători. Aşa se face că pe pancardele purtate de participanţii la asemenea marşuri ale tăcerii putem citi - în limba română şi maghiară - sloganuri de genul acestuia: *"Cerem învăţământ de toate gradele şi formele, inclusiv cel profesional, în limba maternă! Nu uitaţi de promisiunile dela Alba Iulia - 1918 şi Bucureşti - 1990"*. Pe lângă aceste pretenţii, în unele interviuri acordate de fruntaşii U.D.M.R. se afirmă că Românii obstrucţionează libertatea religioasă, că elevii maghiari din România sunt persecutaţi religios, ei neavând posibilitatea să primească educaţie catolică în şcoli. Din nou, minciuna maghiară îşi spune cuvântul. În urmă cu patru ani, aceiaşi lideri udemerişti au cerut, şi autorităţile române le-au dat câştig de cauză, ca educaţia religioasă a copiilor magiari să fie lăsată în seama lăcaşurilor de cult la care merg părinţii, şcoala fiind populată cu elevi de mai multe religii. Întrebaţi, elevii maghiari susţin că predarea religiei catolice în şcoală este o povară în plus, inutilă lor care, de mici, au fost prezenţi, alături de părinţi, la oficierea slujbelor religioase în spirit catolic organizate de lăcaşurile de rit catolic.

Obişnuiţi cu stepa şi mersul călare, unii lideri locali ai UDMR mai sar peste cal, în speranţa nemărturisită că poate iese ceva din acrobaţia aceasta. Unul dintre săritorii peste cal este şeful organizaţiei locale UDMR a judeţului Alba, autorul unei năstruşnice idei: dacă autorităţile române ţin atât de mult ca Maghiarii să comunice cu Românii într'o limbă, atunci să se decreteze că acea limbă comună - în judeţele cu pondere maghiară - să fie limba lui Attila, că e sfântă şi frumoasă. Românii l-au privit cu compătimire, Maghiarii însă, nu. Cum să întine opincarii valahi limba sfântului Ştefan?

Deschiderea anului de învăţământ va fi un nou prilej pentru şovinii unguri de a-şi da arama pe faţă, organizând cine ştie ce alte soiuri de proteste publice, antrenând în ele şi partea nevinovată a etniei: copiii. În loc să-i lase să zburde în voia Domnului, capetele înfierbântate îi vaccinează cu venin antiromânesc.

Scrisori esenţiale

ANORMAL ŞI NEFIRESC

——— Teodor BRĂILEANU ———

Domnule Eugen Preda,

Nu vom uita, noi - o generaţie -, vocea aceea baritonală care, seară de seară, ne spunea ce-a mai făcut genial genialul *"ţăran deosebit"* dela Scorniceşti. Ne bubuie şi acum în urechi emisiunea coardelor Dvs. vocale, groase, care în acel limbaj sterotip (care cică ar fi de lemn, în sensul de uscăciune şi lipsă de afinitate) ne spunea că mai avem un pas şi vom înfăptui societatea socialistă multilateral dezvoltată, cea mai superioară formă de organizare a vieţii sociale (nu a omului pe pământ, căci exprimarea nu intra astfel canoanele broşurii *"vieţii de partid"*).

Acum Dvs. conduceţi radiodifuziunea română şi Dumitru Popa (autorul *"faptului divers"* din *Scînteia*, unde aducea lumii cele mai grozave fapte diverse extraordinare întâmplate în socialism, când fapt divers era numai chinul muncii în fabrică şi la ceape sub privirea sagace a secretarului de partid şi-a oamenilor lui) conduce televiziunea română.

Dacă până exact în Decembrie 1989 pentru ambii socialismul ***era*** real, şi ***avansa*** spectaculos, după aceea v'aţi pus o mică vreme lacăt la gură, ca apoi să reveniţi pe alte *"frecvenţe"*, cu altă faţă, dar complet aceiaşi care la chemarea... (nu, că partid nu mai era, gata, nu mai este nimeni la noi comunist, ce-i aia, noi am fost toţi nişte democraţi dar n'am putut s'o zicem, c'aşa erau vremurile) aţi revenit în locurile de mare decizie. Misiunea? Prezentarea ca normală şi firească viaţa de după 1989, într'un spaţiu istoric cel mai anormal şi nefiresc din câte au trăit Românii. Să se zică unei schimbări de oameni la vârf ***revoluţie*** şi continuării vieţii dirijate în industrie şi agricultură ***reformă***.

Dacă ar fi fost o revoluţie, puterea trebuia s'a ia cei care nu au fost niciodată membri ai partidului comunist. (Şi nu neapărat foştii ţărănişti, liberali sau legionari). Dacă ar fi fost reformă trebuiau date înapoi întreprinderile foştilor patroni, pământul foştilor proprietari iar forma de stat să fi revenit la regat, aşa cum l-au găsit comuniştii veniţi dela Moscova să ne dea neamul şi tradiţia peste cap.

De altfel - neavând încotro, în faţa evidenţei - însăşi cel mai viclean om politic pe care l-a admis nolens-volens bietul Român minţit - a recunoscut că este ***o perioadă de trecere***, dela dezastrul comunist, adăugăm noi, căci el n'a zis-o aşa niciodată, la libertatea de afirmare ca proprietari, căruia Marx i-a zis capitalism.

Urmăresc - nu fără silă şi sfânta circumspecţie - emisiunile pe care le aruncaţi în eter zilnic şi mă cutremur cu câtă obedienţă *"informaţi"* poporul numai cu ce fac *"benefic"* şi *"profesional"* cei care *"conduc"* astăzi ţara, ţinând-o pe loc. Sunt ca o echipă de mari competitori care, suiţi pe bicicletele ergonomice ale timpului, pedalează *"de din zori şi până'n noapte şi din noapte până'n zori"* asudând, dar când li se arată picioarele şi postamentul pe care sunt înşurubate bicicletele, vezi că totul stă pe loc.

E şi firesc.

Pe loc a rămas întregul aparat *"de bază"* din radio şi televiziune. Cei dela *"controlul emisiunilor"* (trimişi acolo de CC al PCR) sunt acum şefi de secţii sau realizatori de emisiuni (Dau două nume: Cicerone Grigorescu şi Toma George Serafim).

Prezentaţi viaţa din ţară ca pe ceva care era de râvnit şi de duşmani, ceva care depăşeşte normalul şi buna aşezare. Ba mai mult *"specialiste"* ca Ruxandra Săraru sau Anca Florea nu uită să spună omului simplu că pentru el e muzica, pentru el culoarea, pentru el zbaterea guvernului şi a preşedinţiei. *"Să fiţi ascultători şi cuminţi"*, le cere Anca Florea, pentrucă *"acolo sus cineva vă iubeşte"*, adaugă Ruxandra Săraru, din mentalitatea familială a colonelului de Securitate Ion Săraru, tatăl *"marelui scriitor"* al ţărănimii colectivizate Dinu Săraru.

Pentru Dvs. şi miile de foşti slujitori de bază ai dictaturii, ce-i acum în ţară e normal şi firesc, pentru ţară, nevoile şi pentru cerinţa istorică a momentului este cel mai nefiresc şi anormal. Niciodată comuniştii nu vor readuce capitalismul de bunăvoie şi nesiliţi de neam.

În rest - e o clară propagandă a poleirii statului - pe loc zicându-i *"mers firesc"* şi uneori *"alergare"*.

Sunteţi în stare ca pentru bani să reslujiţi dictatura.

Circular madness

(Nebunia circulară)

Desen de Florin TIRU

"ŞI CE SE MAI POATE...CÂND TOTUL SE POATE...!

Av.Dr.Nicolae RODEAN

"Mărturisirea" aceasta, prin conţinutul său, se pare a fiinţa şi a-şi avea locul, cu preferinţă, în orânduirile politice *"totalitare"* unde puternicii zilei guvernează *"autoritar"*, după bunul lor plac, preocuparea lor (aproape singulară) fiind canalizarea spre *"propria îmbogăţire"* şi *"elogierea"* conducătorului statului, voind să demonstreze astfel, pe lângă adeziunea nelimitată şi acceptul, voit anticipat, al tuturor acţiunilor acestuia, considerând că numai aşa îşi vor asigura realizarea intereselor lor nelimitate.

Pentrucă în dictatură, totul este cu putinţă, în măsura în care, potrivit ideologiei acesteia, acţiunile au ca scop şi sunt îndreptate (demagogic) numai *"spre binele poporului"*. Şi, în îngustimea gândirii sale, în una din cuvântările sale *"cârmaciul"*, ştiind bine că în comunism totul se poate, a spus că *"trebue să eliminăm din vocabularul limbii române cuvântul "nu se poate"*.

Şi dacă înainte de Decembrie 1989 acest *"adevăr"* era cunoscut şi la îndemâna organelor de represiune, ale potentaţilor puterii comuniste, constituind, în acelaşi timp, un privilegiu pentru tagma nomenclaturistă, după revoluţie, ***toţi Românii de bună credinţă,*** aflându-se într'o stare de legitimă euforie, ***au crezut că lucrurile se vor schimba*** prin promovarea şi adoptarea de măsuri democratice care să le asigure şi să le fie garantate atât libertatea cât şi formarea şi propagarea opiniilor lor politice.

Numai că, din păcate, ***lucrurile au luat cu totul altă întorsătură*** pe care nimeni nu o putea bănui ca posibilă şi acest *"adevăr"*, oarecum limitat, după revoluţie a fost amplificat, devenind un *"modus vivendi"*, cu amplificare în toate compartimentele societăţii şi ale vieţii sociale, în special.

1. De aceea şi în dovedirea acestor susţineri, vom sublinia câteva situaţii dintre cele mai semnificative, înscrise cu competenţă şi deplină putere de convingere, de către ziarista Roxana Iordache în articolul său intitulat *"Ne pierdem reperele"*, apărut în ziarul *"România liberă"* din 24 Iunie 1995.

Astfel: *"La noi, eşti considerat patriot doar dacă nu conteneşti să lauzi şi să cânţi toate deficienţele naţionale; că e moral să joace hora unirii călăii cu victimele; că e moral ca, după o revoltă anticomunistă însângerată, foştii profitori ai regimului asasin să se menţină la putere, iar cei care au suferit de pe urma lor să li se supună; să acopere corupţia cu nelegiurile; să consimtă la consens. Aşa cum pretinde Preşedintele Iliescu"*.

De altfel, lozinca ce se cuprinde în titlul acestui articol, aparţine unui fost poet al cuplului dictatorial (un înfierbântat susţinător al acestuia) şi care, a folosit această expresie, am zice, cu iz profetic, în măsura în care, scăpând ca prin minune de urmărirea revoluţionarilor, de câtăva vreme reprezintă ţara în diferite conferinţe internaţionale, felicitându-se, desigur, pentru profeţia de atunci, realizată după Decembrie 1989.

Cu alte cuvinte: *"Şi ce se mai poate, când totul se poate..."*

2. În anul 1987, pentru prima oară, mă aflam în America, la Chicago, unde, entuziasmat de cunoaşterea directă a marilor realizări ca şi de viaţa îmbelşugată a cetăţenilor ţării, mă obseda permanent ipocrizia şi lipsa de responsabilitate în care îşi desfăşura activitatea *"geniul carpatin"*.

Într'adevăr, ne sunt încă vii în minte minciunile pe care ni le spunea, în orice ocazie, în sensul că *"dispunem de toate condiţiile nu numai să-i ajungem pe capitalişti, ba chiar să şi-i întrecem"*.

Ori, prin aceste afirmaţii, era de două ori mincinos:

a. ştia bine că spune un mare neadevăr;

b. minciuna o folosea drept îndemn pentru *"masele largi"*, obligându-le să accepte minciuna drept adevăr.

3. Iar acum, Preşedintele Iliescu, îndoctrinat comunist, foloseşte aceeaşi metodă, identică înaintaşului său.

Într'adevăr, în *"călătoriile sale de lucru"*, prin ţară, nesocotind *"adevărul pe care-l cunoaşte"*, în repetate rânduri a spus că unele partide din opoziţie vor să aducă pe regele Mihai *"ca să vă ia pământurile"* şi că, acest scop este înscris în chiar programul partidului PNŢCD, condus de Corneliu Coposu care este *"plin de ură"*.

Ori, procedând astfel, Preşedintele Iliescu, nesocotindu-şi prestigiul pe care trebue să-l aibă, în această calitate, MINTE, deoarece, pe de o parte, nicicând şi niciodată nu au avut loc asemenea susţineri de către unul dintre membrii partidelor de opoziţie, iar pe de altă parte, ***acest MARE NEADEVĂR, pe care el însuşi îl cunoaşte,*** îl prezintă celor chemaţi să-l asculte şi să-l proslăvească, drept temei al aversiunii acestora faţă de cei care, ajunşi la putere, au de gând *"să vă ia pământurile"*.

Şi, de ce să nu recunoaştem, că în buna lor credinţă, poate că o mare parte din cei *"chemaţi"* i-au dat dreptate, aplaudându-l, deoarece, cu deplina lor sinceritate, nu aveau nici un motiv să pună la îndoială tot ce li s'a spus, considerând că prin însăşi poziţia lui în Stat, preşedintele este obligat şi trebue să-şi desfăşoare toate activităţile într'o totală şi deosebită moralitate, cu respectarea legii şi promovarea ADEVĂRULUI. Cum era să nu creadă, doar acestea au fost spuse de *"preşedintele ţării"*???

4. În fine, o altă situaţie o găsim în *"grija"* deliberată a Puterii privitor la prezentarea, în mod voit, falsă, a unor evenimente politice.

Într'adevăr, este prea bine cunoscut că, în ultima vreme, tot fariseic, o mare parte a discuţiilor politice au fost îndreptate NU asupra metodelor barbare întrebuniţate de puterea comunistă, timp de decenii. Nu asupra victimelor, torturate în închisori sau sutelor de mii care au sfârşit dramatic în lagăr sau Canal. (Şi, se ştie, că Iliescu n'a omagiat niciodată moartea deţinuţilor politici care s'au opus comunismului şi sovietizării ţării). Dimpotrivă, atenţia este îndreptată, cu perversitate, numai asupra a ceea ce au făcut *"legionarii"* acum peste 50 de ani şi într'o guvernare de 3-4 luni de zile.

De aceea, am ruga pe cititorii acestui articol, ca reflecţiile lor să fie numai la OBIECT, încercând descifrarea adevărului la adăpostul oricărei simpatii sau inclinare politică şi care, poate, ar influenţa, cât de cât, obiectivitatea în ceea ce priveşte evenimentele de atunci, pe care, poate, unii le-au cunoscut, trăindu-le.

Concluzionând asupra celor menţionate până acum, vom spune că, după revoluţia din Decembrie 1989 ***"mărturisirea"***... *"Şi ce se mai poate când totul se poate"* ***are alt conţinut, am spune o nouă formă de represiune*** *ce acţionează, mai ales, asupra stării psihologice a omului, făcându-l să accepte orice situaţie, sădindu-i în suflet şi în minte că totul se poate"*. Prins în această chingă chinuitoare el este cu uşurinţă dezorientat, dezamăgit şi dezarmat, deoarece, pe de o parte (spre deosebire de trecut) poate spune orice, iar pe de alta, deprimarea lui se accentuează stăruitor, ***constatând că totul este în zadar***. Şi bine zice Octavian Paler: *"Sigur, azi putem spune orice. Numai că zădărnicia nu e mai puţin deprimată decât cenzura, iar surzenia oficială se dovedeşte, din ce în ce mai mult, o formă camuflată de represiune psihologică ("România liberă"*, 17 Feb. 1993.)

Şi, pentrucă veni vorba, în ţările nordice, fenomenul infracţional este foarte rar întâlnit, motiv pentru care, pe sediile primăriilor flutură, aproape zilnic, un drapel alb, semnificând că, în acel moment, nu este arestat nici un infractor. Iar, pe de altă parte, în ipoteza în care infractorul este recidivist, sancţiunea ce i se aplică se compune din obligarea acestuia de a învârti o râşniţă, în gol.

Ori, mă gândesc că trebue să fie îngrozitor să nu-ţi vezi rodul muncii tale, deoarece, *"sentimentul inutilităţii are, practic, acelaşi efect ca frica, dacă nu şi mai mare, ducând, încet dar sigur, la lehamite"* (O.P.).

Desigur, că acest lucru este posibil, deoarece metodele ce se folosesc în conducerea societăţii sunt de esenţă comunistă, primite dela centru şi aplicate tot de foştii nomenclaturişti.

De altfel, din acest punct de vedere, în ziarul britanic *"The Times"* se putea citi că: *"În cazul României nu se poate vorbi de revenirea comuniştilor, din simplul motiv că ei nici n'au părăsit puterea politică deoarece e condusă, în continuare, de echipa a doua a activului de partid, care a detronat, prin forţă, fosta echipă"*.

Şi aceasta, pentrucă, educaţi într'un anumit fel, nu-şi pot schimba mentalitatea, deoarece, zice poetul sârb Milorad Ivanovici Pop: *"Un comunist, după zeci de ani de sistem, nu poate deveni un democrat adevărat. Un comunist rămâne un comunist"* (*"România liberă"*, 15 Ian. 1993).

Iar mai recent, dl Fernando Arabel, scriitor şi poet, la conferinţa de presă care a avut loc ca Casa de Cultură a Sindicatelor din Ploieşti (30 Iunie 1995) a spus: *"Dictatorii comunişti au murit, dar guvernele au rămas"*.

Ori, în aceste condiţiuni, locatarul dela Cotroceni apelând la consens, nu a putut dobândi acceptul tuturor formaţiunilor politice, ceea ce a condus, alături de alte împrejurări şi situaţii, la o nu prea de invidiată apreciere a României din partea guvernelor europene şi ale Statelor Unite ale Americii.

Este neîndoios, că faţă de situaţia economică, gravă în care se află ţara, s'ar impune, cu necesitate, unirea tuturor forţelor politice, aceasta putând fi singura cale de prosperitate economică şi stabilitate politică.

Ar trebui să fie date la o parte toate veleităţile personale sau de partid şi CU TOŢII, umăr la umăr, UNIŢI, stăruitor, să contribuim la refacerea ţării, cuprinşi, cu sfinţenie, de îndemnurile celor care s'au jertfit în Decembrie 1989, pentru ţară, pentru România.

Consensul naţional, de atâtea ori trâmbiţat dela Cotroceni, nu s'a putut realiza, în măsura în care, metodele de lucru folosite de puterea executivă nu pot a întruni acceptul celor aflaţi în opoziţie. Atâta vreme cât membrii partidului ce se află la putere se opun oricăror demersuri ale parlamentarilor celorlalte formaţiuni, ***propunerile acestora fiind respinse, schematic şi cu metodă.***

Şi aceasta, pentrucă, cei dintâi, sunt partizanii a tot ce se poate cuprinde în: *"Şi ce se poate... când TOTUL SE POATE"*.

EVENIMENT DE MARE ÎNSEMNĂTATE

Denami HAIDER

În zilele de 30 Iunie, 1 şi 2 Iulie 1995, s'a desfăşurat, la Iaşi, primul Congres Mondial al Refugiaţilor şi Descendenţilor Acestora din teritoriile româneşti ocupate de fosta Uniune Sovietică. Convocarea Congresului, având ca deviză *"Ne cheamă pământul strămoşesc"*, s'a hotărît unanim la Conferinţa Naţională a Refugiaţilor din 29-30 Octombrie 1994.

"Manifestarea - citez din program - are ca obiectiv reafirmarea drepturilor naţionale româneşti, în baza dreptului istoric şi a dreptului internaţional, asupra teritoriilor ocupate de fosta Uniune Sovietică, iar ca scop, fundamentarea strategiilor privind reîntregirea teritorială şi unitatea spirituală a tuturor Românilor".

A fost, totodată, şi un Simpozion Ştiinţific Internaţional, desfăşurat, sub aceeaşi deviză, în următoarele cinci secţiuni: Drept internaţional, Drept istoric, Legislaţie şi protecţie socială, Integrare economică, Integrare spirituală (religie, cultură, învăţământ, ştiinţă).

Extrem de bine venit, chiar salutar, Primul Congres Mondial al Refugiaţilor s'a distins prin anvergură ca şi prin ţinută aleasă, academică, prin acurateţea ştiinţifică şi documentară a lucrărilor sale. El se va înscrie în istoria României ca un moment de vârf şi de referinţă. Se cuvine să mai relevăm ca impactul său la Românul de pe stradă, nu numai la Iaşi, a fost de asemenea la cel mai înalt nivel de simţire patriotică.

Pe prima copertă a programului sunt înfăţişate stemele judeţelor Storojineţ, Cernăuţi, Hotin, Soroca, Bălţi, Orhei, Lăpuşna, Tighina, Cahul, Ismail, Cetatea Albă, precum şi stema Ţinutului Herţa. Pe ultima copertă, este reprodusă harta României Mari, cu toate cele 71 de judeţe, împărţite în 10 ţinuturi (Timiş, Crişuri, Alba-Iulia, Olt, Argeş, Mării, Dunărea, Nistru, Prut şi Suceava).

Nu ne îndurăm să încheiem această succintă relatare înainte de a adresa o întrebare tulburătoare pentru alţi refugiaţi, care sunt marginalizaţi: când se va întruni un congres mondial al tuturor refugiaţilor români, care să-i cuprindă şi pe nefericiţii din Cadrilater? Este bine să ştie toţi Românii, dar în primul rând orice guvernant şi om politic din această ţară, că nu se poate concepe o Românie reîntregită fără Cadrilater pentrucă un întreg dezmembrat nu redevine întreg dacă, recuperându-şi anumite părţi pierdute, îi lipseşte o bucată cât de mică din corpul său iniţial. Apelăm, prin urmare, la toţi oamenii politici cu sentimente patriotice, la Consiliul Naţional al Reîntregirii şi la toţi Românii refugiaţi din Cadrilater, îndeosebi la cei din Exil (fiindcă aceştia dispun de mai mari posibilităţi materiale şi de mobilizare) ca să ne reunim şi noi, cei din judeţele Caliacra şi Durostor (de asemenea pământ strămoşesc), la următorul Congres Mondial al Refugiaţilor din toate teritoriile româneşti pierdute în cursul celui de-al Doilea Război Mondial, din cauza politicii expansioniste şi agresive a unor state vecine, dar şi datorită laşităţii guvernanţilor noştri trădători care n'au ordonat, în 1940, nici o rezistenţă armată.

Ne falsificăm singuri şi în chipul cel mai monstruos istoria dacă vorbim de reîntregire fără să avem în vedere şi recuperarea Cadrilaterului, de asemenea provincie istorică românească.

Instantanee

ACCELERARE PE O BICICLETĂ DE ANTRENAMENT

——Radu BADIU——

Prietenul meu dela bloc - mărunţel, roşcovan vioi şi agitat, anticomunist până'n unghie - mă întâmpină la revenirea mea dela ţară cu intrebarea:

- *Ce zici de Zâmbilici? E* **supărat** *că merge prea încet privatizarea şi că sunt* **disfuncţii** *în aplicarea legii de accelerare a privatizării... Mari vicleni... Să nu zică nimeni că nu vor să rupă cu trecutul au elaborat o lege care nu s'a mai pomenit în lume: o lege de accelerare, când era necesar doar o lege adevărată de privatizare. Când îl văd pe suprahrănitul Coşea, pe suficientul Văcăroiu, pe supravicleanul Adrian Năstase şi pe agentul mascat al marxismului mondial făcându-se că asudă accelerând privatizarea am în faţă imaginea fiecăruia dintre ei călare pe o bicicletă de antrenament, fixată la sol în şuruburi, într'o sală de sport, unde dai din picioare din ce în ce mai repede fără să te clinteşti din loc.*

- *Domnule, zic, ceva ceva au făcut: motiv pentru care mă tem ca nu şi-au pierdut simpatizanţii. E posibil ca dela sloganul "nu ne vindem ţara", (când ţara era a lor - a comuniştilor), să treacă acum la cel al* **realizărilor** *"prin noi înşine". Când mândrul şi emfaticul şef al statului a aruncat cele două noi găselniţe politice că 38 la sută din produsul naţional provine acum din sectorul particular creat* **fără ajutor din afară***, diferit de fosta RAC unde s'au pompat miliarde, (şi aci a pronunţat de două ori cifra miliardelor ca să intre bine în cap aparatului politic de foşti activişti care preiau sloganul în ţară), tocmai acest slogan l-a avut în vedere.*

- *Da, dar ce facem cu 62 la sută care - recunoaşte astfel - a rămas tot la stat şi în domeniul colhoznic?* reia pietenul meu pocnind semnificativ din degete.

- *Păi cum? că zice acum şi de 80 la suta privatizare în agricultură iar în comerţ ponderea o are sectorul particular.*

- *Taler cu două feţe. Pe de o parte le spune alor lui, - la întâlnirile de lucru din judeţe - s'o ţie cu asociaţia mare, care este baza agriculturii moderne, (unde, se ştie, omul numai zice că pământul e al lui, că are adeverinţa aceea, dar dirijarea o fac foştii, iar ţăranului îi dă 30 la sută punându-l să plătească sămânţa, muncile şi pe deasupra şi impozit. Iar despre sectorul particular aruncă mereu remarca măriită că "particularii ăştia sunt la baza relelor din economie", întărâtându-i pe comuniştii împotriva proprietarilor şi a sfântului spirit românesc de proprietate. Să fim serioşi! Totul e cosmetizare venind dela practica lui "se fac că fac" de ochii lumii. Ştie o lume că totul se reduce la ceea ce a recunoscut odată - ca o acuză către Opoziţie - că totul e un joc de interese. Interesul lor este să păstreze cât mai mult proprietatea colectivă fiindcă numai aşa mai pot avea controlul asupra oamenilor de jos. Uitaţi-vă la Basarabia unde, nedesfiinţându-se colhozurile, preşedinţii de colhozuri, - în general Ruşi sau Ucraineni - îi ţin pe ai noştri, pe amărâţii noştri de ţărani români basarabeni şi bucovineni sub obrocul minciunii "Românilor legionari care i-au "chinuit" pe basarabeni când au ocupat teritoriul sub fascistul Antonescu. Aşa şi ăştia. Mor de ciudă că partidele politice din Opoziţie nu fac nici un efort pentru a desmetici mintea ţăranului român. Nici măcar PNŢCD-ul, care are această uriaşă misiune istorică. Ei stau la Bucureşti şi se bat să menţină şefia în Convenţia Democratică când acum se cere ca fiecare partid să se ducă jos, între oameni, la alegătorii săi şi să le spună adevărul despre cei care s'au reinstalat la putere şi mint de îngheaţă apele făcându-se că asudă în efortul de privatizare. Ce înseamnă privatizare fără măsurarea suprafeţelor pe teren care vin fiecărui proprietar, în amplasamentele pe care le-au avut ei şi părinţii lor şi fără certificatul de proprietate şi dreptul de a face ce vrei tu cu averea ta, cu propriul tău pământ?*

Mă uit la prietenul meu - om în pragul pensionării - mărunţel, roşcovan, vioi şi agitat, anticomunist până'n unghie, ei ca, muncitor şi mă cutremur neplăcut că nu-l aude nimeni cum nu m'aude nici pe mine, căci acest uriaş ziar românesc nu ajunge suficient în ţară şi lumea nu-l cunoaşte.

OLTENISME

——Ionel RĂDULESCU——

• **BUSINESS CONSULTING...** La Centrul de Consultanţă româno-americană în afaceri dela Universitatea din Craiova, Seminarul de servire a clienţilor a dezbătut, între altele: dorinţele şi aşteptările clienţilor, conceptul de păstrare a lor. Au conferenţiat specialişti în business consulting dela Universitatea Statului Washington.

• **AS INTERNATIONAL SRL...** La Combinatul chimic Işalniţa-Craiova a început producţia primei fabrici din industria chimică a României cu capital integral privat, cu dotări ultramoderne din Germania şi ajutor din cadrul PHARE (35000 ECU) prin Fundaţia Centrul de Dezvoltare a Întreprinderilor Mici şi Mijlocii Dolj. Fabrica este specializată în realizarea de produse poliuretanice flexibile-bloc pentru industria producătoare de mobilă, având încheiate contracte cu societăţi particulare de profil din ţară.

• **AJUTOR DANEZ...** Doamna Hanne Jensbo - Preşedinta Uniunii Daneze a Clubului Soroptimist - cunoscând dotarea materială precară a reţelei şcolilor cu profil special şi normal din Craiova a acordat un important sprijin, donând două moderne cabinete stomatologice şi numeroase grupuri sanitare, cu anexele respective.

• **DELICVENTA JUVENILĂ...** Simpozionul organizat de Centrul de reeducare Craiova şi Tribunalul Dolj a scos în evidenţă cauzele care conduc la explozia numărului de infractori minori: 1. scăderea drastică a nivelului de trai, sub pragul sărăciei; 2. nesiguranţa zilei de mâine, cu spectrul pierderii locului de muncă şi creşterea demenţială a preţurilor la hrană, lumină, căldură, transport; 3. filmele cu acte de violenţă, crime, perversiuni sexuale etc.; 4. lipsa de interes a Statului în educarea, instruirea şi ocrotirea acestor minori abandonaţi de familie, şcoală şi societate.

• **"COBIA"...** Ca în toţi anii, cea mai mare fazanerie din Oltenia, cea dela Cobia, livrează prin Romsilva unei firme italiene circa 20.000 de exemplare. Fazaneria recoltează zilnic în jur de 800 de ouă şi are o matcă de 300 fazani la 1.800 făzăniţe. Dispune de cinci incubatoare moderne care cuprind 5.000 de ouă pentru 24 de zile, până la eclozare.

• **C.A.R.P....** Casa de Ajutor a Pensionarilor din Craiova are aproape 26.000 de membri şi un fond social de 350 milioane lei. Consiliul de Administraţie a stabilit, în urma multor solicitări, că salariaţii pot deveni şi înainte de pensionare, membri cu drepturi depline, la împlinirea vârstei de 30 ani (femei şi bărbaţi). Membri CARP Craiova au împrumutat în ultimele trei luni 124 milioane lei, ca să poată supravieţui în scumpetea actuală. Cota împrumuturilor este de 150.000 lei, rambursabile în 18 rate lunare şi cu o dobândă minimă de 10% pe an. Pensionarilor CARP li se asigură consultaţii gratuite prin cabinetele proprii de cardiologie, reumatologie, oftalmologie şi stomatologie.

• **PROBLEME EDILITARE...** Grupul american de specialişti, condus de Domnul Paul Hendricks, care s'a documentat la Craiova în privinţa aspectelor cheie ale infrastructurii a evidenţiat, între altele, faptul că structura tehnico-edilitară existentă nu face faţă necesităţilor cuvenite populaţiei. Dacă nu se vor îmbunătăţi infrastructura şi serviciile tehnico-edilitare, vor fi afectate creşterea şi dezvoltarea economică a oraşului. Problema alimentării cu apă, instalaţiile de canalizare şi evacuare a deşeurilor solide, ca şi sistemele de instalaţii de termoficare sunt prioritare. Cu ajutorul unor credite externe nerambursabile şi cu un efort suplimentar de asistenţă tehnică, reducându-se ineficienţa, risipa şi gospodărind mai bine resurselé existente, Primăria Craiovei poate şi trebue să asigure locuitorilor ei servicii urbane pe măsura uriaşelor taxe şi impozite pe care le percepe.

• **ANFURT...** Corpul gardienilor Publici din Dolj a încheiat un contract de colaborare cu firma italiană ANFURT din Mantova, specializată în sistemul de siguranţă. Dispeceratul ANFURT ultramodern al gardienilor publici centralizează evenimentele de antiefracţie, antiincendiu şi antijefuire, pe bază de telecomandă, cu staţie bidirecţională. Simulările efectuate au fost concludente şi de maximă operativitate. Din păcate însă, printre gardienii publici ai Craiovei au pătruns şi mulţi tineri cu comportări huliganice, manifestări iresponsabile sau pe mână cu borfaşii.

LECŢIA BOSNIEI ŞI ROMÂNIA

—— Radu DUNĂREANU ——

Decenii în rând propaganda comunistă a mânjit imaginea Mişcării Legionare cu falsa acuzaţie cum că legionarii erau cu predilecţie şovini şi că au persecutat minorităţile din România căutând să transforme Ţara într'un pământ exclusiv al Românilor.

Niciodată această stupiditate nu a fost sprijinită de nici o dovadă istorică irefutabilă.

Întrucât problema minorităţii maghiare nu putea fi pusă în spatele legionarilor deoarece evidenţele recente arătau că de fapt Românii fuseseră aceia care suferiseră cumplit nu numai în timpul ocupaţiei medievale Austro-Ungare, dar şi mai recent după oferirea de către Hitler a Nordului Transilvaniei lui Horty, când pentru prima dată în istoria noastră şi aşa însângerată am avut spectacolul tragic a ceea ce azi se cheamă în Bosnia *"curăţenie naţională"*-ethnic cleansing-.

Memoria este destul de recentă şi dovezile uşor de găsit ca să nu se poată nega segregarea contra Românilor în teritoriul temporar ocupat şi aruncarea lor forţată peste graniţă în Sudul Transilvaniei rămasă sub controlul firesc naţional.

Niciodată nu s'au discutat aspectele acestea de către istoriografia comunistă şi mai ales fostul guvern de ocupaţie comunistă nu a cerut despăgubiri pentru cei care fuseseră evacuaţi cu forţa din casele lor şi uneori chiar ucişi. S'a încercat, dar fără succes, să se impute Legionarilor o încercare de răzbunare contra Ungurilor care făcuseră ceva atrocităţi contra noastră, dar atât a fost, doar o încercare, deoarece Legionarii, în majoritatea lor, după război, erau deja în închisori din timpul lui Antonescu sau refugiaţi peste hotare unde, unii erau în lagăre, ţinuţi de Hitler.

Întrucât noul guvern instalat de Ruşi era format în marea majoritate de elemente de import de tipul Ana Pauker, Teohary, perechea Iosif şi Liuba Chişinevschi, Roller, Nikolski şi multe alte nume cu o ciudată rezonanţă *"germanică"* s'a procedat pe linia minimei rezistenţe, aceea că Legionarii au fost autorii unor crime naţionale contra Evreilor.

De aici până la gogoriţa cu cei patru sute de mii de Evrei *"dispăruţi"* de pe teritoriul Ţării nu a fost decât un pas, iar acest pas a fost făcut tot contra Legionarilor, deşi ei nu erau la putere la presupusa dată când această *"eliminare naţională"* avusese loc.

După fuga lui Ion Pacepa şi publicarea cărţii lui *"Orizonturi Roşii"*, propaganda antilegionară a slăbit considerabil, dovedindu-se în mod peremptoriu că această propagandă a fost condusă pe baza unor documente falsificate din ordinul pecereului vândut unor interese străine antinaţionale.

(Cu cinci ani înainte de apariţia cărţii lui Pacepa, am publicat în revista *"Carpaţi"* din Madrid un amplu eseu despre falsificarea documentelor contra Legionarilor şi acum sunt fericit că istoria mi-a dat dreptate).

Tot *"istoricii RRRRomâni"* ca Roller au falsificat şi adevărul legat de încercarea de lovitură comunistă dela Tatar Bunar din Basarabia unde, sub instigaţia aceleiaşi minorităţi tolerate şi protejate, s'a încercat ruperea unei părţi din trupul Ţării. Şi atunci băştinaşii români, locuitori de milenii ai acelor meleaguri, au fost forţaţi să-şi părăsească vetrele lor pentru a-şi salva viaţa.

Toate filialele Comintern din diferite ţări au încercat să pună o spoială de faţă naţională partidului respectiv. După căderea totală a acestui colos cu picioare de lut, chiar şi debilitatele democraţii apusene pot să vadă clar că cea mai şovină şi discriminatorie politică din istorie a fost creată şi dusă de către comunism.

Dacă în decursul deceniilor au refuzat să vadă crimele naţionale făcute de Stalin şi de politica creată de el sau de alţi *"conducători iubiţi"*, rezultatele şovinismului comunist se arată acum în toată hidoşenia. Aparenţele de *"fraternitate"* au căzut ca o mască ieftină iar ura creată între naţionalităţi ca urmare a politicii perfide comuniste de *divide et impera* a ieşit la iveală cu o violenţă nemaiîntâlnită.

Exemplul edificator îl constituie fosta Iugoslavie cu tragedia cea mai mare în Bosnia-Herţegovina unde autrocităţile sunt de nedescris.

Nu e intenţia noastră să discutăm cauzele istorice ale acestui război ciudat şi murdar. Care război e *"curat"* la urma urmelor?

Ceea ce vreau să arăt aici este faptul că din exemplul Bosniei şi România are de învăţat o lecţie folositoare, aceea că Legionarii nu au fost şi nu sunt şovini şi că pecere a sădit seminţele urîte ale urei naţionale.

Nici unde în literatura legionară nu se menţionează eliminarea fizică a minorităţilor de pe teritoriul românesc, ba mai mult chiar, în timpul guvernării militare a mult hulitului şi recent *"reabilitatului"* Antonescu, guvernarea asimilată în mod greşit cu una fascistă şi fals numită *"legionară"* o anumită minoritate tolerată de secole a fost protejată şi a ieşit intactă după război, iar drept recompensă au lucrat pentru desnaţionalizarea Ţării şi mai întâi pentru uciderea lui Antonescu, acuzat ilegal de *"crime de război şi împotriva umanităţii"*.

Am rememorat aceste fapte bine ştiute din recenta istorie văzând că pe piaţa ideologică din România se vântură un fel de naţionalism ieftin care frizează mai mult şovinismul şi care e mascat sub nume naţionale sforăitoare vehiculate de cei care până mai ieri erau adepţii şi slujbaşii fideli ai internaţionalismului proletar.

Aceşti foşti vătăşei ai ocupantului nu sunt fericiţi dacă naţiunea română progresează în armonie cu ceilalţi locuitori ai acestui pământ. Şi atunci încearcă să creeze discordie în special cu minoritatea maghiară, singura semnificantă la ora actuală, deoarece Germanii au cam plecat în majoritate, iar ceilalţi sunt foarte puţini şi - cu excepţia unui grup - în trecut nu au creat tulburări politico/ naţionale.

Incitarea la şovinism atât din partea Românilor cât şi din partea Maghiarilor, care au avut şi ei contribuţia lor la făurirea socialismului minorităţilor, nu ar duce decât la un conflict care ar putea fi la fel de dureros ca şi cel din Bosnia.

Şi Ungurii dar şi Românii au avut de îndurat acelaşi comunism; şi ei au dat cota lor de victime ale închisorilor. Mă întreb ce rost ar avea acum să aducem în discuţie vinovăţia strămoşilor lor unguri care au tras pe roată pe Horia sau pe cei care au făcut *ethnic cleansing* în perioada ocupaţiei horthiste? Pe de altă parte ce profit ar avea Ungurii de azi să înceapă o nouă propagandă deşănţată legată de *"Ungaria Milenară"* din care, în capetele înfierbântate ale unora din ei, Transilvania ar făcea parte?

Atât noi cât şi ei avem de eradicat urmele murdare lăsate de comunsim, de reconstruit o viaţă demnă de secolul 20, ca să trăim în armonie politică şi socială într'un stat unitar, democratic şi prosper. Iar limbile materne ale diferitelor naţionalităţi pot fi vorbite şi învăţate particular în pace în sânul comunităţilor respective, împreună cu practicarea religiilor specifice ale acestor minorităţi.

România să înveţe din exemplul pozitiv al unor ţări civilizate şi cu experienţă în domeniul minorităţilor ca Elveţia, Canada, Belgia etc. şi să nu cadă în capcana unui şovinism ranchiunos, violent cu rezultate imprevizibile cum se întâmplă acum în Bosnia.

Este timpul ca istoricii tineri să arate adevărul curat şi anume acela că şovinismul şi ura de rasă nu sunt specifice Mişcării Legionare, creştină prin excelenţă ci comunismului, ale căruri roade se văd acum, însângerata Bosnia.

Vreme trece, vreme vine !...

..."Toate-s vechi şi nouă toate / Ce e rău şi ce e bine / Tu te'ntreabă şi socoate"
(Mihai Eminescu, Glossa, 1883).

-II-

—— Titus BĂRBULESCU ——

Trebue precizat că *"de nevoie"*, siliţi de evenimentele istoriei - unii spun, gândind leneş... de *"forţa destinului orb şi surd"* (pentru ce, alteori, *"destinul"* vede, cântă, ca în Verdi, face dreptate?...) - au primit Românii pe *"oaspeţii"* (!) veniţi călare şi cu tunuri: la atac, ura! peste românime şi românitatea ei culturală. Cu gând s'o primească... De-acum o jumătate de secol (1940 - 1945) şi până mai deunăzi, în anii 1989 - 1990, a ocupat Uniunea Sovietică, de *"religie"* pan-comunistă, România întregită cu toate ţările româneşti. A desmembrat-o teritorial, alienat-o spiritual, prădat-o. I-a ucis capetele gânditoare şi creatoare de valori umaniste şi idei inspirate din fiinţa spirituală, tolerantă şi îndelung răbdătoare a ***"Ideii latine"*** (de substanţă romanică, trecută şi petrecută prin patima slavo-bizantină), împământenită din moşi-strămoşi sub numele de ***"Virtus Romana"*** în Firea armonioasă şi Limba (= darul firii) a omului român de *"aristocraţie rurală"*: ţărani *"moşneni, răzeşi, nobilaşi"*, - cu carte sau fără, *"şcoliţi"* la strung, la strunga de oi, la moară, la secerat, la *"tăiat lemnul, piatra"*, la *"bătut hora, cântându-şi dorul"*...-, *"boeri de ţară"*, cavaleri-soldaţi în războaie, martiri anonimi, zvârliţi în groapa comună a prigoniţilor, în veme de teroare a istoriei. A durat jumătate de secol masacrul elitei gânditoare şi creatoare de cultură şi faptă memorială românească printre - nu peste - naţiunile şi culturile vecine, sau îndepărtate din Europa. ***Ideea latină*** a fost şi va fi, poate! mâine, din nou în convergenţă - nu în conflict - cu ***Ideea europeană***, căci nu există în dicţioanar român, sau străin, cuvântul *"pan-românism"*, nici *"ortodoxia pan-românească"*! N'au năvălit Românii - fie ortodocşi, fie uniţi cu Roma (acestea sunt cele două biserici *"naţionale"* şi pământene de limbă română şi rit bizantin), fie de *"creştinătate"*, adică Român de *"omenie"*, de orice religie monoteistă o fi el! - peste imperiile vecine. Din contra: când pan-germanismul imperialist cu spirit pre-creştin, cu voinţă de putere păgână, când pan-slavismul *"ortodoxist"* cu spada, când, ieri, pan-comunismul leninist - marxist (adică Rusia asiatică, vizând întâi Moscova... apoi Berlin, Paris, Roma *"latină"*, Mediterana!...) - toate aceste *"panisme"*, adică *"roiri"* umane/inumane, au trecut peste ***românitate*** şi *"romanitatea ei culturală"*, în cursul acestui secol XX. Ultima, din păcate, a fost roi de viespi, o viespărie otrăvitoare a *"Ideii latine"* deschisă spre Ideea europeană; dizolvantă a spiritului de *"ecumenicitate naţională"*, sinteza etico-religioasă a Românului de munte - vale - şes (implicit *"Românul de baltă"*, acesta e fiul risipitor al culturii şi civilizaţiei româneşti...) din exilul interior ori exterior al ethosului românesc. Începu destrămarea acestei *"sinteze etico-religioase a românităţii"* în anii 1938-1940: de ruptură a Istoriei Românilor. De atunci şi până mai deunăzi, vreme de o jumătate de secol, a fost asasinată *"inteligenţia"* română, dintre cele două războaie mondiale, formată bipolar în voinţa ei de împlinire a idealului cultural, pe un dublu postulat:

(1) ***naţional***, conform structurii unitare şi conservatoare în discursul vorbit al limbii române pe tot întinsul pământului românesc, animat de *"suflarea"* ei caldă, etico-religioasă;

(2) ***european***, vizând libertatea de creaţie şi de difuziune a valorilor culturale în lumea liberă europeană *"dela Nistru la Atlantic - din Bosfor la Baltică"* !... Ziceau Românii atunci, apărând oarecum liric, subiectiv , *"limesul"* latinităţii orientale pe care, altădată, nu l-au cruţat - nici sterilizat cultural, din contra uneori arat şi fertilizat! - *"năvălirile barbare"* venite din Estul şi Nordul Europei. (Ideea latină dela Roma ne vine, originar; apoi prin Bizanţ; însă, în cursul epocii moderne şi contemporane, Ideea latină a intrat în *"catharsis"*, frământându-se spiritual cu Parisul cosmopolit şi asimilator de culturi şi idei migratoare din toată lumea cuvântătoare - pe latineşte şi pe ne-latineşte! - a Europei: Nord - Sud şi Vest - Est, aceasta până la Urali!...)

Totuşi, din cauza Ideii latine (împământenită în România întregită, graţie practicii religioase şi Sfintei predanii în limba română, la ortodocşi cât şi la uniţi) a fost ucisă sălbatic elita românească timp de o jumătate de secol de ocupaţie sovietică. Astăzi, problematica românească stă pe Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, înstrăinate lingvistic şi religios în Ucraina; pe Cadrilaterul, cedat lingvistic şi religios Bulgariei. În sfârşit, pe plan intern, spiritual românesc se continuă *"crima de stat comunist"* contra Ideii latine, în speţă contra Bisericii unite, de limbă română şi rit bizantin, sau greco-catolic, cum se spune. I se refuză restituirea patrimonului cultural şi spiritual, ***"Biserica unită cu Roma"*** stă la uşă, nu poate intra decât *"condiţional"* (condiţiile sunt puse de *"fraţii creştini - ortodocşi din Biserica - soră"*, care ***n'a fost suprimată***, sălbatic, acum 50 de ani, de statul ateu, comunist...) în Sfintele lăcaşuri de rugăciune şi memorie ale sacralităţii neamului românesc! E născută, crescută din jertfa martirilor pentru limba română - care, evident, dela Roma ne vine! şi credinţa în Dumnezeu. Amândouă, împreună unite, cu dragoste pentru aproapele om, ca tine, ca mine, au închegat naţiunea română. (Cardinalul Iuliu Hossu, atunci episcop-mitropolitan al Românilor din Ardealul de Nord, ocupat de Unguri (1940-1944) a fost scuipat de autoritatea eclesiastică în inspecţie la Mitropolia unită din Gherla - Cluj, pentrucă vorbea româneşte - nu maghiara -, în Biserica lui unită cu Roma!

Sub domnia comunistă, cu *"religie de stat"* leninist - marxistă, toate Înaltele feţe bisericeşti ale Bisericii unite, împreună cu poporul de credincioşi, au fost *"scuipate din biserică"*, adică gonite, martirizate, ucise - pentrucă vorbeau româneşte şi se rugau Sfinţilor Petru şi Pavel la Roma, nu la Moscova! cerându-le îndurare şi mântuire pentru neamul românesc, ocupat de barbari, căzut în barbarie.

Zicea Petre ŢUŢEA, în momentul 1991, în ajunul morţii - după ce a petrecut la puşcărie şi prin diferite *"gulaguri"* ani nenumăraţi, grei de rod şi învăţătură, dăruită în jurul lui, cui? cavalerilor - ţărani, boeri-de-ţară, cărturari, filosofi ai culturii, istoriei, religiei neamului românesc, scriitori, luptători ageri la minte - toţi ca el: întemniţati şi prigoniţi pentru a fi fost *"nesupuşi"* destinului venit călare şi prosteşte peste firea Românului - din stepa *"Ţărilor tătăreşti"* peste Valul *"romanico-bizantin"* gândit şi clădit româneşte:... *"Părintele Staniloae este anti-catolic, mă socoate cel mai autentic gânditor ortodox... Eu sunt ortodox, dar nu anti-catolic! Pot Rusnacii, pot Germanii lutherani să spună că nu acceptă primatul papal, primus inter pares! Dar eu nu sunt nici unul, nici altul - eu sunt Român, de ce să nu-l accept eu, când certificatul meu de naştere e pe Columna lui Traian?!... Nu cred în destin. Nu i-am întâlnit suflul ne-divin, ci numai fapta, tulburându-mi existenţa şi a neamului românesc. Nu apare necesar destinul în viaţa mea - ci un fel de zig-zag supărător pentru orice om care are conştiinţa mărginirii lui, de om supus istoriei... Omul - nu orice om - e nesupus destinului. Caută perfecţiunea... Am lăsat o cerere la Uniunea Scriitorilor să fiu înmormântat la Blaj, în mica Romă a lui Eminescu..."* ***(România Liberă)****, din 7.8. 12.1991.* ***(Fragmente din interviuri nepublicate).***

Tu te'ntreabă şi socoate!... socoate, mai ales că ***Basarabia*** a fost răpită - în trecut şi astăzi - când de *"ortodoxiştii slavomani"*, cuceritori în numele Sfintei Cruci! când, în vremea noastră, de Utopia Republicilor Socialiste Sovietice, inumană *"religie"* iconoclastă şi prădătoare de bunul şi avutul cultural al vecinului! (S'a grăbit J.P. Sartre când, supărat pe burghezii lui, civili şi civilizaţi, a scris: Comunismul este un nou umanism!?)... Că, ***Transilvania***, nucleu ethnogenetic al neamului românesc, a păstrat şi fructificat cultural, Ideea latină, sfinţind-o - nu ungureşte, sau nemţeşte, cum zice prostimea! căci şi vecinii noştri se pot reclama, în religie, de Ideea latină! - ci româneşte, omeneşte. Ca o *"Rugăciune a pământului"*, de Brâncuşi, exprimând plastic, suflarea murmurată a pământului românesc. Ca o *"Mamă a îndurărilor"*, de Eminescu.

LA MOARTEA LUI EMIL CIORAN

—— Andrei-Iustin HOSSU ——

În primăvara 1974, citeam integral cărţile scrise în româneşte de Cioran, până în 1940. M'a răscolit îndeosebi ***Schimbarea la faţă a României***. Am intuit instantaneu că este o capodoperă de gândire politică, comparabilă în cultura română doar cu ***Opera Politică*** a lui Eminescu (citită de mine în toamna 1972) şi cu ***Pentru Legionari*** de Corneliu Codreanu (citită de mine în toamna 1972). Încă atunci, în 1974, am avut credinţa că, dacă Emil Cioran murea subit sau se sinucidea imediat după apariţia cărţii sale care îl exprimă total, în 1936 la 25 de ani, el ar fi fost mult mai mare ***om*** decât că a ajuns ***celebritate*** în Franţa şi în Lumea Liberă Occidentală. Aceeaşi credinţă o am şi acum, în 1995, după moartea în fapt a lui Cioran la 84 de ani, departe de ţara natală, pe pământul larg-primitor al Franţei.

Împărtăşindu-i tulburarea iscată de ***Schimbarea la Faţă a României*** a lui Cioran, marele său prieten şi marele meu magistru Petre Ţuţea mi-a mărturisit: *"E o carte genială, domnule! Să fii gânditor politic la o vârstă aşa de tânără, după 20 de ani câţi avea Cioran, aşa ceva numai Eminescu, care e geniu, a fost!"* După apariţia cărţii, Dragoş Protopopescu a afirmat: *"Cioran este un nou Eminescu literar-filosofic"*.

Dar mândria lui Cioran era scrisoarea primită dela Codreanu, Căpitanul Legiunii. Ştiţi ce i-a scris? I-a scris atât: *"Domnule Cioran, cum puteţi Dumneavoastră să criticaţi poporul român în strălucita Dvs. carte, când poporul român a născut o personalitate ca Dvs.?"* Grozavă scrisoarea lui Codreanu, nu? Era atât de fericit Emil, încât mergea zilnic prin toate cafenelele literare bucureştene şi arăta scrisoarea lui Codreanu, lăudându-se că îl aprecia absolut Căpitanul.

Codreanu l-a înţeles perfect pe Cioran: adică, nu numai Eminescu, Iorga şi Pârvan sunt mari Români fiindcă omagiază poporul român ci şi Caragiale şi Cioran sunt mari Români fiindcă critică defectele Românilor. Eu, ca prieten al lui Emil, am fost pus, în închisoare la Aiud în 1958, să mă lepăd de el, pentru ce scrisese Cioran la Paris în ***Tentation d'exister***. Şi Blaga a fost închis de comunişti, şi l-a criticat. Eu, în închisoare, am refuzat. Le-am spus comuniştilor la anchetă: *"Domnilor, Aristotel are o vorbă:* ***Amicus Socrate, amicus Plato, sed magis amica Veritas*** *(Mi-e prieten Socrate, mi-e prieten Platon, dar mai mare prieten mi-e Adevărul). Aici nu sunt de acord cu Aristotel. Pentru mine Prietenia e mai presus decât Adevărul. Emil Cioran mi-e prieten. Dvs. îmi cereţi să îl critic, să îl înjur, să mă leapăd de el. Dacă nu mor aici în închisoare, eu vreau să ies de aici ca un om, în două picioare, şi nu ca un dobitoc, în patru labe. Şi dvs., domnilor, nu vă daţi seama în ce situaţie de râs mă puneţi: eu, puşcăriaş la Aiud în România, să îl înjur aici în închisoare pe Cioran, în vreme ce el, mare scriitor şi gânditor la Paris în Franţa, mă laudă pe mine, un prăpădit de puşcăriaş la Aiud, în toate saloanele literare şi intelectuale pariziene?! Le-am spus că Cioran este filosof, că eu nu mă pricep la filosofie şi nu înţeleg ce vrea să zică în cartea lui, că eu sunt doctor în Drept şi economist. Şi m'au lăsat în pace"*.

Marii profeţi ai româneseului, Eminescu, Codreanu şi Cioran se înrudesc spiritual. Români curaţi şi cinstiţi sufleteşte, tustrei şi-au iubit Neamul, de aceea au blestemat fanariotismul, balcanismul, politicianismul, murdăria morală a vieţii politice românerşti şi a societăţii româneşti. Geniu creator, Eminescu a definit sensul spiritual al Neamului Românesc şi al Statului Român prin imperativul: *"Trebue să fim un stat de cultură la gurile Dunării"*. Vizionar naţionalist şi mistic-creştin, Codreanu a pus Legiunea în slujba Neamului şi Neamul în slujba lui Dumnezeu, profeţind Învierea Neamului Românesc întru Mântuitorul Iisus Christos. Revoltat mistic, metafizic, istoric şi politic, Cioran refuză întreaga istorie a României de până la el ***("Iubesc trecutul României cu o ură mare")*** şi visează sublim-shakespearian: *"Visez o Românie cu destinul Franţei şi populaţia Chinei"*. Tipuri superioare de umanitate, Eminescu, Codreanu şi Cioran au refuzat relativul istoric şi politic al României şi au gândit România în absolutul ei intemporal, divin. De aceea, spiritul lor a fost chinuit pe problema mântuirii, transfigurării, epifaniei, schimbării la faţă a României.

Martir al Spiritului, Eminescu a murit la 39 de ani.

Asasinat mişeleşte, Codreanu a murit la 39 de ani.

Mort subit sau sinucis după apariţia capodoperei sale, la 25 de ani, Cioran ar fi încununat sublimul triumvirat vizionar românesc: Eminescu Luceafărul - Codreanu Arhanghelul - Cioran Apocalipticul. N'a fost să fie... vorba prietenului său Constantin Noica.

Odată cu Cioran moare ultimul filosof nietzscheean al nietzscheeanului-blestematului, satanicului, Anti-Christicului şi Anti-Spiritului - secol douăzeci.

Dumnezeu să-l ierte, din prea-plinul misericordiei Lui, pe nefericitul om, creştin şi Român Emil Cioran!

Post Scriptum: Vineri, 16 Iunie 1995, întâlnindu-l pe stradă pe Dl. Mihai Georgia, nepotul prin alianţă al filosofului născut în Răşinari-Sibiu, îi spuneam: *"Dacă Cioran murea tânăr, după ce a scris* ***Schimbarea la Faţă a României****, era mult mai mare om decât aşa, că e glorios în Franţa. Aceasta o voi scrie după moartea lui"*. *"Teribilisme"* - a zis Dl. Georgia. *"Asta-i credinţa, viziunea mea despre Cioran"* - i-am răspuns eu.

Luni seara, 19 Iunie 1995, fiind în vizită la rude, le-am spus gândul meu (suspomenit) despre Cioran.

Marţi, 20 Iunie 1995, la TVR, la actualităţile dela ora 14.00, se anunţa moartea lui Emil Cioran (petrecută Luni).

Teribilă coincidenţă între gândul meu şi destinul lui!

DEZLOGOSIZAREA FIINȚEI UMANE CA IZGONIRE A OMULUI DIN FIINȚIALUL TEANDRIC

(Camilian Demetrescu, "Marea absență. Criza culturii spirituale", revista "Litterae", Mai-Iunie 1995, Toronto, editor Eugen Giurgiu)

Dumitru ICHIM

Există un paralelism perfect între linia grafică a lui Camilian Demetrescu, ca artist și pictor și cea a eseistului ca scriitor. Ca și Chesterton, pentru Camilian Demetrescu, o cardiogramă a omului viu trebue să aibă ascuțișurile ghimpelui din coroana de spini care să revină ca un leit-motiv.

Fiind vorba de o problemă vitală, între viață și moarte, linia artistului, ca și cuvântul eseistului, devin cardiogramice. Mereu ghimpele. Cel al coroanei de spini. Dacă acesta ar începe să se tocească, să se rotunjească și linia vitală își începe lentele ***ocolișuri*** ale unghiului ascuțit al omului viu, începe un S.O.S. Voluminoasa *"The New Columbia Encyclopedia"* (p.2566) afirmă că aceste litere nu se referă la nici un cuvânt prescurtat, ci au fost alese din comoditatea alfabetului morse. Și totuși în subconștientul meu e că am citit undeva că S.O.S. ar putea fi prescurtarea lui *"Save our souls"*. Greșesc?

Inima este simbolic centrul vieții. Funcția creierului e de a ne conduce spre tainele inimii. Medical, e o interferență între creier și inimă. Creierul culege toate darurile ce pot fi aduse inimii, vieții umane iar aceasta, repetând pașii Creatorului, îi înalță potirul inimii rostind ca transfigurare a vieții spre Viață: *"Ale Tale dintru ale Tale, Ție aducem de toate și pentru toate."*

Și nu putem să ne oprim numai la ***creier*** și ***inimă*** ca reprezentând omul. Toate măruntaiele omului poartă semnătura unui *"meaning"*. Chiar banalitatea rinichilor, care sunt și participă în taina ontologică baptismală. Ne purifică.

Pe lângă ***creier*** și ***inimă*** omul are și plămânii prin care să ***sufle*** și să ***răsufle***, din punct de vedere medical, cum le dictează creierul și inima. Pentru ca omul să fie viu trebue să ***sufle***. Să aibă suflet. În acest context am depășit biologicul ce stă sub semnul lui Thanathos și am ajuns la ***anastasis***, adică a sta într'o perpetuă învingere a lui Thanatos ca *"ana + statis"*.

Spre deosebire de suflarea biologică a animalului, omul ***suflă*** și ***răsuflă*** prin cuvânt. În acest sens se vorbește în Geneză despre Creator, că după ce l-a făcut pe om *"a suflat în fața lui suflare de viață și s'a făcut omul ființă vie."* Aceasta afirmă în mod convingător că biologicul uman este implicat într'un binom teandric, iar această legătură se face prin ***cuvânt***. Ceea ce pare tautologie - ființă vie - e doar o accentuare a darului făcut omului printr'o creare specială, prin dăruirea cuvântului de a fi nu numai ***ființă***, ci ființă ***vie*** în sensul ontologic, de *"chip și asemănare"* cu Dumnezeu-Cuvântul.

De fapt, dacă suntem atenți la textul biblic, cu toată rigoarea monoteismului ebraic, găsim prima mențiune treimică făcută atunci când este vorba de crearea omului. Cu cine vorbește Dumnezeu-Tatăl folosind pluralul: *"să facem om după chipul și asemănarea Noastră"*? Omul este zidit într'un mod treimic. Dumnezeu-Tatăl crează prin om arhetipul lui Dumnezeu-Cuvântul, Dumnezeu-Cuvântul îi dă omului ***suflarea de viață*** ca ființă, dar pentru a fi ***ființă vie***, ca perihoreză a celor trei persoane, dar nu trei Dumnezei, invită pe Dumnezeu-Spiritul Sacru care este *"dătătorul de viață"*, *"spiritul Adevărului"* și Paraclet.

Crearea omului este o ***"hirotonie"*** a lui prin ***punerea mâinilor*** de a-l modela din țărână, este o ***botezare*** a lui întru numele Cuvântului și este o consacrare a lui ca *"templu al Duhului Sfânt"*, adică omul creat în *"chipul și asemănarea"* Cuvântului, fiind ***cuvânt*** rostit de Dumnezeu devine Logosului un *"templu al Spiritului Sfânt"*.

Intrarea Spiritului în istorie ca *"Împărat ceresc"* are loc prin actul rusalin, comparat de istoricul și pictorul Luca-Evanghelistul ca *"o **suflare** de vânt"*.

Deci să revenim la Camilian Demetrescu și cardiogramele lui despre ***marea absență*** și criza culturii spirituale.

Limba română fiind o limbă a unui neam creștin, originea neamului ca plămădire a lui de etnogeneză coincizând cu creștinarea lui, e un document al ființialității noastre românești, singura care are dreptul de tribunal să se pronunțe ce înseamnă *"spiritualitate"* românească.

Spiritualitatea este ***"suflarea"*** rusalină a unui neam. Apelativul de ***către toată suflarea românească*** se referă la amprenta spiritualității pecetluită în fiecare Român ca ***suflare***. Că anabasic purcede spre taina rusalină a Spiritului-Paraclet și că nu este loc de nici o nuanță materialistă e întrebarea: Prin ce e deosebită ***suflarea românească*** de ***suflarea*** biologică pe care o găsim nu numai la oameni ci și la animale? Ultima se referă la trup pământesc, dar prima, fără nici un echivoc, se referă la om. Omul-cuvânt. Omul-persoană. Omul-cuvânt-persoană în relație directă cu Cuvântul.

Și iarăși apelăm la subtilitățile de argument ale limbii române, pe care Blaga, la întrebarea unui prieten apropiat de ce nu-și traduce sau scrie opera filosofică într'o limbă de circulație mondială, îi răspundea că limba română va deveni limba de studiu a filosofilor. O spiritualitate care nu are ***suflare*** poate pretinde că e trup. Dar un trup mort. Cadavrul. Impresionabil în luxul de panegirice filosofice descriind până unde poate ajunge omul. Dar lux de sicriu. De modă. Cerșetorul, ce așteaptă pomana, nu și-ar vinde traista pe toate filosofiile despre respectivul lăudat în schimbul ***suflării***. Filosofia lui e simplă, dar exprimată într'o logică de diamant. Dacă nu suflă e mort.

În limba română ***suflarea*** este legată de Cuvânt și de Spiritul Sfânt din care derivă *"spiritualitatea"*. Finețea limbii noastre ne oferă două cuvinte extreme și contradictorii sublinierii ***spiritualității*** ca ***suflare***: *"ră + suflat"* și *"in + suflat"*.

În dicționarul limbii române adjectivul ***răsuflat*** este explicat numai ca referință la băuturile alcoolice și acidulate care și-au pierdut tăria, gustul, prin faptul că vasul nu a fost bine închis. A doua explicație figurată e cea de ceva învechit, banal. Dar în Moldova copilăriei mele era și al treilea sens - om ***răsuflat***. E vorba de o translație alegorică. E omul care nu are *"dop"* la gură. Neavând *"dop"*, pe de o parte nu poate păstra nici un secret care i s'a încredințat de cineva prin cuvânt, pe de altă parte cuvântul lui nu are nici o ***tărie*** nici ca omenie, prin degradarea cuvântului, și nici măcar ca *"al + kohl"*.

Dacă omul ***răsuflat*** subliniază, prin absență, ce nu este spiritualitatea, cel de-al doilea termen de *"in + suflat"* accentuează, prin prezența spiritului, spiritualitatea. Continuând parabola metaforică a *"ră + suflatului"* (în sensul regionalismului moldav) putem ajunge la o *"spiritualitate"* românească, la *"subtilul lucru"* (al + kohl) căruia nu-i putem găsi greutatea cuvântului.

Pe de altă parte cel *"in + suflat"* exprimă abisul interior al lui *"in"* din *"suflare"*. Cuvântul lui este în Spirit ca purcedere a rostire către noi. Fiind cuvânt ***insuflat*** înseamnă că este cuvânt ***inspirat*** (in + spirare), o ***răsuflare*** din Spirit. A deveni prunc care te hrănești din sânul lui Dumnezeu sugând (in + spirare) cu buzele spiritului tau din Spiritul-Penvma.

Om - suflare - suflet - in + suflare - Spirit - spiritualitate - om - ecce Homo!

Tot în contextul de arheologie al *"suflării"* ca *"suflet"* omul ***pune suflet la ceva***, e ***sufletist***, cum spuneam, pe vremea studenției, vorbește ***din suflet, din tot sufletul, din adâncul sufletului***.

Materialiștii, o sectă a religiei și filosofiei, vor să le răpună pe amândouă. Ei vorbesc și de ***spirit*** și de ***spiritualitate***. Dar nu despre ***suflare***. Nu în relație cu ea. Ergo, e tot materie. Despersonalizată. În acest context materia care ar vrea să-și acapere și cele două substantive caracteristice ***persoanei umane*** trebue să accepte și pe al treilea al ***suflării***. Dacă acesta este redus la *"subtilul lucru"* prin care Arabii tălmăceau pe *"al + kohl"* ca un ceva ***material ce scapă***, dar totuși poate fi urmărit și prins tot pe tărâmul materiei, înseamnă că Marx nu s'a gândit la bumerang. El spune că religia este un opium pentru popor. Dar la rândul lui a întemeiat o religie a materiei. Nimic nou. Păgânii o practicau cu mii de ani înaintea lui. Dar noul păgânism venea cu un ***materialism filosofic și științific***. Și bumerangul cu opium (al + kohl) s'a reîntors asupra castelului utopic format din cărți de joc. *"Subtilul lucru"* furat dela Hegel a ajuns la același rezultat pentru amândoi: un avorton căruia negându-i-se *"suflarea"* i s'a creat un adevărat altar de cimitire internaționale la propriu și la figurat, păgâna religie a materiei care a încercat să oprească și să nege *"suflarea"* divină a omului ca *"suflet"*.

În contextul de arheologie al *"suflării"*, *"suflet"*, toate filoanele limbii de aur ce o vorbim vin cu argumentele de veacuri. Omul pune ***suflet*** la ceva, vorbește cuiva din ***suflet***, încearcă să-l convingă din tot ***sufletul***, sau din adâncul ***sufletului***, el poate fi om cu ***suflet***, sau fără, poate fi un ***suflet*** mare, poate să prindă ***suflet***, poate să aibă ceva pe ***suflet***, poate să-și încarce ***sufletul***, poate să-i scoată cuiva ***sufletul***, poate să fie om de ***suflet***, poate să nu aibă pe cineva la ***suflet***, poate fi cu ***sufletul*** la buze, poate a-și căuta de ***sufletul*** lui sau de ***sufletul*** altuia, poate lua ***sufletul*** cuiva, să fie de ***sufletul*** cuiva, a i se rupe ***sufletul***, a merge la ***suflet***, a-și trage ***sufletul***, a-și lua ***sufletul***, a lua de ***suflet***, a da de ***suflet*** și așa mai departe.

Când cineva se *"în + suflețește"* înseamnă că este *"in + spirat"* să-și apere cuvântul. Că are un ***cuvânt*** de spus. Ceva care îl reprezintă ca identitate. Ca punct de vedere. Un orizont. Un răsărit. Ceva ce îi stă pe ***suflet*** ca suflare.

Cum vedem, limba neamului nostru e ca un fagure de miere a cărui structură e o spiritualitate reală, nu conceptuală, nu *"științifică"*, nu gnostică; o spiritualitate vie, care are ***suflare*** ce i s'a dat omului ca ***suflet***.

Repet, o spiritualitate fără ***suflare*** ne alienează de Marea Prezență a Cuvântului și ne duce la o *"Mare Absență"* la *"Criza culturii spirituale"*, care e și titlul eseului lui Camilian Demetrescu, din care, prin anticipație, am analizat o parte prin precizarea termenilor.

Camilian Demetrescu, membru al Uniunii Artiștilor Plastici, după 21 de ani de exil, se întoarce în România în vara lui 1990, pentru a participa la congresul de refondare a Uniunii. Dezamăgirea artistului a fost zguduitoare. Se aștepta la... credea că... sperase... visase... și când colo aceeași inerție a cuvântului tocit ca prezentare de rapoarte, bilanțuri etc. Ton cenușiu de ședință pentru alegerea *"noii conduceri"* de parcă nimic nu s'ar fi întâmplat în 1989. Işi dă seama că asistă la Congresul Marei Absențe.

Întors acasă la Gallese, în Italia, încearcă să răspundă la solicitarea făcută de un scriitor, pe care îl știa aplecat spre taină și religios, de a-i trimite o colaborare pe tema crizei prin care trece țara la ora actuală. Sincer în ceea ce crede, Camilian Demetrescu îi trimite actualul eseu în care subliniază urgența unei dezbateri privind rolul culturii în trezirea morală a țării din inerția și agonia în care se află, clarificarea termenului de *"spiritual"* care e atât de abuzat în toate felurile prin ignoranță sau rea credință, până când și întârziații materialiști au ajuns să-l folosească.

De asememea, vorbește de pericolul nihilismului care își extinde *"cultura"* bacteriologică avansând pe ruinele așa ziselor ideologii (de fapt derivând *ab origine* din primul nihilism), de nevoia de a situa drama țării în drama omului contemporan, de a ieși din provincialismul balcanic și a redescoperi rădăcinile spirituale ale Occidentului (*"polisul"* își ia ca ideal *"Cetatea lui Dumnezeu"* a Fericitului Augustin) toate acestea mărtuirisite pe fondul unui apel la descifrarea ***semnelor*** existente în lume de redeșteptare a acelui irațional duhovnicesc din care izvorăște nevoia de credință ca dimensiune teandrică a omului.

Cei care i-au solicitat colaborarea cu un eseu pe tema crizei prin care trece țara, au tresărit negativ la îndrăzneala unui asemenea mesaj adus de Camilian Demetrescu.

Și eu am fost în România în 1990, după 15 ani de exil în Canada. M'am dus la biserica din sat să aprind o lumânare la mormântul părinților. Biserica din copilăria mea devenise atât de mică și atât de mare. Mică - pentrucă lumea trebuia să stea și pe afară. Și mare - prin părtășia la modelul scris cu majusculă ca *"Biserica țăranilor"* cum o numea Nae Ionescu. În interiorul ei era tot neamul românesc, iar preotul ridica potirul ca ***destin*** și ***destinație*** pentru toată suflarea românească.

M'am întors în Canada cu sufletul ca un cireș înflorit. Celebra carte a dascălului meu Stăniloae se numea *"Iisus Hristos sau restaurarea omului"*, iar nu *"rezidirea omului"*. Pretutindeni m'am întâlnit cu schele de *"restaurare"* a bisericii. La rădăcini există o binecuvântată întoarcere a neamului în Biserică. La vârfuri - *"inteligheția"* cărturarilor și fariseilor care își fandosesc *"dișteptăciunea"* de agnostici, atei, nihiliști și tot ce era la modă prin 1789 și a anacronicului *"idipindent"*.

Urmare din pag.10

O DATĂ COMEMORATIVĂ NECESARĂ ŞI UTILĂ:

ZECE ANI DELA MOARTEA LUI CONSTANTIN PAPANACE

Ionel ZEANA

La 7 Aprilie a.c. s'au împlinit 10 ani dela moartea lui Constantin Papanace, personalitate marcantă nu numai în cadrul Mişcării Legionare, dar şi în cadrul ramurei macedo-române, ale cărei aspiraţii şi interese le-a apărat consecvent cu fermitate şi curaj până când a închis definitiv ochii. Cu acest prilej, socotim că ar fi o condamnabilă neglijenţă şi ingratitudine din partea celor care l-au cunoscut, să nu evoce cu pietate şi recunoştinţă această luminoasă figură a Românilor macedoneni din munţii Pindului, care, în ciuda vitregelor condiţii istorice, s'a afirmat nu numai ca o personalitate politică legionară, dar şi ca gânditor, publicist, scriitor şi cărturar de înaltă ţinută morală şi intelectuală.

Născut la 15 Septembrie 1904 la Veria, străvechiul oraş macedonean aflat atunci sub ocupaţia turcească, Constantin Papanace a respirat încă de copil atmosfera familială de mare puritate şi austeritate morală, precum şi de fervent patriotism românesc. Bunicul său, preotul stavrofor Atanasie Papanace, părăsind biserica grecească în care slujise până atunci şi promovând cu curaj oficierea slujbei în limba strămoşească, a căzut victimă, printre primele jertfe, pe altarul românismului, fiind împuşcat în plină stradă la Veria, în 1906, în timp ce mergea la biserica românească, de către o bandă de antarţi greci, care prin violenţă şi teroare, căuta să înnăbuşe mişcarea de redeşteptare naţională a Românilor macedoneni începută încă din pragul celei de-a doua jumătăţi a secolului trecut.

După absolvirea Şcolii Comerciale Române din Salonic, în 1925, Constantin Papanace soseşte singur în România (familia se va repatria mai târziu colonizându-se în Cadrilater), înscriindu-se la Academia Comercială din Bucureşti, pe care o absolvă cu succes, fiind unul din fruntaşii generaţiei sale. Ca funcţionar public la diferite bănci şi ca administrator financiar în Capitală şi la Călăraşi, a fost în mod deosebit apreciat de superiorii săi, printre care şi marele economist Virgil Madgearu, pentru competenţa, cinstea şi corectitudinea lui exemplare.

În 1930, împreună cu un grup de studenţi aromâni fruntaşi: Iancu Caranica-Nicadorul, Sterie Ficata, Grigore Pihu, Gheorghe Ghiţea, Sterie Duliu, Mamali, ş.a. fiind arestat în urma unei manifestaţii studenţeşti, a făcut cunoştinţă în duba poliţiei cu Corneliu Zelea Codreanu, şeful Mişcării Legionare. Din acel moment întregul grup a devenit legionar până la moarte, cu convingerea nestrămutată că în perioada postbelică de iremediabilă corupţie politicianistă numai Căpitanul şi Mişcarea Legioanră reprezintă singura cale de renaştere naţională şi singura şansă de salvare a tuturor Românilor din afara graniţelor României Mari şi, în special, a celei mai îndepărtate şi mai oropsite ramuri a neamului românesc: Aromânii din Peninsula Balcanică.

Împreună cu prietenul său cel mai bun, sclipitorul şi dinamicul Iancu Caranica-Nicadorul, a scos în 1931 ziarul *"Buciumul"*, apoi *"Armatolii"* (1932-33) în care apăra interesele vitale ale coloniştilor macedo-români din Cadrilater şi ale Românilor macedoneni din statele balcanice supuşi unor măsuri de persecuţie şi de desnaţionalizare forţată.

Ales deputat de Caliacra în 1937, pe listele partidului *"Totul pentru Ţară"* a deţinut, în vara fierbinte a lui 1938, funcţia de şef al Comandamentului legionar din prigoană, până la evadarea prof. Vasile Cristescu, căruia i-a predat-o în toamna aceluiaşi an. După asasinarea lui Vasile Cristescu, pentru a scăpa de furia sângeroasei prigoane dezlănţuite de dictatura sceleratului rege Carol II şi a estropiatului Armand Călinescu, s'a refugiat în Martie 19 în Germania până în Septembrie 1940, când, în scurta guvernare antonesciano-legionară, a deţinut postul de subsecretar de stat la ministerul de finanţe, pe care l-a condus efectiv, ministru fiind un liberal georgist (Alexeanu) impus de Ică Antonescu. După tristele evenimente din 21-23 Ianuarie 1941, s'a refugiat din nou în Germania unde i-a fost dat să guste şi din amărăciunea lagărelor naziste dela Dachau şi Buchenwald, unde a resimţit şi durerea pierderii fratelui său mai mic, Gheorghe Papanace, omorît în timpul unui bombardament al aviaţiei anglo-americane, la 24 August 1944. După căderea Vienei, s'a refugiat în Italia, stabilindu-se în localitatea Salo de pe malul lacului Di Garda.

Atât în primul, cât, mai ales în cel de-al doilea exil politic, Constantin Papanace a desfăşurat o vastă activitate practică şi publicistică, dedicată atât Mişcării Legionare cât şi problemei macedo-române. Aflându-se în lagărul nazist, a înaintat autorităţilor germane un amplu memoriu asupra situaţiei Aromânilor din Peninsula Balcanică. Ca refugiat politic în Italia, a desfăşurat o amplă şi neobosită activitate publicistică, colaborând la prestigiosul ziar *"Corriere della Sera"*, precum şi la altele din Roma, Milano, Brescia etc., informând prin articole, memorii, broşuri, conferinţe şi rapoarte susţinute la diferite congrese şi reuniuni internaţionale, forurile politice occidentale şi chiar Secretariatul general al O.N.U. (U Tant), asupra situaţiei dramatice a elementului românesc din Macedonia, în special a celui din Macedonia grecească, din Tesalia şi Epir, unde locuieşte grosul acestei populaţii româneşti autohtone. Intervenţia lui fermă şi curajoasă, în Aprilie şi Mai 1951, s'a soldat cu trimiterea unei Comisii din partea O.N.U. în Grecia, pentru verificarea situaţiei semnalate. Acest gest a iritat atât de mult cercurile politice şoviniste din Atena, încât guvernul grec a cerut guvernului italian, pur şi simplu, extrădarea lui Constatin Papanace, acuzându-l fantasmagoric de instigaţii şi de crime de război împotriva statului elen. Din fericire şi spre cinstea sa, guvernul italian nu a satisfăcut cererea absurdă a guvernului elen.

Cu riscurile expulzării sale din Italia, Constantin Papanace a iniţiat publicarea, în două volume succesive a *"Noului Album Macedo-Român"*, sub auspiciile Institutului Român din Freiburg, Germania, lucrare impozantă la care a obţinut colaborarea unor nume prestigioase de savanţi şi de oameni politici români şi străini. Pentru menţinerea conştiinţei treze a Românilor din statele balcanice, a întreţinut contacte strânse, prin curieri şi prin corespondenţă asiduă, cu numeroşi Aromâni de acolo şi din lumea întreagă, pentru care în 1952 a publicat *"Mica Antologie Aromânească"*, pe fondul celei a lui Tache Papahagi, cu un amplu studiu introductiv, istoric şi lingvistic, şi cu o prefaţă în dialectul aromân.

În *"Noul Album Macedo-Român"*, Constantin Papanace a publicat două studii importante: *"Fermentul Aromân"*, în vol.I şi *"Geneza şi evoluţia conştiinţei naţionale la Macedo-Români"*, în vol.II, în anul 1965, cu ocazia centenarului primei şcoli româneşti înfiinţate în Macedonia sub Turcii păgâni şi imperialişti care s'au dovedit a fi mult mai toleranţi decât toate statele balcanice aşa-zise creştine şi democrate, care calcă în picioare, cu neruşinat cinism, cele mai elementare drepturi ale omului şi ale minorităţilor etnice.

Arhiva lăsată de Constantin Papanace conţine numeroase alte studii şi lucrări în manuscris sau dactilografiate, consacrate problemei macedo-române, dintre care menţionăm în treacăt: *"Reflexii asupra destinului istoric şi politic al Aromânilor"*, *"L'origine et la conscience nationale des Aroumains (La tereure grecque en Macédoine) (1955)*, *"Pro Balcanica" (Considèrations sur l'union balkanique et la solution des problèmes litigieux de ce secteur europeen)* etc.

Toate aceste lucrări, care sunt de o covârşitoare actualitate şi importanţă pentru elementul nostru ameninţat cu pierderea în scurt timp, dacă nu se iau măsuri urgente de protecţie, atestă cât de mult îl preocupa soarta disperată a fraţilor săi din Peninsula Balcanică, supuşi unui adevărat etnocid nu numai în statele cu regim comunist, dar şi în Grecia pretins democrată, care se făleşte cu moştenirea anticei Ellade, patria democraţiei. De altfel, toate manuscrisele lui Constantin Papanace referitoare la problema aromână sunt atât de interesante, bine documentate, scrise judicios şi obiectiv şi, pe deasupra, solid argumentate, încât merită să fie publicate integral.

Debutul în România s'a făcut anul trecut când a apărut la Editura *Brumar* din Timişoara, lucrarea cu caracter politic şi sociologic, *"Spre o democraţie social creştină"*, consacrată problematicei legionare. Cartea s'a bucurat de un mare succes, îmbogăţind doctrina legionară. Acum se află în curs de apariţie la aceeaşi editură, *"Geneza şi evoluţia conştiinţei la Macedo-Români"*, o lucrare cu caracter istoric şi critic, de vastă erudiţie, consacrată problematicii macedo-române. Această carte are o valoare imensă şi ea va deveni o carte de referinţă, egală dacă nu chiar superioară studiilor consacrate acestei probleme de numeroşi cercetători străini şi români, savanţi prestigioşi ca G. Weigand, Tomaschek, şi academicienii români George Murnu (Vlahia Mare) şi Theodor Capidan (Macedo-Românii). Din tot ce am cercetat până acum în imensa lui arhivă, această lucrare pare a fi opera fundamentală asupra problemei aromâne.

Iată de ce evocarea acestei figuri ilustre a Românilor macedoneni, la zece ani dela trecerea lui în veşnicie, am socotit-o nu numai ca o simplă datorie de pioasă aducere aminte şi de recunoştinţă, dar, în imprejurările actuale, şi necesară şi extrem de utilă pentru toţi cei care gândesc şi simt româneşte.

DESLOGOSIZAREA FIINŢEI UMANE

Urmare din pag. 9

Înţeleg dezamăgirea lui Camilian Demetrescu. A întâlnit *"Marea absenţă"*, a sesizat o *"criză a culturii spirituale."* Dar unde? La intelectualii care s'au rupt de *"Biserica ţăranilor"* pentrucă la modă era *"modernismul"* de a fi ateu, agnostic, gnostic, transcendentalist, bahaist, pe scurt orice pentru a dovedi că eşti *"străin"*. Intelectualitatea, la care se referă Camilian Demetrescu, nu constituie un pericol pentru ***destinul*** şi ***destinaţia*** neamului. Neamul e candela dela Putna care nu s'a stins ori cât au încercat tot felul de *"străini"* să o şteargă de pe faţa pamântului cu Putnă cu tot.

Pământul românesc este ***patria***, însemnând ţară a lui *"patres"*, cei care au *"plecat la cer"* şi ne-au lăsat-o ca ***moştenire*** a cerului de a descoperi ***Împărăţia Cerurilor***.

Idealul conducătorului de neam nu era regele ce îşi trăgea coroana pe cap, ci sfântul care în numele neamului o dăruieşte lui Hristos.

Nu vreau să fiu înţeles greşit. Eu nu neg absolut nimic din admirabila apologie a lui Camilian Demetrescu şi chirurgicalele argumente de disecţie a unor idei-cadavre, ci doar să-i inspir încredere şi optimism pe care numai Biserica poate să ni le ofere. Zice psalmistul: *"Nu vă nădăjduiţi în boieri, în fiii oamenilor, întru care nu este mântuirea."* În alte cuvinte, apa trece, pietrele rămân.

Am fi complet greşiţi şi orbi dacă nu am vedea pericolul de spiritualitate *"laică"*, spiritualitate fără ***suflare***, care ne ameninţă şi ale căror simptome de ebola pe care le sesizează Camilian Demetrescu printr'un diagnostic precis.

Să luăm un exemplu dintre cărturarii pe care să-i urmeze neamul. Constantin Noica a format o întreagă şcoală de ucenici dintre cele mai subţiri condeie. Ca o mărturisire, şi eu am fost vrăjit de maestru, dar era ceva care mă reţinea să mă declar noician. Cât de frumos vorbeşte despre *"rost"*, *"rostuire"*, *"rostire românească"*, dar aşteptam curajul, după docta analiză a lui *"în + spre"* (în spre ce?) ca filosof să mă ducă la Logosul - Hristos, după cum un poet ca Paul Claudel m'a luat de mână şi m'a dus până la *"Un poet în faţa Crucii"*. La fel Péguy ori Thomas Merton.

Acum încep să-mi dau seama de acel ceva ce mă inhiba de a deveni noician. Undeva Noica mă lăsa suspendat în aer. Cei care au avut acces la tot ce a scris comentează precum Demetrescu: *"Jurnalul" dela Păltiniş exercită fără îndoială o vrajă. Dar vraja e lucidă, pentru mine. Mă fascinează şi mă pune în alarmă. Neavând de ce să mă autocenzurez, mărturisesc că citindu-l, mi-a sărit în minte ca o lăcustă, trimiterea lui Powels din "Le matin des magiciens", la grupul "Thule" dela începuturile nazismului, care cultiva în cenaclu ermetic lecturi sistematice din Platon. Mereu acelaşi Platon (drag lui Noica) cu a sa **Politeia**, arhetipul republicii Utopia reluată de Thomas Moore în renaştere. Recitind-o, nu poţi să nu ai fiorul de gheaţă al asocierii cu acel nazism avant la lettre care triumfase în Sparta şi la care trăgea cu ochiul tânărul Platon. Chiar de el aveam nevoie sub dictatură? Să nu fi înţeles filosoful nostru că **Politeia** era modelul de bază al utopiilor totalitare?"*

In prefaţa *"Jurnalului dela Păltiniş"* Noica precizează că: *"Paginile ce urmează pot fi înţelese drept un model laic al tipului de căutare care se petrece pe baza unei prealabile găsiri."* În acest context Camilian Demetrescu observă, cu bună dreptate, că în *"sistemul de aşteptări"* nu este loc pentru Dumnezeu, pentrucă nu *"găsirea"* lui Dumnezeu înlăuntrul nostru contează ca rost al căutării, ci *"iniţierea culturală"*, adică o emancipare spre Absolut prin conceptele culturii.

Pentru Noica, dintre cele nouă muze ale Grecilor, cea mai importantă e Mnemosyne (care *"îţi aminteşte ceea nu ai ştiut niciodată"*, concept platonic car se referă la ***experienţa preuranică*** a spiritului înainte de întrupare.) Ea te vindecă, eu aş zice te tămăduieşte, fiind cultura însăşi dându-ţi ***uitarea cea bună*** a eului individual. Demetrescu ar fi de acord cu această terapie prin care cultura te poate tămădui prin uitare, dar cu o condiţie esenţială, ca aceasta să nu fie o evadare din realitatea ousianică a vieţii dar pentru Noica *"vindecarea înseamnă ieşirea din viaţa simplă, evadarea din etic, din "bunătatea prostească" a moralei creştine, care te pierde, înseamnă dorinţa de salvare absolut separat de ceilalţi. O formă de Nirvana a conceptelor pure, de misticism al raţiunii, diametral opus ideii de Paradis creştin, care este o împlinire etică."*

Creştinismul ca spiritualitate atacă imensele cetăţi ale întrebărilor fără de răspuns: ce este omul, de unde vine şi unde merge, ce este viaţa, ce este moartea, există un *"dincolo"*, ce este răul, ce este binele, ce e suferinţa?

După ce Noica ne pune la colţ pe toţi cei care asociem ***spiritualitatea*** cu ***sufletul*** sau ***Suflarea*** Spiritului rusalin ne ameţeşte cu *"modelul laic"* al *"tipului de căutare"*. Şi de aici începe ridicolul omului care cu rea credinţă ocoleşte filosofic Adevărul. Parcă nu-mi vine să cred că un Noica, marele Noica, să se exprime aşa de cinic. *"Suferinţa nu interesează filosofia... Bunătatea există în ordinea sufletului... Filosofia nu se ocupă de tot ce există ci numai de ceea ce* ***este*** *cu adevărat... Dacă vin cu binefăcătorism termin prin a nu mai salva individualul... Indiferenţa mântuirii generale e de fapt un imens dispreţ; ea ofensează umanitatea, lăsând-o în colcăitul ei nediferenţiat. Religia care se ocupă de* ***oricine****... nu va arăta niciodată cine este şi cine nu este om..."* (apud Camilian Demetrescu, p.56).

Şi exemplele se pot continua. Tocmai de aceea eseul lui Camilian Demetrescu trebue nu numai citit, ci studiat cu creionul în mână. Pentrucă exemplele aduse vorbesc de o deslogosizare a fiinţei umane ca izgonire a omului din fiinţialul teandric.

Dumitru ICHIM

NĂSTASE PÂRLEA
1911 - 1995

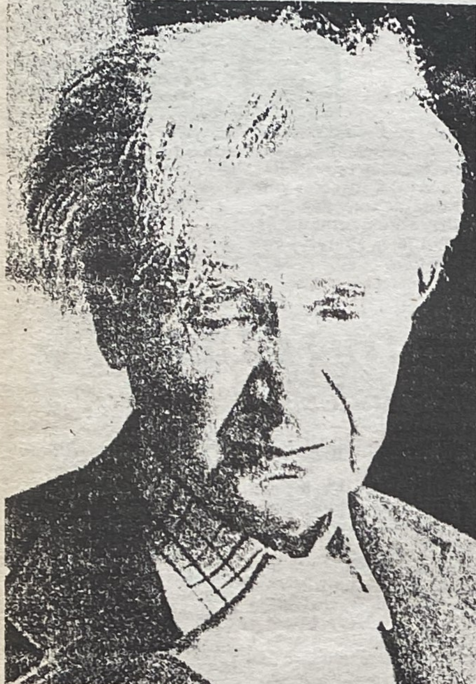
Soţia Georgeta, copiii Lidia şi Silviu împreună cu întreaga familie, anunţă indureraţi stingerea din viaţă a celui care a fost un soţ şi tată exemplar şi un adevărat patriot anticomunist român.

EMIL CIORAN

(8 Aprilie 1911, Răşinari, Sibiu - 21 Iunie 1995, Paris)

"EXISTENŢĂ ŞI MORALĂ"

—— Gheorghe RĂDULESCU ——

După o viaţă de controverse, de pesimism, de scepticism, de căutare şi izolare, după o viaţă de filosofare, de izbutire şi înălţare, Emil Cioran se întoarce istovit de cale, străbătut şi frământat de nelinişti, dar şi de uşurare spre liniştea ancestrală a neamului său întru credinţă spre Dumnezeu, spre pacea eternă.

Născut în Răşinarii lui Octavian Goga, la 8 Aprilie 1911, fiind al doilea fiu al Preotului ortodox Emilian Cioran, mai târziu Protopop de Sibiu şi al Elvirei Comaniciu Cioran (coborîtoare dintr'o familie aristocrată transilvăneană), Emil Cioran urmează din anul 1921 Liceul *"Gheorghe Lazăr"* din Sibiu, unde va locui din anul 1924, împreună cu familia sa.

Frecventează apoi între anii 1928 - 1932 cursurile Facultăţii de Litere şi Filosofie din Bucureşti, începând să se afirme prin publicaţii încă din ultimul an de studii, în periodicele *"Gândirea"*, *"Floarea de foc"*, *"Calendarul"*, *"Azi"* şi *"Vremea"*. În anul 1932 îşi susţine licenţa, cu o teză despre speranţa că va primi o bursă în Germania ori Franţa, spre deosebire însă de unii din generaţia sa care s'au îndreptat spre catedre unversitare, pe Emil Cioran l-a interesat mai mult scrisul, gândirea lui zbuciumată de înălţări şi prăbuşiri, de reveniri şi eşuări, de căutări continuu a unui echilibru stabil în Dumnezeu, pe care vrea să-L afle, filosoful se îndreaptă deznădăjduit şi scrie cartea *"Pe culmile disperării"* (1934), apărută în Editura *"Fundaţiilor Regale"*, pentru care primeşte premiul *"Tinerilor Scriitori Români"*. Între anii 1933 şi 1935, îl întâlnim la Berlin, având o bursă din partea *"Fundaţiei Humboldt"*. După acest timp petrecut în străinătate se întoarce în ţară şi în anul 1936 este profesor de filosofie la Liceul *"Andrei Şaguna"* din Braşov.

Între timp studiază în profunzime filosofia lui Kant, Fichte, Schopenhauer, dar mai cu seamă pe Kierkergaard, Şestov, Nietzsche, din *"Vechiul Testament"*, *"Eclesiastul"* cu comentariul său pesimist al maximei *"deşertăciunea deşertăciunilor, toate sunt deşertăciuni"* şi cunoscuta carte a lui Iov.

La Faculatatea de Litere şi Filosofie din Bucureşti, Emil Cioran are şansa ca şi Mircea Eliade de a-i avea profesori pe Nae Ionescu, idolul generaţiei de studenţi din perioada anilor 1922-1937-1938, pe Tudor Vianu şi pe alţii, iar printre colegi pe Constantin Noica, prieteni pe Petre Ţuţea, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Mircea Vulcănescu, N. Herescu, iar dintre scriitorii străini pe Samuel Beckett, pe Michaux etc.

Autor prolific, Emil Cioran se bucură de publicitate şi apreciere şi cărţile îi apar consecutiv: În 1934 *"Pe culmile disperării"*, în 1936, *"Cartea amăgirilor"*, în 1940, *"Amurgul gândurilor"*, tot în 1940 va începe *"Îndreptar pătimaş"* ultima sa carte în limba română, terminată în 1945, anul în care se va hotărî să se stabilească definitiv la Paris, în urma unei burse acordată de Institutul Francez din Bucureşti. Din 1945 scrie în franceză şi prima sa carte apare în prestigioasa editură *"Gallimard"* (Editură în care îi vor apare şi celelalte cărţi), astfel: în 1949, *"Précis de décomposition" (Tratat de descompunere)*, în 1952, *"Syllogismes de l'amertume" (Silogismele amărăciunii)*, în 1956, *"La tentation d'exister" (Ispita de a exista)*, în 1960, *"Histoire et utopie" (Istorie şi utopie)*, în 1964, *"La chute dans le temps" (Căderea în timp)*, în 1969, *"Le mauvais Démiurge" (Demiurgul cel rău)*, în 1973, *"De l'inconvénient de'être né" (Neajunsul de a te fi născut)*, în 1979, *"Ecartèlement" (Sfârtecarea)*, în 1986, *"Exercices d'admiration" (Exerciţii de admiraţie)*, în 1987, *"Aveux et anathèmes (Mărturii şi anateme)*.

În 1950, primeşte Premiul *"Rivarol"* pentru cartea *"Précis de décomposition"*, fiind singurul şi ultimul premiu pe care îl acceptă, celelalte distincţii şi premii sunt refuzate, dintre acestea enumerăm premiile: *"Combat"*,*"Saint-Beuve"*, *"Nimier"* etc.

Gânditor de proporţii universale, Emil Cioran se cufundă în neantul tragediei umane, încearcă să descifreze condiţia umană, existenţialitatea ca un drum întunecat spre un cataclism care ne aşteaptă, în mod inevitabil. Golul din el se proiectează în viaţă ca un gol universal al lumii în perspectiva prăbuşirii. Iar dacă moartea l-a persecutat perpetuu pe filosoful român, nu ar fi putut scăpa de ea decât printr'un paradox, prin sinucidere, pesimismul său nu este altceva decât durerea pământului în descompunerea sa vitală spre un alt orizont. Ironia lui Emil Cioran este suferinţa din *"lacrima care este mai profundă decât zâmbetul"*, este durerea sfâşietoare din adâncurile acunse ale sufletului.

Scriitor francez, de origină română, Emil Cioran îşi scrie opera, încorsetat, în limba lui Racine, *"Cum o cămaşă de forţă strânge un nebun"*, afirmă filosoful, însă esenţa gândirii şi tragismul sunt româneşti. De aici şi revolta lui Emil Cioran cu cât aruncă anatema asupra originii sale, cu atât se cufundă mai adânc în spaţiul şi timpul românesc, cu atât sufletul lui îmbrăţişează în ascuns neamul şi pământul ţării de unde a plecat. Disperat în faţa disperării vieţii, disperare care se contopeşte cu moartea, Emil Cioran îşi croieşte calea printr'o filosofie pe care şi-o expune încă din 1932 în România, înaintea lui Albert Camus sau a unui existenţialism de paradă cu tendinţă comunistă, în genul lui Jean-Paul Sartre.

• Francezii au văzut în Cioran un moralist al timpului modern, la fel de clar văzător, de intuitiv şi genial ca: Rochefoucauld, Rivarol, Chamfort ori Vauvenargues, deoarece spiritul românesc îşi înscrie istoria şi destinul în devenire, proaspăt, vital, dar şi dramatic în raport cu aşezământul culturii occidentale, obosit de timp şi vicii. Filosofia lui Emil Cioran citită cu atenţie dezvăluie o mare poezie a secolului XX, ea este gândirea atotcuprinzătoare a geniului, care răstoarnă mediocritatea, ridicolul, care despică neştiutul în ştiut, care pune omului problema responsabilităţii lui morale, căci suferinţa umană provine din faptul neînţelegerii şi ignoranţei care predomină în lume, lăsând loc acelora a căror minte diabolică loveşte în marea operă de creaţie a umanităţii. Revolta lui Emil Cioran, aparentă, împotriva divinităţii *(Lacrimi şi sfinţi)* nu este în fond decât credinţa în Dumnezeu, care se zbate în conştiinţa lui.

A fost Cioran un ateu, un Voltaire al timpului nostru sau a fost un disperat în faţa divinităţii, un disperat care îşi căuta liniştirea spiritului, ascunzându-L pe Dumnezeu în el, punându-I întrebări despre rosturile noastre în viaţă şi devenirea fiinţei în nefiinţă după moarte?... Nu era oare Cioran, care spunea în *"De l'inconvènient d'être né" (Neajunsul de a te fi născut)* că: *"Ori de câte ori mă gândesc la moarte, am impresia că trişez, că înşel pe cineva din mine"*. Cioran este filosoful descompunerii şi al compunerii vieţii şi morţii, este filosoful în care Dumnezeu este esenţa în întrebările din sub-text. Pentru Emil Cioran, Istoria ca şi pentru Nae Ionescu, este reprezentarea omului în timp şi spaţiu, Istoria delimitează timpul, epocile, stările de fapt şi de drept, Istoria este martoră la întregul mers al rotaţiei fiinţei umane în univers. Iisus Christos s'a născut, a trăit, a fost răstignit, a înviat şi s'a înălţat la cer în Istorie, religiile şi credinţele sunt aspecte ale timpului înregistrat de Istorie. Încetarea Istoriei însemnează încetarea timpului, este moartea, în acest sens, Emil Cioran prevede un sfârşit al Istoriei, deci al timpului, adică începutul unei morţi eterne, moartea care provine în urma unui cataclism, cu urmări apocaliptice.

Nae Ionescu îşi dădea seama că odată cu instaurarea Renaşterii începe şi evoluţia tendinţelor de îndepărtare a omului de divinitate, Evul Mediu a legat fiinţa umană de începuturile apariţiei ei, omul însă a căutat treptat, treptat desprinderea de Dumnezeu, saltul în haos, filosofia şi în special politica ne-a demonstrat acest lucru, materialismul secolului al XIX-lea şi al XX-lea au împins lumea spre *"CULMILE DISPERĂRII"*. Şi dacă în locul disperării, al angoasei, scriitorul optează pentru îndoială, pentru scepticism, deoarece pesimismul lui Cioran din *"Pe culmile disperării"*, se metamorfozează în descompunere ca în *"Précis de décomposition" (Tratat de descompunere)*, conţinutul rămâne însă tragic şi dur, căci o angoasă apasă asupra lumii, pe o lume care se dezagregă spiritual, disperat de trist, lucru pe care nimeni nu-l sesizează, nu-l simte. Iar în ceea ce priveşte îndreptarea spirituală a secolului, Emil Cioran devine sceptic, în faţa acestui veac obosit şi bolnav de materialismul care a acoperit verticalitatea spiritului. Adevărul este că Emil Cioran n'a reuşit niciodată să-şi desmintă structura psihică, spirituală, elementul ereditar - transcendent era adânc brăzdat în fiinţa lui lăuntrică, limba şi cultura franceză au modelat doar exterioritatea formelor şi a sensurilor, cu toate că el spunea că *"nimic n'are nici un sens"*, însă toate acestea sunt dependente de psihologia, de temperamentul creatorului, fiind mai viu, mai pregnant în fiinţa lui acest aspect al sensitivităţii interioare, atât de explicit ca în *"Le mauvais démiurge (Demiurgul cel rău)*. Emil Cioran prevede deci un sfârşit tragic al omenirii, omul fiind pândit de catastrofa finală, catastrofă care se apropie destul de repede, urmând apoi după epoca post-creştină, în care trăim, post-istoria, când în locul omului raţional şi spiritual, va apare un *"troglodit"*, istoria fiind *"o sfidare adusă contemplaţiei"*, adică spiritualităţii umane. Că, fiinţa umană va fi înlocuită de un *"troglodit"* nu este o surpriză, deoarece în epoca comunistă acest fel de om a fost prezent şi se menţine încă. Emil Cioran are dreptate că marile epoci au fost acelea *"în care omul a cunoscut nelinişţea metafizică"*, adică zborul spre transcendent, spre eternitate, a spiritului liber şi victorios în căutarea fără prihană a veşniciei. Sufocarea lumii de către materialism a provocat comunismul, cu el bineînţeles totalitarismul, încât Emil Cioran afirmă destul de clar, că: *"Răul cel mai rău este totalitarismul"*, omul ajungând un obiect de tortură, un ucigaş specializat împotriva fiinţei umane. În privinţa divinităţii, pe Cioran, Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată. În cartea *"Lacrimi şi sfinţi"* lasă impresia unui duel cu Dumnezeu, în unele locuri chiar inexistenţa Divinităţii, Dumenzeu îl obsedează, El este viu şi adevărat în subconştientul său, *"Dumnezeu apare după paravanul nimicului ca o ultimă ispitire"*.

În cărţile scrise în franţuzeşte, la maturitate şi senectute, Dumnezeu, cel inexistent sau ascuns devine omniprezent, proeminent, căci negându-L Emil Cioran Îi confirmă existenţa, fie că este vorba de *"De l'inconvénient d'être né" (Neajunsul de a te fi născut)*, ori de *"Le mauvais Démiurge", (Dumnezeul cel rău)*, fie de *"La tentation d'exister" (Tentaţia de-a exista)*, ori în *"Syllogismes de l'amertume" (Silogismele amărăciunii)*, fie în *"Ecartèlement" (Sfârtecarea)* şi în altele, Dumnezeu umple golul, împlineşte deşertul, înlătură amărăciunea, deschide spiritul spre lumină încât citindu-l pe Cioran alunecăm spre misticism, un misticism nemărturisit, un misticism în care speranţa, credinţa şi durerea se întâlnesc prin mântuirea CRUCII.

Subtextul în cărţile lui Emil Cioran este revelator, interiorul gândirii lui ne dezvăluie în toată plenitudinea adevărata meditaţie, adevăratele reflexii, adevăratele opinii şi perspective ale omului care aşteaptă zbuciumat şi înfrânt sufleteşte o salvare, o reînviere, însă cortina cade pe tragismul creatorului, pesimismul lui are totuşi o izbăvire şi aceasta nu poate veni decât dela încercarea de a învinge răul din noi, care şi-a făcut rost satanic în lumea secolului nostru.

Emil Cioran, gânditor şi creator original, de morală şi filosofie, este unic în felul lui de a vedea lucrurile şi viaţa, este unic în secolul care se termină atât de trist, precum prevăzuse autorul *"Schimbării la faţă a României"*. Emil Cioran, model de modestie, a trăit izolat de lumea măruntă şi meschină, într'o mansardă din Cartierul Latin, o mansardă simplă şi austeră, sfinţită şi luminată de prezenţa unui om deosebit, a unui mare Român, a unui om adevărat care şi-a închinat viaţa scrisului, creind o operă unică prin gândirea şi profunditatea ei.

Emil Cioran se stinge din viaţa în ziua de 21 Iunie 1995, în ziua de 23 Iunie se săvârşeşte serviciul religios la Biserica Ortodoxă Română din Paris şi este înmormântat alături de Constantin Brâncuşi şi Eugen Ionescu în cimitirul Montparnasse; lipseşte Mircea Eliade, care a trecut în veşnicie în oraşul Chicago, sperăm că şi el să fie adus în Pantheonul marilor creatori români din capiatala Franţei, pentru a fi împreună cu Constantin Brâncuşi, Eugen Ionescu şi Emil Cioran.

JOC

Lui Emil Cioran

Eu m'am jucat cu moartea efermeră
Sau ea s'a încurcat în jocul meu
Şi eu şi ea suntem doar o himeră
Ce ne'nfruntăm şi ne zâmbim mereu
Căci eu sunt cel mai mort dintre toţi morţii
Murind de fiecare dată cu cei dragi
Şi reînviind scârbit în faţa sorţii
Tot căutându-mi ortul în nădragi
Mi-e somn în somnul ne'nceput
Şi voi visa şi treaz trecând prin Empireu
Căn viaţa asta cu miros de frupt
De n'ar fi moartea... aş plăsmui-o eu...

Mircea Axente BOLDEANU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale
din exil și din țară

Emil Rațiu

BARIERA

MARTURII

MARTURII

Cred că era cu mult înainte de evenimentele din 1989 când poștașul mi-a adus pe lângă gunoaiele comerciale, notele de plată și epistole cu necazuri, un căuș de lumină amirosind încă a pâine proaspătă scoasă de sub *"circhelul"* condeiului. Era manuscrisul actualului roman.

Nu e curios să ai un prieten despre care nu știi absolut nimic? Mă întâlnesc cu el la a doua carte ce i-o cunosc. Și pe care o așteptam. Mai ales să apară ***chiar*** în România.

Era ***littera*** manuscrisului, pentru care nu trebue să fii specialist în grafologie, care nu îți mai permiteau să dai cu zarurile în căutarea identității unui om. La propriu și la figurat majuscula începătoare a ***spusului*** avea frumusețea îngrozitoare a norilor ce se contorsionează la dimensiunea tropicală de stropi de ploaie, fulger, trăznet, taifun sau curcubeu.

Ce știu despre Emil Rațiu e că are talentul de a subția litera până la foița de țigară vorbind de canicularele patimi omenești, iar alteori făcând-o transparentă ca o aripă de libelulă nastalgiei paradisiatice.

Romanul lui Emil Rațiu este o lacrimă din rozariul istoriei noastre. Decada a doua ce culminează prin: *"Eli, Eli, lama sabahtani"*.

Prezentăm elogioasa prezentare a editurii: *"Cartea "Bariera", scrisă și trăită aievea de către domnul Emil Rațiu, are ca autor un medic (pe semne chirurg prin acuitatea disecțiilor) asistat de un scriitor în toată puterea cuvântului. Așa cum precizează subtitlul, avem înaintea ochilor și-a sufletului o priveliște tristă, aceea a unei părți numai din exilul românesc, aflat la bariera dintre Europa de Est și de cea de Occident și Extremul Occident - la Istambul"*.

Frumos spus: *"Oameni de toate categoriile stau aici într'o incertitudine, dar învăluiți în pitorești veșminte nostalgice, ca'ntr'o ceremonie de vecernie."*

Și adevărul e subliniat că: *"Ființele acestea - ale nimănui - și-au părăsit vatra aborigenă din două motive, unul mai decisiv decât celălalt: să nu fie obligați de a deveni oportuniști odioși, aserviți căpcăunilor lui Avizuha, și să nu fie supuși mancurtizării, cu instrumente materialist-științifice și dialectice."*

Rezumatul cărții continuă: *"Români din toate zonele românității, din extrema de Nord până la cea de Sud, adică la Macecedo-Românii evocați cu înaltă dragoste frățească, și de la Răsărit la Apus, oferă vederii un "pitoresc" album de portrete ramate în amărăciune."*

Și ultima argumentare a distinsului scriitor Teohar Mihadaș: *"O carte-document, rostită într'un elevat și marcat de intelectualitate talent. O parte de viață ne este dată să o trăim, alta să o mărturisim... Amarnică mărturie."*

Cecul dat în alb de venerabilul scriitor Teohar Mihadaș l-ași semna și eu dacă nu l-ași fi cunoscut pe Emil Rațiu care prin subtilitatea de scriitor folosește persoana întâia în sensul de ***narațiune*** a uni personaj literar.

Aceasta nu înseamnă că e un roman biografic, sau un jurnal personal al scriitorului Emil Rațiu. În cazul acesta ar fi avut subtitlul de *"autobiografie"*, sau *"roman autografic"*, sau *"jurnal"*, iar nu cel ales de scriitor ca fiind *"romanul exilului"*. Cartea *"Bariera"* nu este *"scrisă și trăită aievea de către Domnul Rațiu"*. Fiind vorba de o ficțiune, trăite sunt sentimentele, gândurile și așa zisul *"background"* pe care se țese narațiunea, dar nu situațiile, întâmplările și așa mai departe, trăite, ca o experiență personală pe care să și-o spovedească, în formă de jurnal, cititorului. Este exact ceea ce Emil Rațiu îmi sublinia într'o scrisoare personală.

Omul trăiește tot timpul în exil. Libertatea fiind ontologic structura teandrică a omului, fără libertate nu poți iubi, ființa umană trece prin diferite avataruri de exil. Părăsește unul pentru celălalt, ca apoi comparându-le să-și dea seama că amândouă au ca numitor comun *"alungarea din rai"*. ***Bariera*** este ***fructul oprit***.

În fața libertății trebue să iei o ***decizie***. Cuvântul ***decidere*** al Latinilor a caracterizat spiritul roman spre deosebire de cel al Elinilor tocmai prin duritatea practică de exprimare. Directă. Ca a doctorului american care îți spune fără menajamente că ai cancer și asumându-și și rolul de Dumnezeu îți ***oferă*** limita cât mai ai de trăit.

"Decis + caedere" înseamnă a *"tăia jos din ceva"*. A lua o decizie ar fi să tai din tine ceva, să arunci jos, considerând că nu este important, și să mergi mai departe. Ceva trebue să tai din tine, dar ce? Nu știi? Înseamnă că ești ***indecis*** și nu pregătit să bați în ușile de aramă ale îngrozitorului verb *"decis + caedere"*.

Kierkegaard are un admirabil poem în proză în care Avraam trebue să aducă jertfă pe Isaac. În zare e Muntele Moria. La mijloc ***bariera*** lui *"decis + caedere"*. Cei familiarizați cu acest tragic poem filosofic pot înțelege accentuările stilistice pe care Rațiu le pune pe *"barieră"*. E punctul de jertfă. Prețul libertății. Misterul lui ***pistevo***. Ca și la Kierkegaard găsim îndelunga zăbavă. Spiritul a ajuns la o ***barieră*** să ia o ***decizie***. Dar e și trupul. Și cu acesta e țara, e lumea, e universul lumii de ***acasă***.

Tocmai de aceea *"Bariera se va ridica **încet, încet** și va **scârțâi prelung** din încheieturi."* ***Decizia*** doare până la paroxism: *"așa cum scârțâie osiile vechi și prăfuite ale carelor de boi, **noaptea**, pe drumurile nesfârșite ale Bărăganului."*

Sau a două ipostază a ***barierei***: *"Sau, mai degrabă, va ofta, cu un oftat surd, înnăbușit ca o durere **veche**, nespovedită a **pământului**, asemeni cumpenelor lungi ale fântânilor, statornice și rebele, ciocârlii ale cerului și, deopotrivă, cârtițe ale pământului..."*

Și iarăși revine înfruntarea cu sfinxul verbului *"decis + caedere"*: *"De o parte vor fi trupurile, împărăția morților, de alta, libere păsări ale cerului, sufletele. Iar el va trebui să treacă pe sub acea vamă și să aleagă."*

Decizia luată de personajul principal e cea a *"liberelor păsări ale cerului, **sufletele**."*

Cum spune subtitlul cărții *"romanul exilului"* descoperim ca simbol al ***exilului*** pe ***Pasărea Pnevma*** care ne ridică adevărata ***barieră***. E ceea ce Emil Rațiu a vrut, a încercat și a reușit să ne convingă filosofic, argumentându-ne posibilitatea zborului ontologic prin inițierea de exil prin trecerea ***vămilor*** la care ne oprește o ***barieră***.

Dumitru ICHIM

Lecturi tardive

- AMINTIRI DIN GULAG -

O CARTE DOCUMENT

Întâmplător, materialul, care face obiectivul volumului de față, l-am cunoscut bătut la mașină, înainte de a ajunge la tipar. Avea, desigur, și un titlu care îi conferea o unitate. Acest titlu generic era *"Autobiografie"*. Așa cum a apărut la editura *"Abeona"*, unitatea s'a destrămat. Dacă introducerea cam lungă este într'o măsură justificată, ceea ce urmează după întoarcerea din iadul comunist a celui care semnează această carte document, preotul Vasile Țepordei, este o umplutură care raportată la titlul de pe copertă nu are nici un rost. Normal, cartea trebuia să înceapă dela pagina 51 cu capitolul *"Pahod na Sibir"* și să se termine la pagina 133. Între aceste pagini stă toată valoarea de necontestat a cărții cu caracter de document mai mult decât lucrarea bucovineanului D. Nimigeanu deportat și el în Siberia la o fabrică de cărămizi. Adevărata tragedie a Românilor din Basarabia a avut loc la aceste exploatări de cărbuni dela Vorcuța pe care autorul volumului menționat la începutul acestei scurte prezentări o zugrăvește cu talentul unui veritabil ziarist.

O impresie proastă o constituie puzderia de erori de tipar și de fond, de care ochiul cititorului, curios să urmărească desfășurarea evenimentelor, se lovește de foarte multe ori.

Pentrucă sunt mai puține, menționez mai întâi câteva erori de fond.

Zice autorul, la pagina 33, Mihai Sadoveanu în loc de Mihail Sadoveanu.

"păcatul original și urmările lui", la pagina 37.

"te brânceau" în loc de *"te îmbrânceau"*, la pagina 58.

"brânceli" în loc de *"îmbrânceli"*, la pagina 59.

"Sferdlovsk" în loc de *"Sverdlovsk"*, începând cu pagina 72, până la pagina 84, de circa nouă ori.

"Ticheni" alternează cu *"Tigheni"* pe paginile 76, 79, și 82. Cum este corect nu se știe.

"trebuiau" în loc de *"trebuia"*, la pagina 120.

"Sînt îmbrăcați pestriți" în loc de *"sunt îmbrăcați pestriț"* la pagina 144.

"Serra Nevada" în loc de *"Siera Nevada"*, la pagina 149.

"Emil Coteanu" în loc de *"Emil Lotreanu"* la pagina 167.

"Gavril Bănulescu-Bodonim" în loc de *"Gavril Bănulescu-Bodoni"*, la pagina 168.

Iată și câteva erori de tipar, flagrante pentru obrazul editurii care avea obligația să corecteze textul apărut sub titlul indicat la începutul acestor rânduri:

"noi totuși lăsam nu să treacă nici un eveniment" în loc de *"noi totuși nu lăsam să treacă nici un eveniment"* la pagina 91;

"ne întoarceam" pentru *"ne întorceam"*, la apgina 125;

"Amintiriile" în loc de *"Amintirile"* la pagina 125;

"pe treritoriul" în loc de *"pe teritoriul"*;

"înhumnarea" pentru *"înhumarea"*, la pagina 128;

"Odesea", pentru *"Odessa"*, la pagina 120;

"se trăiau între ei" în loc de *"se tăiau între ei"*, la pagina 122;

"avea o țintă deosebită" în loc de *"avea o ținută deosebită"*;

"Strășani" în loc de *"Strășeni"* la pagina 124;

"să ca mă reîntorc" în loc de *"ca să mă întorc"*, la pagina 135;

"Naturară" în loc de *"naturală"*, la pagina 142;

"că calc" în loc de *"să calc"*;

"foștii moșieri rustificați" în loc de *"foștii moșieri rusificați"*, la pagina 144;

"poiitic" în loc de *"politic"*, la pagina 161;

"De n-ai pe nimenic", în loc de *"De n-ai pe nimeni"*, la pagina 169;

"Johan Urbrich" în loc de *"Johan Urwich"*, la pagina 173;

Față de prefața semnată de Victor Crăciun și rândurile autobiografice semnate de autorul cărții, articolul cu care se încheie volumul, conține date pe care le-am aflat de fapt din paginile introductive ale cărții. Acest articol, semnat de preotul Gheorghe Cunescu, meșter în ale scrisului, este redactat într'un stil alert așa încât la un moment dat ne face impresia că autorului i-a fost frică, ca nu cumva să i se ia condeiul din mână. Fără să vrea și domnia sa a păcătuit lăsându-se pradă condeiului exersat și cu alte ocazii. Această postfață are de fapt două părți: prima în care autorul face o prezentare a scrisului românesc din Basarabia și a doua în care se referă la viața și activitatea de publicist român militant a semnatarului volumului *"Amintiri din Gulag"*. Prima parte putea lipsi. Nu-și avea locul aici.

G.N. VIFOREANU

FIUL OMULUI GÂNDIT-A PE GOLGOTA

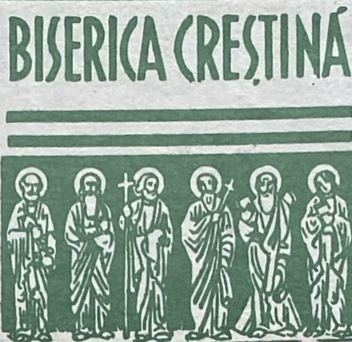
Cu cercuri largi un vultur mă'ncunună
Când cer și apă una's în furtună;
Cutremure pământu-adânc îl scurmă
Și fulger e Cuvântul de pe urmă.

Mi-e gândul nucă'nțepenită'n coajă
Și dragostea tot lacrimi pe răboaje;
În coastă simt o lance'n fapt de seară
Și ruga plină de-o licoare-amară.

Tăceri adânci mă'mpresură cu ape
Și îngerii de straie-mi stau aproape;
Mă cheamă dorul, cerul și Făptura
Dar trebue să împlinesc Scriptura.

Mi-e somnul apă grea, lumină moartă,
În setea de-a zidi o altă soartă:
Să ard Păcatul strămoșesc, Lumină
Din jertfa Mea și Grația divină.

Aurel PASTRAMAGIU

Maica Domnului

—Pr.Nic. CĂNĂNĂU—

Urmare din numărul trecut

De acum Sf. Fecioară, în trupul căreia, prin zămislirea dela Sf. Duh, Dumnezeu Fiul a luat trup omenesc, unind în aceeaşi persoană cele două firi, dumnezeiască şi omenească, este numită şi cinstită ca Maica Domnului, Născătoarea de Dumnezeu.

O femeie, Eva, ascultase la originea neamului omenesc un glas din afară, - şi se îndepărtase de Dumnezeu; o femeie, Sf. Fecioară, ascultă glasul arhanghelului şi ne apropie de Dumnezeu. De aceea, în pregătirea istorică, Sf. Fecioară a fost văzută profetic în rugul cel nears din pustiul Madianului (**Ieşire, III, 2**). A fost văzută de profetul Iezechil în uşa cea neumblată din partea de Răsărit a templului care, după credinţa iudaică, era rezervată numai lui Dumnezeu (**XLIV, 1-2**). A fost văzută de profetul Isaia, VII. 14: *"Pentru aceea Dumnezeu vă va da un semn: Iată Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor pune numele lui Imanuel, care se tâlcuieşte cu noi este Dumnezeu* (**I, 23**)".

La Buna Vestire începe istoria maternităţii Sf. Fecioare care culminează cu naşterea Domnului în ieslea din Betleem. De acum bucuriile Mântuitorului vor fi bucuriile Maicii Domnului şi durerile şi întristările Lui vor fi durerile şi întristările ei. S'a bucurat atunci când Fiul ei învăţa mulţimile orientându-i pe oameni spre cunoaşterea şi împlinirea voii lui Dumnezeu, vindecând toată boala şi neputinţa în popor; s'a întristat atunci când cărturarii şi fariseii Îl pismuiau şi L-au trimis la patimi şi moarte. Dar Maica Domnului, într'o smerenie şi ascultare desăvârşită, L-a urmat pe Fiul său în drumul de supremă jertfă pentru răscumpărarea lumii, pentru aducerea ei sub ocrotirea nesfârşitei Sale iubiri. Bucurie nespusă a trăit Maica Domnului atunci când Fiul ei S'a arătat biruitor al morţii prin mărita Sa înviere, *"când toate s'au umplut de lumină şi cerul şi pământul şi cele dedesubt"*. *"Bucuria învierii care propovăduieşte că Dumnezeul cel care a murit în trup, schimbă durerile"* spune Sf. Ioan Damaschin.

După înălţarea la ceruri a Mântuitorului, Maica Domnului rămâne între apostoli ca o garanţie morală în lucrarea lor de evanghelizare şi sfinţire a lumii, de transfigurare a ei în condiţiile deschise de actul supremei jertfe, de împuternicire cu harul Sf. Duh. *"Toţi aceştia într'un cuget stăruiau în rugăciune împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Iisus"* (**Fapte, I, 14**).

După o tradiţie creştină, Maica Domnului îşi încheie viaţa pământească în jurul vârstei de 59 de ani, când la adormirea ei, sf. apostoli sunt aduşi în mod miraculos pe norii cerului, din diferite regiuni geografice şi cetăţi în care predicau cuvântul evangheliei. După trei zile dela adormirea ei, sf. apostoli au găsit mormântul gol, mărturisind adevărul că Fiul ei a înviat-o din morţi şi a înălţat-o cu trupul la cer de-a dreapta Lui, trecând-o dincolo de judecata de apoi.

Făptura din sângiurile căreia Fiul lui Dumnezeu Şi-a alcătuit Sieşi trup este ridicată dincolo de condiţiile imediate ale descompunerii prin moarte şi contribuţia ei prin vrednicie morală fără egal o trec în planul ultim de existenţă în care totul în toate este Hristos.

"Murind de moarte naturală în ziua adormirii sale, ea n'a fost captivă corupţiunei, ci, înviată de Fiul său, ea şade în trupul ei glorificat, de-a dreapta lui Hristos în ceruri".

Profilul moral desăvârşit al Maicii Domnului, realizat în modul cel mai înalt în condiţia făpturii deschisă deplin Duhului Sfânt, apare împodobit cu toate virtuţile. Sf. Fecioară Maria, spune Sf. Vasile cel Mare, *"este chipul desăvârşit la care Dumnezeu privind a creat lumea"*, *"Prin frumuseţea ei*, spune Cabasila, *a arătat lui Dumnezeu frumuseţea comună a firii şi L-a mişcat spre iubirea oamenilor"*.

Smerenia şi ascultarea o ridică şi o menţin mereu în planul de viaţă care este adusă să împlinească voia lui Dumnezeu în lucrarea de răscumpărare a lumii prin naşterea Fiului lui Dumnezeu. Deschisă cu devotament total chemării şi pregătirii sale, se pune la dispoziţia hotărîrii dumnezeieşti: *"Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău"*.

De aceea, Sf. Ambrosie al Mediolanului spune: *"Maica Domnului reprezintă culmea cea mai înaltă a smereniei"*.

Sf. evanghelişti redau o singură împrejurare, şi aceasta la nunta din Cana Galileii, din întreaga activitate publică a Mântuitorului, când Maica Domnului intervine spunând celor de faţă atunci când constată că nu mai au vin: *"Faceţi orice vă va spune"* (**Ioan, II, 5**). Am putea spune că aceste cuvinte cuprind întreaga predică a Maicii Domnului şi recapitulează valoric îndemnul dat tuturor de-a lungul istoriei pentru ascultarea şi împlinirea cuvântului dumnezeiesc. Pentrucă învăţătura Mântuitorului este duh şi viaţă şi împlinirea ei garanţie spre împărăţia cerurilor, idealul înalt al conştiinţei creştine. Prin ea *"luăm seama unul altuia ca să ne îmbărbătăm la dragoste şi la fapte"* (**Evr. X, 24**) *"şi ascultând de adevăr am curăţit sufletele noastre, ca să avem nefăţarnică iubire frăţească"* (**I Petru, I, 22**).

Pentru viaţa ei, pentru misiunea şi vrednicia ei, credincioşii noştri acordă deosebită cinstire Maicii Domnului, mai mult decât sfinţilor şi îngerilor, prin formulări de credinţă în care este angajată autoritatea şi sfinţenia Bisericii şi care pun în lumină şi ţin seama de calitatea ei de mijlocitoare pe lângă mântuitorul Hristos. Mijlocirea Maicii Domnului este o mijlocire prin rugăciune pentru obţinerea harului mântuitor dela Iisus Hristos, atât din apropierea de Fiul ei, cât şi din solidaritate cu neamul omenesc căruia îi aparţine.

Dreapta învăţătură a Bisericii noastre despre Maica Domnului cuprinde trei adevăruri fundamentale pe izvoarele de credinţă, mărturisite cu evlavie şi păstrate cu sfinţenie şi dragoste: 1) Învăţătura că Maica Domnului este Născătoare de Dumnezeu; 2) Învăţătura despre pururea fecioria Maicii Domnului şi 3) Preacinstirea Maicii Domnului.

Prin Simbolul de credinţă mărturisim că *"Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat dela Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara şi S'a făcut om"*. Prin aceasta se înţelege că Fiul lui Dumnezeu şi-a alcătuit trup adevărat nu numai unul aparent din Sf. Fecioară Maria. Sf. Ioan Damaschin spune despre. întruparea Fiului lui Dumnezeu din Sf. Fecioară: *"Duhul Sfânt s'a pogorât peste ea,... dându-i puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului şi puterea de a naşte. Atunci a umbrit-o Înţelepciunea ipostatică şi Puterea Prea Înaltului Dumnezeu, adică Fiul lui Dumnezeu, cel de o fiinţă cu Tatăl; ca o sămânţă dumnezeiască şi Şi-a alcătuit Lui-şi din sângiurile ei trup însufleţit"*. Biserica a mărturisit şi a apărat adevărul acesta cu tărie, condamnând prin sinoadele ecumenice 3 şi 5 devierile apărute în timp. Ea a formulat credinţa că Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa firea omenească din clipa zămislirii, în trupul Sf. Fecioare, trup de care nu s'a despărţit niciodată, trup cu care a murit, a înviat şi s'a înălţat la ceruri stând de-a dreapta Tatălui. Sf. Fecioară a născut cu adevărat pe Fiul lui Dumnezeu, după natura sa omenească, unită ipostatic cu natura divină. *"Pentrucă persoana care se naşte din Fecioara Maria este identică cu Persoana Cuvântului dumnezeiesc, Care prin Întrupare Se face şi persoana firii omeneşti."*

Raportându-se la valoarea naşterii Mântuitorului din Sf. Fecioară, pentru veridicitatea credinţei noastre, Sf. Grigore de Nazianz spune: *"Dacă cineva nu crede că Sf. Maria este Născătoare de Dumnezeu e despărţit de Dumnezeu"*. Prin naşterea din Sf. Fecioară, Hristos rămâne în continuitate de natură cu toţi oamenii, şi dă lucrărilor Sale mântuitoare caracter general şi direct, din linia naturii omeneşti.

Dar Sf. Fecioară naşte pe Fiul lui Dumnezeu ca om în chip feciorelnic, rămânând fecioară şi aceasta pune în lumină adevărul despre pururea fecioria ei: că ea a fost înainte, în timpul şi după naşterea Fiului ei, fecioară. Sf. Maxim Mărturisitorul spune: *"Cu adevărat, zămislirea şi naşterea au fost cu totul curate şi neatinse de sămânţă şi de nestricăciune şi de aceea Maica Celui născut din ea e Fecioară şi după naştere, rămânând prin naştere şi mai nepătimitoare, ceea ce e cu totul străin firii şi mai presus de raţiune"*. Starea de pururea fecioarie, înainte, în timpul şi după naşterea Domnului, cuprinde în întregine viaţa Maicii Domnului. Profetul Isaia prooroci se că Mesia se va naşte dintr'o Fecioară preacurată. Profetul Iezechiel vestise că Sf. Fecioară va rămâne şi după naştere fecioară: *"Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide şi nici un om nu va intra prin ea"* (**XLIV, 1-2**). Ştim că Sf. Fecioară îşi petrece viaţa până în preajma Bunei Vestiri în templul din Ierusalim, în grija slujitorilor şi sub supravegherea lor. Pusă după aceea sub ocrotirea dreptului Iosif, Sf. Fecioară este scutită de presupuneri incompatibile cu sfinţenia şi puritatea ei. De aceea şi întreabă în faţa arhanghelului cu nedumerire privind taina întrupării Fiului: *"Cum va fi aceasta de vreme ce nu ştiu de bărbat?"* (**Luc. I. 34**). Sf. Ioan Damaschin va surprinde ceva din taina acestui adevăr: *"După naştere, Cea Pururea Fecioară rămâne fecioară, necunoscând deloc bărbat până la moarte"*. *"Maica Celui ce Şi-a format firea omenească din ea şi cea asupra căreia El a putut lucra pentru ipostazierea firii omeneşti, ce se forma în ea, în Sine, ca în Dumnezeu Cuvântul, trebuia să fie fecioară înainte de zămislire, la zămislire şi la naştere"*.

Iată motive şi consideraţiuni pentru care Maica Domnului este cinstită în mod deosebit de credincioşi şi aceasta are o bază doctrinară în cultul şi mărturisirea Bisericii noastre. Denumirile de *"Preacinstită"* şi *"Preamărită"*, adresate Sf. Fecioare, confirmă supracinstirea cu care este înconjurată pentru vrednicia şi misiunea ei. Supracinstirea aceasta are o bază directă în Sf. Scriptură. La Buna Vestire arhanghelul o numeşte *"Plină de aur"*, *"Binecuvântată între femei"*; Elisabeta, mama profetului Ioan Botezătorul, se întreabă: *"De unde cinstea aceasta mie, ca să vină Maica Domnului meu?"* (**Luc. I,28-43**). Din mulţime, o femeie ridicându-şi glasul a zis despre Hristos: *"Fericit este pântecele care Te-a purtat şi sânii pe care i-ai supt"* (**Luc. XI, 27**). *Dar chiar Maica Domnului a spus despre sine: "Iată de acum mă vor ferici toate neamurile" că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt fie numele Lui" (Luc. XI, 48-49).*

In cinstea Sfintei Fecioare au fost întocmite şi se rostesc multe imne şi rugăciuni în care sunt preamărite meritele şi virtuţile ei, din calitatea de Maică şi Fecioară. Multe sărbători au fost închinate în amintirea şi spre lauda momentelor semnificative din viaţa şi misiunea Sf. Fecioare. Multe locaşuri de închinare au fost zidite şi puse sub patronajul şi ocrotirea Maicii Domnului. Multe persoane poartă numele Maicii Domnului sau au luat-o ca ocrotitoare şi simbol în semnificaţia unor împrejurări importante din viaţă. Icoanele cu chipul Maicii Domnului sau cu momentele principale din misiunea ei aduc binecuvântare în casele credincioşilor şi împlinesc nădejdi care dau lumină printre problemele şi contradicţiile aduse de viaţă. Ele au loc consacrat în iconografia din biserici, ţin sub acoperământul sacru casele noastre şi sunt purtate aproape de inimi pe medalioane şi cruci. Evlavia credincioşilor este susţinută de rolul pe care Maica Domnului l-a avut în istoria mântuirii şi de rugăciunea ei continuă pe lângă Fiul ei, Mântuitorul lumii.

Intimitatea rugăciunii ei, porneşte din solidaritatea de natură cu noi; efectul rugăciunii ei este sporit de apropierea cu Fiul ei, Mântuitorul lumii, de-a dreapta căruia este în ceruri. Spre puterea iubitoare de Maică a întregului neam omenesc se îndreaptă rugăciunile noastre, cu nădejdea marilor împliniri de astăzi şi de mâine.

MUTAREA MAMEI SICA

Mama Sica nu s'a stins înainte să biruie: s'a mutat dincolo numai în clipa când România şi-a venit în fire şi a devenit prima ţară teafără, cu învăţământ religios obligatoriu.

Mama Sica a fost singura femeie din România căreia i s'a îngăduit să-i înveţe pe Români în biserică Dreapta credinţă. Împuternicind-o să catehiseze alături de sacerdoţiu, Biserica i-a recunoscut filiaţia harică, nestânjenită, cu Maica Domnului.

Suferinţa ei finală a durat câteva luni. A suferit intens şi concertat, ca mucenicele. Urmărindu-i chinurile penibile, ne-am întrebat cu toţii, cei aflaţi în preajmă, de ce nu se îndură Dumnezeu de ea şi nu o ia la Dânsul. Abia în 14 August, când s'a săvârşit, am înţeles cu uimire semnul majuscul al Maicii Domnului. A ţinut să fie prohodită laolaltă cu Mama Sica în ziua când în toate bisericile ortodoxe răsună *"cântarea de mutare"*.

Anul acesta Maica Domnului a vrut să împartă cu Mama Sica *"podul vesel"* care duce dela moarte la viaţă.

România Liberă

În duh și adevăr

CHEMARE LA UNITATE

Sergiu GROSSU

Cu zece ani în urmă, în cadrul rubricii ***Evanghelia Exilului***, am scris despre *"chemările lui Dumnezeu"*, respectiv despre chemarea ca să fim *"ai lui Iisus Hristos"*, despre chemarea la suferință și, în încheiere, despre chemarea la o slujbă, la datoria noastră de a-L sluji pe Dumnezeu *"cu scumpătate și credincioșie"*, conform recomandării lui Iosua. Însă Sfânta Scriptură vorbește și de alte chemări importante, cum ar fi ***chemarea la pace*** **(CORINTENI, 7.15)**, fiindcă Dumnezeu *"ne-a chemat să trăim în pace"* cu noi înșine, în cadrul familiei, pe plan social și religios; ***chemarea la sfințenie***, ținând seama de îndemnul acesta: *"Cel ce v'a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră"* **(1 PETRU, 1.15)**; chemarea la părtășia cu Mântuitorul, amintită de Apostolul Neamurilor: *"Credincios este Dumnezeu, care v'a chemat la părtășia cu Fiul Său Iisus Hristos, Domnul nostru"* **(1 CORINTENI, 1.9)**; ***chemarea la viața veșnică***, precum citim: *"Luptă-te lupta cea bună a crdinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat..."* **(1 TIMOTEI, 6.12)**.

Idealul vieții creștine este perfecta ***unitate*** a credincioșilor care alcătuiesc Biserica lui Hristos. Nu starea de vrăjmășie, nici de indiferență, ci starea de participare a unuia la viața celuilalt, de cooperare, pentru ca toți creștinii *"să fie una"*, adică să alcătuiască *"un singur trup"*, să devină *"o inimă și un suflet"* **(FAPTE, 4.32)**. De aceea Sf. Pavel insistă asupra ***chemării la unitate***, când le spune Corintenilor: *"Să aveți toti același fel de vorbire, să n'aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într'un gând și o simțire"* **(1 CORINTENI, 1.10)**. Din păcate, istoria creștinismului ne arată cât de dificilă este realizarea unității la care este chemată Ecclesia și cât de vinovați sunt înaintea lui Dumnezeu conducătorii nenumăratelor confesiuni, incapabile să lupte *laolaltă*, într'o unică, uriașă, clocotitoare răbufnire de energii umane împreunate, împotriva Răului care macină acest sfârșit de veac și de mileniu.

Să ne înțelegem. Mișcarea ecumenică a eșuat în opera de unificare a Bisericilor creștine, care continuă să se mențină ostile, intolerante, concurente, chiar și'n țările abia ieșite de sub apăsarea totalitarismului comunist, cum este România. Nu s'a putut realiza mult așteptata îmbrățișare ecleziastică nici măcar în domeniul acțiunilor practice, în lupta cu *"nevoile grabnice"*, lăsate ca moștenire de orânduirea înlăturată, la noi, de Revoluția din Decembrie 1989.

Deoarece, în privința misionarismului, s'a luptat și se luptă, încă, în spirit confesional, cu metode confesionale, cu păstrarea unor bariere doar teoretic escaladate, însă menținute, de fapt, vii și insurmontabile în adâncurile peticite ale unor ierarhi și pastori, care și-au zidit lucrarea religioasă nu pe Piatra din capul unghiului, ci pe temelia de paie a mentalității lor confesionale. Care, deși porniți spre Canaan, în inimile lor s'au întors și se întorc, mereu, *"spre Egipt"* **(FAPTE, 7.39)**, aducând jertfa *"vițelului de aur"* al Bisericii lor și omițând viața de jertfă și combustie, închinată unei societăți în declin moral și religios.

⁂

"Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu", ne avertizează Domnul **(LUCA, 9.62)**. Un front al unității creștine, indispensabil în lupta pentru transformarea pământului românesc, nu va putea lua ființă, câtă vreme mișcările și asociațiile confesionale mai privesc ***înapoi***; câtă vreme Bisericile trăiesc în obsesia unui trecut de sciziune și de controverse dușmănoase, reactualizând vechile răni și scormonind în spuza orgoliului și a autoprețuirii exagerate. ***Un singur lucru*** ni se cere, în vederea ***triumfului***: *"Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte..."* **(FILIPENI, 3. 13-15)**. Uitând rușinoasele vremi ale neînțelegerii dintre copiii lui Dumnezeu și orientându-ne spre viitorul unei posibile unități creștine, în alergarea noastră *"spre țintă"*, care a fost și rămâne înnoirea societății în care trăim, mântuirea Neamului descreștinat în perioada celor patru decenii de ateism marxist-leninist.

"Gândul acesta, dar, să ne însuflețească pe toți", cu următoarea alternativă paulinică:

a) *"Dacă în vreo privință sunteți de altă părere"* (ca, de pildă, în problemele cu caracter speculativ-dogmatic), *"Dumnezeu vă va lumina și în această privniță"* **(FILIPENI, 3.15)**. Ceea ce nu înseamnă ceartă și dezbinare, ci așteptarea, în comuniune frățească, a revelației divine, când ***vom fi luminați*** ca să credem la fel, și crezând la fel, să fim *"una"*.

b) *"Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere"* (și anume, că o credință, oricât de ortodoxă, de catolică sau de protestantă ar fi, este moartă fără fapte; că trebue să ne iubim cu mai multă înțelepciune decât *"fiii veacului"*, transpunându-ne în situația *"nevoilor grabnice"* ale comunității decăzute și dezorientate), deci în lucrurile creștinismului practic, *"să umblăm la fel"* **(IDEM, versetul 16)**. Cu alte cuvinte, să simțim *"la fel"*, să năzuim *"la fel"*, să acționăm *"la fel"* și să luptăm *"la fel"* împotriva diavolului, care abil strecurat în filosofie, în cultura, în arta și în politica lumii, din care facem parte, *"dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită"* **(1 PETRU, 5.8)**.

Să alergăm înainte, *"spre țintă"*. Iar ***ținta*** să fie aceeași pentru toți: aproapele, societatea românească, Neamul nostru *"căzut între tâlhari"*, întocmai nenorocitului din parabola Samariteanului milostiv. Să uităm *"staulele"* care ne-au făcut de râs, *"zidurile de despărțire"* care ne-au înstrăinat și *"munții"* unor interese și privilegii confesionale, care încă ne mai despart. Și să dăm ascultare admonestării biblice: *"Domnul se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s'au rătăcit, toți s'au dovedit niște netrebnici..."* **(PSALMUL 14.1-3)**.

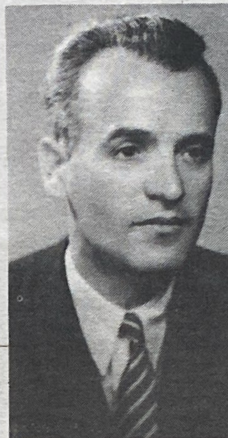
Da, nu este nici o Biserică - nici una măcar - care să nu pălească în fața adevărului acestui verdict implacabil. Deoarece conducătorii de culte *"s'au rătăcit"*, îmbucătățind *"trupul lui Hristos"*. Gândul le era să-și organizeze noua confesiune, creată de ei, și să se împăuneze cu noua, obscura, aproximativa interpretare a unor principii clare și veșnice, axate pe unitatea desăvârșită a creștinătății. Nu s'au frământat, nu s'au zbătut să înlăture ceea ce desparte, ca să umble la fel. *"Lucrurile"*, care din punct de vedere confesional *"erau câștiguri"*, n'au fost socotite *"ca o pierdere"*, după formula Apostolului **(FILIPENI, 3.7-8)**, în anemica desfășurare a activității misionare. Ortodocși și catolici, luterani și calviniști, baptiști și penticostali, adventiști și tudoriști, s'au încăpățânat să păstreze diferențierile confesionale și n'au pierdut *"din pricina lui Hristos"* toate mărunțișurile cultului care i-au împins la o activitate religioasă fără efecte palpabile substanțiale pe plan social. N'au socotit aceste diferențieri neîndreptățite *"ca un gunoi"*, în comparația cu *"prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Iisus"* și-al biruinței cauzei creștine în țara noastră.

Numai ***unitatea desăvârșită*** a comunităților creștine din România va găsi soluțiile cele mai potrivite în tot ce este putred și strigător la cer, întărind lupta cea bună a credinței și infiltrându-i seriozitatea, rezistența, continuitatea și măreția lucrării lui Dumnezeu. Numai înfrățirea ***reală*** a tuturor Bisericilor ***va sili*** lumea agnosticilor și-a ateilor inveterați să creadă în Iisus Hristos și să aștepte, din partea Evangheliei Lui, schimbările și înălțările de care este atâta nevoie.

MOARTEA UNUI DISTINS CĂRTURAR AROMÂN:

APOSTOL CACIUPERI

La 17 Iulie a.c. s'a stins din viață, la Freiburg, Germania, după o lungă și grea suferință, Apostol Caciuperi, o figură luminoasă și distinsă de intelectual și cărturar de rasă, care și-a închinat toată viața în slujba neamului românesc și, în deosebi, a Românilor macedoneni, din stirpea cărora se trage.

Apostol Caciuperi s'a născut la 15 Ianuarie 1920, din părinți aromâni, originari din străvechea așezare aromânească din munții Pindului, Abella, cum i se spunea pe timpuri vechi amintind de originea ei latină, mai târziu Avdela, frumoasa citadelă a românismului din Macedonia, care a dat cei dintâi apostoli ai redeșteptării naționale: preotul călugăr Averchie, Ion Carageani și Apostol Mărgărit, în secolul trecut, apoi Pericle Papahagi, Nuși Tulliu, Tache Papahagi și Tache Caciona, iar mai nou o întreagă falangă de intelectuali printre care Apostol Caciuperi strălucea în mod deosebit.

A urmat școala primară și liceul român dela Grebena, remarcându-se prin calitățile lui intelectuale și talentul literar, pentru care a participat, în două rânduri la concursul anual al Societății *"Tinerimea Română"*, unde a și obținut un premiu ca reprezentant al unui liceu românesc de peste hotare. După absolvirea liceului, a venit în România, înscriindu-se la Facultatea de Litere și Filosofie din București, pe care a absolvit-o ca licențiat, în ciuda unor vremuri vitrege. Ca fost frate de cruce la Grebena, Apostol Caciuperi a făcut parte din Centrul studențesc legionar din București. Arestat sub dictatura mareșalului Antonescu, a trecut prin închisoarea Aiudului, de unde a fost trimis, pentru reabilitare, deși nu era cetățean român, pe frontul antibolșevic, în acele greu încercate batalioane de sacrificiu constituite în lagărul dela Sărata. A luptat pe linia întâia atât pe frontul de Est cât și pe frontul din Vest, fiind rănit la piept, după care a contractat și o tuberculoză pulmonară pentru care a fost internat în 1945 la Sanatoriul Geoagiu, unde mi-a fost pacient. La externarea din Sanatoriu, s'a retras la Timișoara, funcționând ca profesor de limbă română la Jimbolia, unde a cunoscut-o pe viitoarea lui soție, bună și devotată, D-ra Katharina Titz. Repatriindu-se în Macedonia grecească, după o întreagă odisee de peregrinări prin Italia și Franța, s'a reîntâlnit cu soția, repatriată și ea în Germania la Freiburg, unde s'a stabilit definitiv până când a închis ochii pentru totdeauna, în brațele soției sale iubite și devotate.

În acest oraș frumos din Sudul Germaniei, Apostol Caciuperi, iubit, menajat și îngrijit cu o înțelegere și un devotament exemplar, de soția lui, a desfășurat o intensă și rodnică activitate cărturărească, timp de peste trei decenii, ocupându-se cu traduceri în dialectul aromân din literatura universală (germană, engleză, franceză, italiană) și din literatura română (proză și poezie), destinate fraților săi oropsiți din Peninsula Balcanică, amenințați cu deznaționalizarea. În acest scop, a alcătuit un abecedar modern, după modelul unuia francez, un manual de gramatică - cel mai complet până acum - și transpunearea succesivă în aromână a celor patru Evanghelii pe care le tipărea în broșuri separate și le difuza gratis în Macedonia și România.

Poliglot și un bun cunoscător al limbii grecești, Apostol Caciuperi și-a încununat merituoasa lui activitate cărturărească, traducând și publicând *Noul Testament (Noulu Testamentu)*, încă din 1967, într'o curată și frumoasă limbă aromânească. În cursul acestui an, *Noulu Testamentu* a fost reeditat, sub îngrijirea subsemnatului, în condiții tehnice superioare, deși nu optime, cum ar fi meritat o asemenea operă extrem de importantă, necesară în primul rând bisericilor ortodoxe aromâne din Albania și fosta Macedonie iugoslavă, unde mijesc zorii celei de a doua redeșteptare națională a acestei mult chinuite și abandonate ramuri a neamului românesc.

Chinurile lui fizice provocate de o incurabilă boală (cancer abdominal cu metastaze pulmonare) au fost în parte alinate la vederea noii ediții a *Noulu Testamentu*, apărut la București, în 600 de exemplare, ediție îmbogățită cu epistolele Sf. Apostoli, cu Apocalipsa Sf. Ioan și cu un adaus apreciabil de rugăciuni în dialectul aromân. Dincolo de valoarea ei pur religioasă, cartea este și un model de limbă pentru toți scriitorii aromâni, mai ales pentru cei tineri.

Inteligent, curajos, harnic, modest, bun și generos, el a întruchipat calitățile și virtuțile esențiale ale nobilei noastre rase tracolatine. Vlăstar de elită al Aromânilor din munții Pindului, Apostol Caciumeri s'a stins departe atât de plaiurile frumoase și neuitate ale Macedoniei, cât și de România, patria mamă a tuturor Vlahilor de pretutindeni.

Prin tot ce a scris, a pătimit și a visat pentru ele, el va trăi veșnic în amintirea lor, ca un nou și adevărat apostol al Învierii naționale a Românilor macedoneni. Dumnezeu să-l ierte pentru micile păcate inerent omenești și să-i așeze nobilul său suflet de luptător neprihănit pentru măreția destinului românesc și creștin și de cărturar distins plin de alese virtuți, în lumea celor drepți și fericiți.

Ionel ZEANA

APEL - SF. MUNTE

Schitul Sf. Dimitrie-Lacu din Sfântul Munte Athos este o străveche așezare călugărească românească. Începuturile lui se ascund în negura vremii. Însă atestarea lui documentară se plasează în prima jumătate a secolului XVIII. Pe la anul 1754 se nevoiau aici vreo 30 de monahi. În 1760 ierom. Daniil, călugăr de Neamț, zidește o mică biserică cu hramul Sf. Mare Mucenic Dimitrie. Biserica Schitului este rezidită între anii 1900-1904 din piatră, cu o frumoasă catapeteasmă din marmoră cioplită. Tot acum numărul monahilor ajunge la apogeu, peste 100, locuind în circa 30 de chilii și colibe.

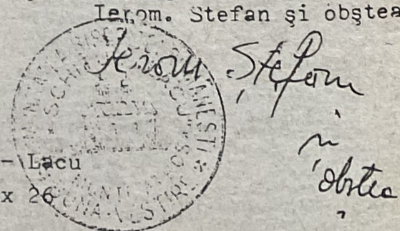
Datorită condițiilor istorice, Schitul Lacu a ajuns în paragină, mai ales datorită lipsei de personal.

Astăzi numărul monahilor de aici se ridică la 10, dorind cu toții să redăm viața Schitului.

Precum din totdeauna așezămintele monahale și bisericile noastre au fost ridicate prin osteneala binecredincioșilor creștini, așa și noi, Obștea Schitului Lacu, facem un călduros apel adresat creștinilor cu inimă milostivă să ne ajute câtuși de puțin, spre a putea trece de faza grea a începutului.

Donatorii sunt rugați să ne trimită și pomelnicul familiei. Le mulțumim tuturor binefăcătorilor și rugăm pe Bunul Dumnezeu să le dăruiască sănătate și putere de muncă.

Ierom. Stefan și obștea

Adresa noastră:
Ierom. Stefan Nuțescu
Schitul Sf. Dimitrie - Lacu
Karyes 63086, P.O. Box 26
Mount ATHOS GREECE

FARA ARMÂNEASCĂ

OPINII PRIVIND ORIGINEA AROMÂNILOR ÎN ISTORIOGRAFIA ROMÂNĂ ŞI STRĂINĂ

Prof. dr. Gh. IONESCU

Despre originea Aromânilor, dela Dimitrie Cantemir şi până astăzi, s'au emis mai multe opinii, dar dezbaterea problemei rămâne deschisă.

Cine sunt Aromânii? Care este originea lor? Pentru a răspunde la asemenea întrebări, ştiinţa istorică trebue să elucideze împrejurările în care Aromânii s'au stabilit în Peninsula Balcanică, precum şi care este sorgintea lor, cum ne explicăm faptul că în ultimele două secole ei s'au concentrat în special în Thessalia, Macedonia, Epir, Albania şi chiar în zona Pindului.

Pornind dela axioma că râul începe dela izvor, am cercetat cu atenţie cele mai vechi cronici bizantine, cele mai relevante scrieri medievale şi moderne, care au abordat problematica istoriei populaţiei din Imperiul Roman de Răsărit, devenit apoi Imperiul Bizantin, din Imperiul Otoman.

Dela Dunăre până la Marea Mediterană, dela Marea Adriatică şi până la Marea Neagră, se găseşte o populaţie care după limbă, origine, tradiţii, credinţă se numeşte după propriul ei idiom - Aromâni, numiţi de alte neamuri vecine - Vlahi, Cuţovlahi, Bruzovlahi, Olahi, Volohi ş.a.

Elementul romanic dela Sudul Dunării a fost foarte numeros în primele două secole d. Hr. Dar, luând în calcul izolarea lor geografică şi, mai ales, nenumăratele migraţii de populaţii străine, numărul Aromânilor scade treptat, dar rămâne totuşi puternic. Avansez ideea că chiar grupurile de Vlahos care trăiesc în zonele muntoase ale Greciei, reprezintă pe Aromâni, altfel nu s'ar explica denumirea lor de Vlahos.

Aromânii au rezistat cu stoicism politicii de desnaţionalizare dusă secole de-a rândul de către Bizantini, Greci, şi mai ales de către Turci. Este demnă de remarcat opinia Englezului **James Backer**, care evidenţiază rolul important al femeilor aromâne, ele fiind mai conservatoare decât bărbaţii, ţinând cu străşnicie la păstrarea şi folosirea limbii lor materne şi considerându-se jignite când unii le confundau cu Grecoaicele sau Bulgăroaicele.

Trebue menţionat că Aromânii se numără printre puţinele populaţii (Macedoneni, Albanezi) care au rezistat torentului de migraţie desfăşurate în zona Sud-dunăreană.

Rezistenţa Aromânilor în faţa năvălirilor barbare este poate încă o dovadă a puternicelor rădăcini latine ale acestora, urmaşii luptătorilor din legiunile romane, care cu cât se angrenau mai mult în luptă, se oţeleau, se căleau.

Privind originea Aromânilor, să lăsăm izvoarele istorice să vorbească.

Aravandinos în *HRONOGRAFIA* sa, cât şi **Duruy** în a sa *HISTOIRE ROMAINE*, spun clar că primii Aromâni îşi fac apariţia în Balcani în timpul celui de-al II-lea război punic, după care Romanii din zona balcanică au luptat cu îndârjire, timp de două secole, cu autohtonii de aici - Macedoneni, Greci, Traci, Ilirici ş.a., până când iau total în stăpânire ţara Ilirilor, a Tracilor şi Macedonenilor. În Macedonia au fost aduşi mii de colonişti romani, aici s'a format Legiunea a IX-a Macedonica.

Coloniştii romani din Balcani au dăinuit secol după secol, ei vor fi numiţi Vlahi de către Bizantini, mai târziu, fapt relatat de cronicarul bizantin **I. Cinami**. El scrie că Vatates a adus o armată numeroasă formată din Vlahi, care se zice că sunt vechi colonişti din Italia. Aceeaşi afirmaţie o face şi **Kiepert** în lucrarea sa *MANUAL DE GEOGRAFIE*, cât şi savantul **B.P. Haşdeu** în interesanta sa teorie privind straturile şi substraturile în formarea popoarelor. *"Peste cea mai mare parte a stratului tracic, devenind la rândul său substrat, se aşează Latinii, dând naştere... Aromânilor".*

Dacă, prin absurd, am admite că elementul romanic din Balcani ar fi dispărut cu totul, nu s'ar mai păstra toponimicele *Calea lui Caesar, Cina, Fagu Scriptu, Imperitoare* ş. a. şi nu ar mai fi dăinuit tradiţia că Vlahii sunt colonişti veniţi din Italia cum ne spun **Cinami, Kiepert** ş.a. Istoria acestei zone balcanice intră într'o nouă etapă atunci când în plin proces de romanizare se deplasează migraţia Goţilor, care l-a silit pe Aurelian, 271 d.Hr. să părăsească provincia Dacia Traiană şi să ducă la Sudul Dunării mii de militari romani. Prin venirea acestora în noua provincie Dacia Aureliană, dela Sudul Dunării, procesul de romanizare cunoaşte cote mai înalte, de aici ridicându-se la marea demnitate de împărat Constantin cel Mare, Iustinian ş.a.

Trecerea masivă a Dunării de către Slavi, după 602, a produs o ruptură în legăturile dintre Daco-Romanii din Dacia şi Romanii sud-dunăreni. Dar în faţa migraţiei Slavilor, Aromânii din zona Dunării s'au retras în zonele muntoase sau spre Thessalia, Macedonia, Epir, Albania, întărind elementul aromânesc din zonele respective, cât mai ales, individualitatea lor ca populaţie distinctă cu limbă, port, tradiţii, credinţă proprii. Începând din secolele al VIII-lea - al IX-lea, ei vor fi numiţi în izvoarele istorice cât şi vecinii lor - Vlahi.

Despre deplasarea Vlahilor spre Sudul Peninsulei Balcanice, ne stă mărturie manuscrisul referitor la viaţa Sf. Dumitru, descoperit de bizantologul rus **Uspenski**, la mânăstirea Costamonitu dela Muntele Athos, în care se atestă întinderea lor în număr mare în Macedonia, încât nu cuteza nimeni să li se opună, prin luptă; aceasta se întâmpla înainte de secolul al IX-lea, cum recunoaşte şi cronicarul **Cedrenu**. Tot acesta, consemnează în cronica sa, faptul că la 1018, printr'o Bulă specială, Vasile al II-lea Bulgaroctonul, a ordonat ca toţi Vlahii din Bulgaria şi zonele din jur, să asculte de arhiepiscopul din Oprida.

În jurul anului 1870, a întreprins o călătorie prin Peninsula Balcanică, marele rabin **Benjamin de Tudela**, care întâlneşte în periplul său foarte mulţi Vlahi, despre care scria că ei locuiesc în munţi şi nici un rege străin nu poate domni asupra lor. Manuscrisul lui Benjamin de Tudela se găseşte şi azi la British Museum din Londra.

Şi marele filolog român **O. DENSUŞANU** sublinia că migraţia Slavilor şi Bulgarilor a fost principala cauză a deplasării Aromânilor spre Sudul Balcanilor, părăsindu-şi vechile lor aşezări prin secolele al VI-lea - al VII-lea şi stabilindu-se în mase compacte în zonele Epirului şi Thessaliei, proces ce continuă până în secolul al XI-lea.

Datorită numărului lor considerabil, Aromânii ajunseseră să dea numele mai multor provincii din Balcani. Astfel, Thessalia se numea între secolele al XI-lea - al XV-lea, Marea Vlahie. O parte din Epir, Agrafa, Aspropotanul, Acomania, se numeau, în aceeaşi perioadă, Mica Vlahie; iar cei din Macedonia, Albania se numeau Vlahia de Sus. Despre aceste denumiri, dovezi sunt foarte numeroase, începând cu Bulele împăraţilor bizantini, Andronic, Cantacuzino, continuând cu cronicarii bizantini sau turci - Nicetachoniatu, Chalcocondyl, Ana Comnena ş.a. La fel, în Viaţa Sfântului Atanase, care se retrăsese şi ridicase o chilie pe o stâncă numită Meteora, se vorbeşte de Aromânii din Marea Vlahie.

Mult mai târziu, în timpul ocupaţiei turceşti, Aromânii, Grecii, Sârbii, Bulgarii, Albanezii au fost numiţi de noii stăpâni *"rum meleţi"*, care din traducerea turcească înseamnă naţiunea Românilor, ceea ce atestă încă o dată, rolul şi importanţa Aromânilor din Balcani.

Este interesant, în acest context, că dintre toţi creştinii din Imperiul Otoman, numai Atomânii au avut o autonomie locală *"Self Guvernământ"* şi cele mai însemnate privilegii. Pornind dela asemenea privilegii, Aromânii s'au ocupat nestingheriţi de practicarea unui comerţ care acoperea zone uriaşe pornind dela Marea Adriatică până la Marea Roşie şi din Balcani până în Asia Mică sau Marea Nordului. Pentru dezvoltarea comerţului ei au practicat pe scară largă şi au ajuns la un înalt nivel calitativ în domeniul meşteşugurilor (unelte, arme, bijuterii ş.a.). Aşa se explică înflorirea oraşelor aromâneşti chiar în plină dominaţie turcească - Moscopole, Meţova, Caloriţi, Seracu, Ochrida, Molovişte ş.a.

În concluzie, Aromânii nu reprezintă decât amestecul coloniştilor romani, al militarilor romani, al coloniştilor cu autohtonii din Balcani, care datorită contactului cu o civilizaţie, limbă, tradiţii superioare, s'au romanizat şi ei treptat, treptat. Acesta este adevărul istoric, deşi opiniile istoricilor antici şi moderni sunt diferite. Astfel, unii susţin că Aromânii sunt resturile coloniştilor romani din vremea Senatului şi Imperiului, alţii că ei sunt coloniştii coborîţi din Dacia, unii zic că Aromânii reprezintă un amestec de Mezieni, Traci, Iliri, Bessi romanizaţi, iar alţii afirmă ca Aromânii sunt un amestec al coloniştilor din Dacia Traiană cu autohtonii din Mezia, care fuseseră romanizaţi, pentru ca o opinie singulară să formuleze (Germanul **Biderman**), care susţinea că Aromânii ar fi chipurile Liguri şi Celţi romanizaţi, desigur aceasta fiind o aberaţie greu de susţinut cu dovezi şi argumente logice.

Pe baza izvoarelor cercetate şi a etapelor cronologice ale formării populaţiei aromâne, rezultă că, numele de Vlah, de mai târziu, e utilizat şi răspândit odată cu migraţia Slavilor, probabil şi ei îl preluaseră dela Germani, prin care aceştia desemnau populaţiile de origine romană, din jurul lor. Problema nu e pe deplin elucidată, viitoarele cercetări vor aduce lumina necesară şi în acest domeniu, atât de important pentru noi Românii.

Băiasa: hora mare de Sfânta Vineri

CELNICII

Lui Constantin Papanace pentru sufletul lui mare românesc.

Vă văd, străbuni, prin negură de ani,
Călări pe cai bălani şi iuţi ca vântul,
Cu chipul crunt, când sângeră pământul
Mereu nepotoliţii noşti duşmani.

În zarişte ni's satele aprinse
În vâlvătăi de flacără şi fum
Şi rând pe rând se-aştern cu totu'n scrum,
De jale mare satele's cuprinse.

Dă zvon prelung şi tulnicul din munţi,
Că moarte grea se'mprăştie de-acum...
Femei cu prunci, copii, bătrâni în drum
Zac bieţii ferecaţi. Plecate frunţi

Nu ştiu străbunii noştri ce înseamnă,
Ei ştiu, ca'n vremi, securea s'o apuce
Şi buzduganul aprig să-l arunce,
Vârtoşi în lupta dârză ce îndeamnă.

Vă văd, străbunii mei, cu pala"n mână,
Vă văd cum plumbii voştri nu-i greşiţi,
Când liftele spurcate nimeriţi,
Pentru mândria noastră cea armână.

I. G. DUMITRIU

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

- 1856 - 1947 -

- X -

Prof. Nicolae CIACHIR

Izbucnind Primul Război Mondial (1914) diplomaţia, prin diferite canale, încerca să-i ajute pe militari, ca aceştia să obţină victoria. Cei trei parteneri ai Antantei (Anglia, Franţa, Rusia), s'au angajat efectiv în luptă în vara anului 1914, secundaţi de două sate micuţe: Serbia şi Belgia care au fost invadate. În Extremul Orient, Japonia, care era legată de Anglia printr'un tratat (1902), cu ajutorul căruia învinsese Rusia în anii 1904-1905, intrase de asemenea de partea Antantei, în vederea cuceririi coloniilor germane din Pacific.

Tripla Alianţă (Germania, Austro-Ungaria, Italia) creată ca bloc militar în 1882, practic în 1914, n'a mai funcţionat în integritatea ei, prin neintrarea în război, a unuia din parteneri, Italia. Aceasta, nu numai că s'a declarat neutră, dar în anul următor (Mai 1915), intră de partea Antantei. O mişcare similară face şi România, care intră de asemenea în război de partea Antantei (August 1916), ca şi Portugalia (1916), Grecia (1917), dar lovitura de şoc o vor da Americanii, când USA (Aprilie 1917), se ca alătura Antantei.

Totuşi şi Puterile Centrale (Germania, Austro-Ungaria), au avut în prima perioadă unele succese, atrăgând în război de partea lor, Imperiul Otoman (Noembrie 1914), unde Francezii şi Englezii aveau mari tradiţii, şi Bulgaria (Octombrie 1915), care dela crearea sa ca stat, datora atât de mult Petersburgului.

Înainte de-a intra în miezul problemei, să facem unele referiri la USA. În 1914, când a izbucnit războiul, Americanii erau convinşi că se află în deplină siguranţă, iar comunicaţiile maritime controlate de către flota engleză, le asigura securitatea comerţului avantajos ce-l făceau cu bătrânul continent. Pe parcurs stânjeniţi de submarinele germane, s'au alăturat Antantei.

Încă în 1914, diplomaţia germană, nu era profund convinsă, de sentimentele anglofile ale cetăţenilor USA. Americanii născuţi în străinătate, din care amândoi, sau unul, din părinţi, erau Germani, erau 6.400.000. La care putem adăuga 3.400.000 de Irlandezi, care în ura lor împotriva Angliei, aveau sentimente favorabile Puterilor Centrale. Mai erau 2.500.000 emigranţi din monarhia habsburgică (Cehi, Slovaci, Unguri, Polonezi, Germani, Croaţi, Români etc.) care doreau victoria taberei din care făceau ei parte ca naţiune. Deci, politica externă a USA trebuia să ţină cont de toţi aceşti factori complecşi, care au evoluat până la urmă în favoarea Antantei. (**Yves Henri Nousihat**, *Les Etate-Unis: L'Avènement d'une puissance mondiale. 1898-1933)* Paris, 1973, p. 233-234).

Din perioada lui Napoleon, deci practic, un secol, războaie de mare anvergură, nu s'au dus în Europa. Cele mai multe războaie le-a dus Rusia, având 3 victorii şi 2 înfrângeri. Marea Britanie a fost angajată în Europa, într'un singur război, cel al Crimeii, cu trupe terestre foarte puţine şi fără nici o bătălie navală, cu excepţia celei dela Navarino (1827), când flota anglo-franco-rusă a distrus într'o luptă inegală flota turco-egipteană.

Franţa a purtat două războaie, dacă exceptăm aventura din Mexic, în 1859, când a înfrânt Austria şi în 1870-1871, când puterea ei militară a fost pur şi simplu pulverizată de către Prusia.

Prusia a purtat trei războaie (1864 cu Danemarca, 1866 cu Austria, 1870-1871 cu Franţa) care i-au adus trei victorii şi aureola potenţei lor militare.

Totuşi, toate aceste campanii au fost războaie locale, după canoane clasice, cu luptă corp la corp, bineînţeles folosirea masivă a artileriei, a căilor ferate pentru deplasarea rapidă a trupelor, a telegrafului şi celorlalte invenţii ale timpului.

Categoric, mai ales Germania şi Franţa s'au înarmat, dar odată războiul declanşat în 1914, prin amploarea lui, a intimidat atât pe miltari, cât şi pe oamenii politici. În aceste calcule de cabinet, în aceste partide de şah, prin declanşarea războiului, inconvenientul principal era următorul: cum vor reacţiona masele? Vor fi ele dispuse să moară, să stea luni ori ani în tranşee, în caz că războiul nu va fi scurt?

De altfel, bătrânul feldmareşal Hellmuth von Moltke (1800-1891), avertiza în 1890, că într'o viitoare confruntare de mari proporţii între marile puteri, nici una nu va reuşi să-şi elimine adversarul rapid după una sau două bătălii, lucru subliniat şi de generalul Erich Lüdendorff (1865-1937), că în privinţa ducerii unui război modern, mai domneşte o obscuritate totală (**Erich Lüdendorff**, *Conduite de la guerre et politique*, Paris, 1922, p.75).

În orice caz, cele patru fronturi deschise în cursul anului 1914: Vest (cu Franţa, Belgia, Anglia), în Est (cu Rusia), în Balcani (cu Serbia şi Muntenegru, în Transcaucazia (cu Imperiul Otoman), din care primele două de mare anvergură, iar primul vital pentru destinele Franţei, n'au dus la rezultatele scontate de Puterile Centrale. Anul 1915 este anul războiului de poziţie, al strategiei cu scopuri limitate, diplomaţia a reuşit ca Antanta, după cum arătam mai sus, să atragă de partea sa Italia (Mai 1915), iar Puterile Centrale, Bulgaria (Octombrie 1915) (vezi şi **Mario Toscano, Ilpatto di Londra.** *Storia (diplomatica) dell'intervento italiano.* 1914-1915, Bologna, 1934, p.37 şi urm.).

Pentru anul 1916, Germanii au plănuit schimbarea direcţiei loviturii principale din Est, din nou pe frontul de Vest, cu scopul de-a obţine decizia de război. Nimicirea dintr'o lovitură decisivă a Franţei şi scoaterea acesteia din luptă ar fi dus la lichidarea frontului de Vest, la scoaterea din luptă a Belgiei şi la aruncarea peste Canalul Mânecii a forţelor engleze şi la retragerea din luptă a corpului expediţionar francez aflat la Salonic. Intr'o asemenea conjunctură, nici un stat din Europa, nu s'ar fi hazardat să intre în război de partea Antantei (**N. Ciachir**, *Marile Puteri şi România* 1856-1947, Bucureşti, 1995, p.226, lucrare aflată sub tipar la editura Albatros).

Dar, în Aprilie 1916, capabilul general rus Alexei Brusilov, declanşează o puternică ofensivă, rupând frontul austro-ungar, ajungând până în Carpaţi şi punând chiar sub semnul întrebării existenţa Imperiului Habsburgic.

Succesele militare ale Antantei din 1916, au fost conjugate cu succese diplomatice, căci Portugalia (Martie 1916) şi România (August 1916), au părăsit poziţia de expectativă şi au declarat război Puterilor Centrale. În plus, trupele Antantei, afară de ocuparea Salonicului, peste voinţa regelui Constantin al Greciei, au ocupat o serie de localităţi din Macedonia, insula Corfu, portul Pireu şi chiar Atena (**Leon B. George**, *Greece and the Great Powers. 1914-1917*, Salonic, 1974).

Diplomaţia românească a reuşit să încheie încă în Septembrie 1914, un acord cu Italia, asupra stabilirii unei atitudini comune în viitor, unul cu Rusia, în Septembrie 1914, care îi garanta existenţa statală, cât şi dezideratele sale naţionale: Transilvania şi Bucovina (*Documents diplomatiques secrets russe. 1914-1917*, Paris, 1928, p.180).

Se cuvine de făcut precizarea, că acordul românorus, a fost făcut cu consimţământul regelui Carol I, care după afirmaţiile lui I.G. Duca (**I.G. Duca**, *Rapoturile unui ministru tânăr cu regele Carol I*, Bucureşti, p.29-30), i-ar fi mulţumit lui Ion I.C. Brătianu şi guvernului român după victoria dela Marna, ce l-au împiedicat să facă o greşeală ce putea fi fatală, în Consiliul de Coroană dela Sinaia, dacă s'ar fi alăturat Puterilor Centrale (*Arh. St. Buc. fond Casa regală*, dos. 20 (1916), f.1-6).

În vara anului 1916, Antanta (Anglia, Franţa, Italia, Rusia), iscăleşte o Convenţie cu România, recunoscându-i provinciile româneşti aflate sub dominaţia austro-ungară, în schimbul participării la război. Din păcate, documentele de arhivă atestă că Aliaţii, nu aveau de gând să-şi ţină angajamentele.

Astfel ministrul Franţei, acreditat în România, raporta că baronul Fasciotti, ambasadorul Italiei acreditat la noi, i-a spus: *"nu ne vom ţine de angajamentele noastre fără nici o remuşcare pentrucă nu avem nici un mijloc de a le executa"*, iar ministrul Rusiei a adăugat că aprobă o observaţie atât de judicioasă.

La 14/27 August 1916, România declară război Austro-Ungariei, ca în următoarele 5 zile, Germania, Bulgaria şi Turcia, să facă cauză comună cu monarhia habsburgică şi să declare război ţării noastre. Cei peste 800.000 militari români urmau să lupte astfel pe două fornturi. Cel principal care urma să elibereze Transilvania, Banatul şi Bucovina, iar cel secundar în colaborare cu unităţi militare ruseşti, să atingă aliniamentul Rusciuk-Şumla-Varna, pentru a da o lovitură puternică Bulgariei şi a impulsiona frontul dela Salonic.

Continuare în numărul viitor

ECOUL TABEREI DELA PADINA

Mihai STERE DERDENA

Din iniţiativa tânărului fizician bucureştean Şerban Suru, între 15 Iulie şi 15 August, a fiinţat în Bucegi, la Padina, întâia tabără legionară din epoca postbelică. Astfel, se reia, după o pauză de aproape şase decenii, o foarte frumoasă tradiţie legionară.

Evenimentul acesta insolit, care sparge monotonia vieţii politice româneşti, caracterizată prin marasm generalizat, prin copierea cât mai multor năravuri şi legi imorale din Occidentul tot mai satanizat, nu putea să nu trezească interseul profesional al unor publicaţii dintre cei ce-şi onorează cât pot menirea de a-i informa corect pe cititori.

Astfel, pe paginile 1 şi 2 ale cotidianului bucureştean *"Adevărul"* din 20 Iulie 1995, a apărut amplul articol *"Maimuţăreala legionară dela Padina"*, scris de Lelia Munteanu. Ca un veritabil reportaj, ilustrat de un instantaneu fotografic, relatarea Doamnei Lelia Munteanu se remarcă în ansamblu, prin obiectivitate, corectitudine şi acurateţe.

Însă n'am înţeles de ce autoarea a optat pentru un titlu ce nu se potriveşte câtuşi de puţin cu conţinutul articolului. Dacă domnia sa nu ştie, cumva care-i accepţia termenului *"maimuţăreală"*, îi aducem la cunoştinţă ce ne spune *"Dicţionarul explicativ al limbii române"* (ediţia 1984) la pagina 518: *"1. Faptul de a (se) maimuţări (a imita pe cineva pentru a-l lua în râs); imitaţie. 2. Gest sau atitudine afectată, grimasă, schimonoseală"*.

Aşa stând lucrurile din punct de vedere semantic, înseamnă că titlul articolului Doamnei Lelia Munteanu nu are nici o acoperire căci reluarea de către tinerii legionari de azi a unei apreciate tradiţii legionare din perioada interbelică nu semnifică nicidecum *"maimuţăreală"* (adică, *"imitaţie"*, *"afectare"* ori *"schimonoseală"*). Iar spusa domniei sale că *"tabăra lor seamănă - uneori până la confuzie - cu taberele pionireşti şi uteciste din vremea comunismului, cu exaltările Bumbeşti-Livezenilor, părând a fi o nouă şi severă formă de înregimentare"* nu dovedeşte altceva decât necunoaştere ca să nu ne gândim la ceva mai grav. A insinua că legionarii i-ar imita pe pionierii şi brigadierii comunişti este totuna cu a afirma că al Doilea Război Mondial s'a petrecut înaintea primului. Dacă n'a ştiut cum stau lucrurile în legătură cu acest tip de tabere, fiind, cumva, prea tânără, trebuia să-i fi întrebat pe părinţii săi sau pe alţi Români vârstnici şi, astfel, ar fi aflat, negreşit, că taberele legionare au fiinţat în epoca interbelică, iar cele comuniste după 1945. Cronologia corectă dovedeşte, prin urmare, că nu legionarii s'au maimuţărit, ci comuniştii. Cu alte cuvinte, cei din urmă s'au străduit să-i imite pe cei dintâi, îndeosebi în atragerea tineretului studios prin tabere şi prin cântece mobilizatoare. Numai că deosebirile (şi în formă, nu numai în conţinut) sunt multe şi insurmontabile. Iar cea mai relevantă deosebire este una ce ţine de esenţa fiinţei umane: tinerii legionari - aşa cum ne informează chiar Doamna Lelia Munteanu - participă la toate liturghiile oficiate la Mânăstirea Peştera, pe când brigadierii comunişti, utecişti şi pionierii au fost continuu îndemnaţi să fugă de biserică precum dracul de tămâie.

Asemănarea profundă în ceea ce priveşte atitudinea faţă de biserică (recte negarea credinţei în Dumnezeu) există doar între comunişti şi democraţii care nu's duşi la biserică sau care mai calcă din când în când pe acolo, dar nu ca să se roage din convingere, ci ca să-i inducă în eroare pe cei de bună-credinţă, recoltând, astfel, voturile trebuitoare la timpul cuvenit, adică la alegerile parlamentare şi prezidenţiale.

Când eram încarcerat (pentru adevăr) mi-a fost dat să aud adesea această comparaţie care, doar aparent, e paradoxală:

- Minţi ca *"Pravda"* (recte ca *"Adevărul"*)!

Tot astfel se prezintă şi titlul *"Maimuţăreala legionară dela Padina"* din publicaţia bucureşteană *"Adevărul"*.

În schimb, săptămânalul *"Tinerama"* din 26 Iulie - 1 August 1995, prin Domnul Dan Mihăilă, spre perpetua-i laudă, şi-a informat în chip ireproşabil de corect cititorii cu privire la acelaşi eveniment deosebit: prima tabără legionară de vacanţă din anii de după al Doilea Război Mondial. Spre edificarea cititorilor, voi cita câteva fraze din articolul *"Organizaţi în 3 cuiburi, tinerii legionari s'au adunat în Munţii Bucegi"*:

"Peste 50 de tineri legionari, organizaţi în trei cuiburi, (din Bucureşti, din Sibiu, şi din Chişinău) s'au adunat în Munţii Bucegi, pentru «educaţie şi muncă voluntară». Ei au locuit în corturi, în apropiere de cabana Padina".

"În ciuda frigului şi a ploilor, care au căzut frecvent săptămâna trecută, membrii cuiburilor... nu şi-au părăsit corturile şi nici nu au renunţat la activitatea zilnică: gimnastica de dimineaţă, rugăciunea în careu, masa în comun (tot afară) şi lecţii de educaţie moral-religioasă, în aer liber".

"Cei mai mulţi dintre legionarii dela Padina sunt elevi de liceu şi studenţi. Cei mai în vârstă sunt avocaţi, profesori şi ingineri. Printre ei au venit şi 3 muncitori (2 dela «Faur» şi un miner dela Cavnic)".

Ce-am mai putea spune este că merită toată stima astfel de publicişti ca Domnul Dan Mihăilă, care îşi onorează cu brio profesia.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

COLOCVIUL "DE CE NU SE FACE REÎNTREGIREA? ŢINUT ÎN ZILELE DE 10 ŞI 11 IUNIE 1995, BUCUREŞTI, ROMÂNIA

CHESTIONAR PENTRU MASA ROTUNDĂ

Doamnelor şi Domnilor,

- Revenit în 5 Ianuarie 1990 la Bucureşti cu cele mai înălţatoare gânduri de regăsire cetăţenească, începui să mă simt chiar din primele clipe de după aterizare străin, suspectat, încolţit. Şi asta după tot ce făcusem ani în şir pentru revenirea Basarabiei şi Nordului Bucovinei la Ţara-mamă!

De ce această nesăbuită respingere a ideii de regăsire naţională?

- La nici o lună dela pretinsa revoluţie din Decembrie mi-a fost dat să fiu martor al unui vandalism cum nu mi l-aşi fi putut închipui vreodată: devastarea sediului Partidului Naţional Ţărănesc!

Îmi stăruie în ochi râsul sarcastic al primului ministru de atunci care, în numele Frontului Salvării Naţionale, *"îl salva,... cu* tancul (!) de *"mânia poporului"* - pe Corneliu Coposu!

Suntem noi astăzi în afara unor astfel de surprize?

- În clipa avortării zisei Republici Moldova, în Ţară şi peste hotare, s'au găsit imediat naivi care au salutat *"independenţa"* Basarabiei! Deşi, cu puţin ochi de văzut şi ureche de auzit trebuiau să înteleagă că, în fond, era vorba de ruperea acestei provincii româneşti de România!

Cum ne putem explica acest cameleonism românesc?

- La 25 Noembrie 1991 publicam în Cotidianul D-lui Ion Raţiu articolul *"Mircea Snegur şi Ion Iliescu îşi au scriitorii lor de curte"*. Îi trăgeam de mânecă pe cei peste 90 de scriitori din Chişinău, ce semnau o *"adresare către toţi oamenii de bună credinţă din republică"*, îndemnându-i să susţină alegerea lui Mircea Snegur în funcţia de preşedinte şi, implicit, politica vădit antiunionistă şi românofobă promovată de el.

Credeţi că dintre sutele de cotidiene şi săptămânale de pe cuprinsul Ţării, inclusiv Basarabia, a reluat măcar unul acel strigăt de mânie?

De ce - mă întreb şi întreb?!

- La Conferinţa Anuală a *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* dela Alba Iulia din 27 Noembrie 1991 ziceam că proclamarea independenţei Basarabiei faţă de Rusia Sovietică ar fi fost ceva pozitiv numai dacă era urmată de reunirea cu România.

Lucru ce nu s'a produs nici până în ziua de azi. De ce, când, *"la mintea pintenatului"*, Chişinăul şi Bucureştiul ar fi putut apela la aşa documente de drept internaţional ca: Actul Unirii dela Chişinău din 27 Martie 1918; Tratatul dela Paris din 28 Octombrie 1920; Convenţia românosovietică din 3 Iulie 1933 prin care se recunoaşte explicit apartenenţa Basarabiei la România; Garanţiile din Aprilie 1939 date de Anglia şi Franţa privind frontierele României; Documentul R2836 din 28 Februarie 1944 prin care Departamentul de Stat al SUA se opunea anexării de către Uniunea Sovietică a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi ţinutului Herţei; Rezoluţia senatorilor americani Larry Presler şi Jesse Helms din Iulie 1991 prin care se sprijinea reunirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord cu România etc.

Nu sunt oare aceste referinţe - colaci de salvare pentru pseudodiplomaţia română?

- La 2 Aprilie 1992 puneam, în ziare şi la televiziune, problema responsabilităţii lui Snegur pentru aşa zisa *"stare excepţională"* dela Chişinău.

Era o situaţie care îmi stârnise îngrijorare în legătură cu evenimentele din lungul Nistrului şi cerusem o întrevedere cu Preşedintele Iliescu, care minute în şir căuta să-mi dovedească că Snegur este *"un bun Român"*!

Or, anume el, Snegur, prin dedesubturile promoscovite, stătea şi stă la baza apariţiei Republicii Transnistriene, Găgăuz Yeriei, purtând vină personală pentru sângele românesc vărsat în zisele lupte de pe Nistru şi pentru pierderea Tighinei, pe care el, şi nimeni altul, a făcut-o... *"transnistriană"*!

Şi-l mai întreb atunci pe Ion Iliescu: de ce, adicătelea, declaraţiile lui Smirnov, privind ruperea Transnistriei de Basarabia sunt aberante, pe când insistenţa lui Snegur, cum că ţinutul dintre Prut şi Nistru este al doilea stat românesc, nu este aberantă?

- La o întrebare privind naţiunea, filorusul şi antiromânul Ion Druţă a preferat să constate cu diplomaţie că e greu a şti *"ce se petrece în această misterioasă împărţire a sufletelor înrudite, ce se numeşte naţiune"*.

Ei bine, doi scriitori dela Chişinău, al căror nume mie silă să le citez, se războiesc cu cei care îşi bagă nasul *"în treburile interne ale unui stat care este Republica Moldova"*!

Poate fi oare ceva mai aberant decât faptul că semenilor din Răsăritul României să li se altoiască noţiunea de *"patrie şi naţiune basarabeană"*?

- La cel de al IV-lea Congres al FPCD a fost adoptat *"ca simbol al mişcării FPDC imaginea, proiectată într'un cerc, a Sfântului şi Marelui Ştefan, care înalţă în semn de binecuvântare Sfânta Cruce"*.

"Binecuvântare" a ce?... A unui al doilea stat românesc?!... A fostei Moldove dintre Carpaţi şi Nistru?...

Să nu-şi fi dat delegaţii seama că o astfel de siglă, cu toată veneraţia ce i-o poartă Românii de pretutindeni Marelui Domnitor, nu poate simboliza România în hotarele ei străbune?

Era chiar aşa de greu oare, să se înţeleagă că o astfel de siglă îl aranjează perfect pe Snegur şi pe agrarienii lui, care adulmecă o Moldovă dela Nistru până la Carpaţi?

- De vreo doi ani şi ceva, putem auzi adesea că mulţi basarabeni cer cetăţenia română. Şi că unora li se acordă!

Poate fi oare o ruşine mai mare decât aceea ca un Român dintre Prut şi Nistru sau unul exilat ca mine să fie silit să ceară, negru pe alb,... *"cetăţenie română"*?! Când el, basarabeanul este Român de două mii de ani? Nu susţin că sunt mai român decât Adrian Năstase, să zicem, dar nici mai puţin!

- Cam în aceeaşi logică se plasează şi zisul recensământ al basarabenilor şi bucovinenilor din interiorul Ţării. Să fim serioşi!... Aceşti basarabeni şi bucovineni sunt Români, ca toţi Românii, se află la ei acasă şi n'au nevoie să fie depistaţi de te miri cine ca... refugiaţi în propria lor ţară! E ceva ce trage odată în plus spuza la turta lui Snegur: *"basarabenii nu sunt Români"* (sic).

Cine pune la cale acest pescuit în ape tulburi?

- La Chişinău este vânturată, adesea în sens antiunionist desigur, problema Transnistriei, susţinându-se că acest ţinut *"va fi românesc şi după ce ultimul Român va fi izgonit de acolo"*. Nu zic ba, dar a pretinde, cum o face Nicolae Dabija, că Basarabia nu se poate reîntregi cu Ţara fără Transnistria, nu este un sacrlilegiu?

- Orice popor dăinuie prin trecutul său. Şi numai el, poporul, este acela care îşi alege forma de stat.

Asistând la comemorarea a 49 de ani dela prima manifestare studenţească anticomunistă din Piaţa Palatului Regal dela Bucureşti mi-am dat seama încă odată că noi Românii suntem regalişti din născare şi că monarhia noastră străbună a fost un factor încercat de bunăstare, bună înţelegere, stabilitate şi credibilitate a Ţării.

Iată de ce, mă întreb, dacă e cazul s'o denigrăm, cum o fac unii dintre noi?

Nicolae LUPAN

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Citeam acum câtva timp, într'un vechi calendar basarabean, o scrisoare trimisă pe frunze de dor *"La surori şi frăţiori / Că tare ni's străiori, / Străiori şi depărciori. / Prutu' ista ni disparti, / Apa iasta n'are moarte!..."*

O strofă plină de amărăciune urmată de dorinţa autorului anonim de a-l seca cu gura, cu căldarea, cu ajutorul vântului şi cu el să umple Nistrul ca să-l facă mai adânc, mai lat, mai greu de trecut pentru *"muscali, holeri şi alte lăcuste"*.

Să-l secăm dar, oameni buni, prin acea grăbită *"sorbire alecsandrină"* din Hora Unirii! Să-l secăm cu ajutorul a două nume sacre, cel de Basarabia şi cel de Bucovina, care trebue să ne ţină mereu treaz sentimentul naţional şi speranţa regăsirii noastre într'un singur stat românesc!

Din păcate şi dela 1989 încoace nu avem guvernanţi care să pună deschis în faţa lumii problema reîntregirii teritoriale româneşti.

În acest sens, n'ar fi rău, cred, în semn de protest, dacă am trimite scrisori personale la parlamentarii români, preşedintelui ţării în care să le cerem categoric interpelări transparente în faţa Organizaţiei Naţiunilor Unite şi a principalelor guverne occidentale pentru recuperare pe cale paşnică a teritoriilor româneşti ocupate de Ruşi prin pactul Ribbentrop-Molotov.

Nu avem dreptul să plătim la infinit tribut prin ţară ruptă în bucăţi!

Nu putem recunoaşte sub nici un motiv, aşa cum ne obligă s'o facem Actul Final dela Helsinki, camuflarea postbelică a Basarabiei sub aberaţia de Republica Moldova.

Suntem datori să convingem, la nivel de guverne, statele occidentale, că nu va fi linişte în Europa fără o Românie reîntregită.

Să prezentăm Bucureştiului puncte de vedere din care să se vadă că acţiunile lui, zis diplomatice, nu corespund dreptului nostru istoric la frontierele României dela 1918 şi 1939.

Una din două: ori reintrăm în Istorie pe uşa cea mare, ori hibernăm în continuare pe laurii comunismului cu limbă de lemn!

Suntem datori să redevenim ceea ce am fost. O naţiune demnă de numele ce-l purtăm.

Prin urmare, scopul suprem al fiecăruia dintre noi, prezenţi în această sală, precum şi al tuturor Românilor este Reîntregirea Ţării pe baza adevărului istoric: acela al existenţei unui singur popor român, a unei singure naţiuni române, a unei singure limbi naţionale şi, deci, a unui singur Stat Român cu capitala la Bucureşti.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

FRAGMENTE DINTR'O SCRISOARE DE PROTEST ADRESATĂ LUI BILL CLINTON ŞI LUI BOUTROS GHALI

....Hotarul românesc de pe Nistru era apărat în 1940 de Divizia a 2-a de cavalerie - dela Hotin până la Soroca, şi de regimente special pregătite - dela Soroca până la Tighina şi Cetatea Albă.

Sovieticii, nerespectând condiţiile ultimatumului lor mişelesc, au trecut imediat Nistrul, lansând acţiuni ostile şi de propagandă împotriva trupelor noastre paşnice, omorînd ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi.

În cadrul Regimentului 3 Călăraşi, care avea sectorul Soroca, Sovieticii îl execută pe căpitanul Epure deoarece acesta nu-i lăsa să treacă Nistrul decât după ce între *"beligeranţi"* se va fi creat un spaţiu de 40 kilometri, cum prevedea convenţia!

Agitatori cu cravate şi cârpe roşii, alţii decât Români, îndemnau populaţia dezorientată la acţiuni înjositoare, printre ei aflându-se deja soldaţi sovietici. Iar printre aceste şiruri de minoritari ostili se retrăgea umilit falnicul Regiment 5 Roşiori!

Ajunşi la Ungheni, punct de trecere a Prutului, ne-am dat seama că oraşelul era deja ocupat de trupe sovietice, a căror misiune era să depisteze ostaşii basarabeni pe care îi dezbrăcau umilitor de uniformele militare româneşti şi-i trimiteau cu forţa pe la casele lor doar în indispensabili!

În Sudul Basarabiei, în drum spre Sărata, paraşutişti sovietici şi manifestanţi pro-comunişti au barat calea unităţii de călăraşi în frunte cu bravul căpitan Ion Emilian.

Neavând voie, cum prevedea convenţia, să folosească arma, căpitanul dădu ordin să fie scoase din teacă săbiile, acestea nefiind arme de foc! Ideea a fost salvatoare!

Acestea fiind zise, veţi înţelege, Excelenţele Voastre, de ce am trecut noi în 1941 Prutul şi chiar Nistrul care e hotarul veşniciei noastre pe aceet pământ care se numeşte România!

M. Velicu, T. Joldos şi I. Sima,
Colonei în Rezervă
Oradea, România

INSTANTANEU DELA COLCVIU

Recent am primit dela Dl. Teodor Ţicu din Florida o scrisoare în care, după ce aduce unele elogii *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* Mondiale, respectiv paginei *"Între Prut şi Nistru"* din prestigiosul ziar canadian *Cuvântul Românesc* al neobositului George Bălaşu, menţionează cu mâna tremurândă:

"...Nostalgia, la cei 84 de ani, să mai văd odată satul de naştere Zăbriceni, apoi Bălţi, Chişinău etc. se apropie de capătul drumului! Îmi plânge inima să aud şi să citesc că duşmanilor noştri seculari li se adaugă cei dela putere!!!

Domnule Lupan, vă doresc succese mari. Urări venite dela un frate cu Dumneata din aceeaşi scumpă Basarabie".

Octogenarul Teodor Ţicu îmi trimite şi cartea sa *"Românii din Banatul Iugoslav"*, o lucrare extraordinară care începe cu o dedicaţie cunoscutului nostru onomastic de Florica: *"Florica dela Coştei / Toată vara 'mers la băi / La băile Herculane / Unde merg domni şi cucoane. / La băile dela Balcic / Unde iarna nu e frig"*.

Melodie şi versuri folclorice pornite din satul de graniţă Coştei, dar care se cântă cu amploare de ambele părţi ale frontierei româno-iugoslave.

Iar *"un nume mai românesc de fată decât "Florica" nici că se poate mai potrivit a ţine legătura strânsă cu neamul românesc din care a făcut şi face parte acum şi dintotdeauna.*

Şi că se duce la băi, nu la Melenţ sau la Carlsbad-Cehoslovacia, ci pe teritoriul românesc, e un strâns ataşament de veacuri cu România.

Iar această legătură neîntreruptă cu ţara de origine, îi caracterizează şi astăzi pe bunii noştri fraţi români din Banatul iugoslav", conclude Teodor Ţicu din Zăbriceni, sat ce se află la vreo 20 de kilometri de Cepeleuţii mei natali.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CERCUL ROMÂNESC DIN PRINCETON

Mai mult ca oricând, societatea americană este azi binevoitoare cunoaşterii de civilizaţii, culturi şi tradiţii de pe meleagurile îndepărtate. Răspunzând diferitelor solicitări şi dorind să împărtăşească prietenilor americani din bogăţia civilizaţiei româneşti, comunitatea românească din New Jersey a fost prezentă în primăvara aceasta la câteva evenimente culturale.

- În 26 Martie 1995, un grup din New Jersey, sprijinit de prieteni din New York, a participat la: *"Heritage Expo"*, un festival organizat de Battleground Art Center, în Freehold, New Jersey.

Între dansurile irlandeze, cimpoaie scoţiene, muzică din îndepărtata Indie, spectatorii au putut urmări şi o şezătoare românească. Au fost cântece populare, şi mai vesele şi mai triste, a fost cântec din fluier, au fost dansuri... cum îi şade bine unei şezători.

Au participat la program, dăruindu-şi cu generozitate şi drag timpul: Doamnele Carmen Mateiescu şi Nidia Belcea (organizatoarele *"şezătorii"*), Liliana Cecan, Florica Alexander, Maria Marici, Lisa Răchitan şi Domnii Christian Răchitan, Traian Tudoran şi Traian Vacar.

Costumele autentice, din colecţia D-nei Nidia Belcea, s'au bucurat în special de interesul publicului. Cântecele, dansurile, voioşia, şi căldura Românilor au creat o impresie deosebit de plăcută asupra publicului din Freehold. Ca urmare, ansamblul (improvizat!) a fost invitat să participe şi la ediţia 1996 a lui *"Heritage Expo"*.

- Sâmbătă 8 Aprilie, în sala Williamson Hall a conservatorului *"Westminster Choir College"*, a avut loc un recital de pian: *"An Afternoon with Romanian Pianists"*, organizat de D-na Carmen Mateiescu.

Repertoriul a cuprins lucrări de George Enescu, Sigismund Todutza, Carmen Mateiescu, Bella Bartok, Beethoven etc. Şi-au dat concursul, dela tinere ca Adriana Marinescu şi Katherine Davidson, la pianistele consacrate internaţional ca Gabriela Imreh.

Compozitorii români şi bucăţile cântate, au fost prezentate cu căldură, competenţă şi pitoresc, de către Carmen Marinescu şi Gabriela Imreh.

Mica recepţie ce a urmat a fost o bucurie atât pentru Români, unii veniţi de departe, cât şi pentru prietenii americani.

Întreaga manifestare s'a caracterizat printr'o notă de eleganţă şi rafinament, cei prezenţi, Români şi Americani, exprimându-şi dorinţa ca întâlniri similare să aibă loc mai frecvent, oferindu-se chiar să participe la organizarea lor.

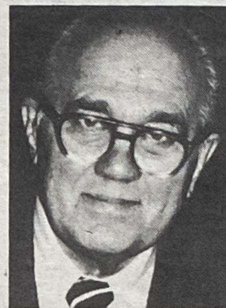
- Universitatea Princeton a organizat *"Festivalul Internaţional"* anual, Duminică 9 Aprilie. Onorând o tradiţie pe care el însuşi a stabilit-o, Dl. George Raţiu a fost şi anul acesta prezent cu un stand *"România"*. A fost un stand foarte frumos şi instructiv, cu bogăţiile de artă populară, dar şi cu o bună prezentare a culturii româneşti. Frumuseţea naturii şi unicitatea unor monumente ca mânăstirile din Bucovina, au atras lumea în faţa unui mic ecran, şi muzica populară a completat atmosfera. Numeroşi vizitatori s'au oprit să pună întrebări.

- O originală manifestare a avut loc în cadrul unui *"Talent Show"* la *"Environ Company"* din Princeton N.J., organizată de D-na Liliana Cecan, care lucrează la această instituţie. De când aflaseră că este Româncă, colegii, după ce s'au lămurit că Românii nu sunt Slavi şi că Budapesta nu este capitala României, cu amabilitate, îi aduceau tot ce găseau în presă despre ţara ei de baştină. Şi totul era atât de... negativ.

Succesul acestor mici acţiuni a întrecut cu mult aşteptările organizatorilor. Un semn încurajator pentru noi, Românii-americani a fost constatarea că, în pofida numeroaselor informaţii duşmănoase sau dezinformatoare la adresa României, publicul american este dornic să cunoască valorile spirituale româneşti, dornic să vadă, dincolo de tragediile istoriei şi consecinţele lor, oamenii obişnuiţi, dorurile, durerile şi bucuriile lor, în cântec şi joc.

Corespondent

ALEXANDRU OANA

Alexandru Oana s'a născut în spaţiul Mioritic, la Iaşi, în anul generaţiei din 1922, 13 Decembrie.

România trăia zile mari: România era în fruntariile ei fireşti, aşa cum o visaseră profeţii neamului: *dela Nistru până la Tisa, din Hotin şi până la Mare*. Tânăra generaţie de atunci, cu idealismul, cu iubirea de Neam şi Ţară, cu spiritul de jertfă, cu abnegaţie şi încălzită de flacăra naţională pregătea neamul cu gândul, cu scrisul şi mai ales cu fapta pentru prăpădul ce urma să vină asupra Ţării, în 23 August 1944.

În această euforie de împlinire pur-românească s'a născut la Iaşi Alexandru Oană, în inima culturii româneşti.

A urmat liceul internat din Iaşi şi Şcoala Militară de Aviaţie.

Armistiţiul din 1944 l-a găsit în Germania unde fusese trimis de guvernul român pentru a-şi perfecţiona pilotajul la noile avioane.

Imediat după terminarea războiului în 1945, 7 Mai, destinul tânărului Alexandru Oană lua alt curs. Nu s'a întors în Ţară, ci a luat drumul exilului. S'a refugiat în Franţa la Paris. Acolo l-am întâlnit la Şcoala Română dela *Fontenai aux Roses*. Acolo dormeam, iar masa o luam la un centru pentru refugiaţi. Dorul de Ţară şi de casă, de părinţi şi fraţi începuse să roadă ţesutul nostru sufletesc. Intuiam, că drumul exilului nu este uşor. Alegerea fusese fără drept de recurs. Între libertate şi sclavie optam pentru a fi oameni şi respinsesem brutal utopia.

După un an de stat în Franţa, Alexandru Oană prin rudele sale, a izbutit să primească viza de emigrant în Canada. A stat mai mult la Windsor, Ontario.

L-am revăzut pe Alexandru Oană în 1950 la Convenţia Uniunii şi Ligii la Windsor. Întâlnirea a fost majestuoasă. Ne regăseam pe aceeaşi punte de plutire. Veştile ce ne veneau de acasă ne confirmau alegerea noastră dreaptă.

S'a căsătorit apoi la Montréal cu Valeria Jacoban. Au avut trei mândri feciori, Michael, Richard şi Danny, şi două nepoate, Melanie şi Michelle pe care le-a iubit nespus de mult. O familie unită, frumoasă şi exemplară din toate punctele de vedere.

Alexandru şi Valeria Oana, pe plan bisericesc şi românesc, au pus amprentele lor în toate activităţile creştineşti, naţionale şi sociale româneşti.

Alexandru Oana a fost în Comitetul Parohial la Biserica Ortodoxă Română *"Buna Vestire"* de aproape 40 de ani. D-na Valeria Oana, de câteva zeci de ani, a fost în Comitetul Doamnelor.

Iar la Societatea Constantin Brâncoveanu au fost fondatori şi activi.

Vorbind de viaţa creştinească şi românească din Montréal, este imposibil să nu vorbeşti şi de Alexandru şi Valeria Oana. În toate activităţile ei au pus marea lor: probitate, cinste, devotaţie, spirit de jertfă, muncă voluntară şi mai presus de toate iubire de Dumnezeu şi de tot ce este românesc şi creştinesc.

Amândoi au fost activi la tot ce s'a înfăptuit aici la Montréal, Biserica, Casa Română, Casa pentru preot şi la toate înfăptuirile culturale şi naţionale româneşti.

În vremurile grele prin care a trecut comunitatea de aici, Alexandru Oana a apărat-o cu vitejie şi curaj. A înscris în fals pe cei ce încercau s'o denigreze.

Pe plan familial, Alexandru şi Valeria Oana şi-au adus din Ţară cumnaţi, cumnate, nepoţi şi nepoate, constituind un adevărat clan al familiei Oană.

A fost lovit crunt de o boală ce nu iartă. Şi-a dus boala cu bărbăţie, nu s'a lăsat doborît.

A încetat din viaţă în 27 Iunie 1995 şi a fost înmormântat în 30 Iunie în Biserica Ortodoxă Română *"Buna Vestire"*: plâns şi regretat nu numai de soţie, copii şi familie, dar şi de întreaga comunitate. La serviciul înmormântării Biserica era arhiplină.

Corul Bisericii al cărui membru era, i-a adus frumos omagiu de mulţumire şi recunoştinţă.

Slujba înmormântării a fost oficiată de Părintele Dr. Petre Popescu şi Preotul Mircea Panciuk.

Cu Alexandru Oana se stinge încet, încet, o generaţie jertfelnică şi iubitoare de Dumnezeu, de Biserică şi Neamul Românesc.

Cu Alexandru Oana dispare unul cu care Biserica Ortodoxă Română *"Buna Vestire"* din Montréal nu va roşi mâine în faţa conştiinţei creştineşti şi româneşti.

Plecarea lui este regretată mult.

Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

Corespondent

CHICAGO

ACTIVITATE CULTURALĂ

Cercul Cultural *"Mihai Eminescu"* din Chicago a comemorat în ziua de Duminică 30 Aprilie 1995, ora 6 p.m., în sala Bisericii *"Naşterea Domnului"*, 20 de ani dela moartea poetului Radu Gyr (Radu Demetrescu), 5 Martie 1905-29 Aprilie 1975.

Programul a cuprins următoarele puncte: Cuvânt de deschidere despre poetul Radu Gyr, de Ing. John Pop, Directorul cultural şi artistic al Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*. Prolog de Paşte - *"ÎNVIERE"* de Gheorghe Rădulescu. S'au recitat din opera poetului poezii ca: *"NE VOM ÎNTOARCE ÎNTR'O ZI"*, *"SUNT DOAMNE, COPT PENTRU CULES"*, *"RUGĂCIUNE DIN CELULĂ"*, *"SÂNGELE TEMNIŢEI"*, *"ÎNALTULE, NEÎMPĂCATULE"*, *"RIDICĂ-TE GHEORGHE, RIDICĂ-TE IOANE"*, *"FOAMEA"*, *"MARELE MUTILAT"*, *"CÂNTEC DE LEAGĂN"*, *"CALFĂ LA DIAVOL"*, *"IISUS ÎN CELULĂ"*.

Poeziile au fost recitate de Cornelia Tipescu, Elena Lazăr, Lucia Pop, Lidia Nicolau, Georgeta Bectaş, Cecilia Oancea, Jean Bukiu şi Paul Constantinescu. S'au cântat cântece religioase de Pr. Protopop Simion Pavel şi Pr. Vasile Susan. S'a citit povestirea *"Radu Gyr şi Aiudul"* de Jean Bukiu (Secretarul Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*). S'a prezentat conferinţa *"Adevărul poeziei şi silnicia vieţii în creaţia lui Radu Gyr"* de către Prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, Preşedintele Cercului Cultural. Conferinţa a fost axată pe viaţa, activitatea profesională de Conferenţiar Universitar a lui Radu Demetrescu (Radu Gyr) şi s'a făcut o amplă analiză a creaţiei lui poetice dela primele volume de poezii şi până la ultimele apărute după dispariţia poetului.

Seara culturală s'a bucurat de un strălucit succes şi a impresionat publicul datorită suferinţelor prin care a trecut poetul în timpul surghiunului său de condamnat politic.

Corespondent

IN MEMORIAM!

CONSTANTIN TEODOSIU

Constantin Teodosiu (Ticu) s'a născut în oraşul Olteniţa în 3 Februarie 1924, fiind fiul cel mai mic din cei 14 fraţi şi surori al tatălui lor Gheorghe.

A urmat liceul în oraşul natal, ca pe urmă să-şi continue studiile în Bucureşti. În 1952 a cunoscut-o pe Sandra, cu care s'a căsătorit şi a avut doi copii: pe Andrei şi Călin. Pentru aceşti doi copii, la care a ţinut atât de mult şi pe care voia să-i vadă terminând o facultate, în 1971, după 6 ani de aşteptare şi insistenţe, a reuşit să obţină plecarea definitivă din România, trecând mai întâi prin Grecia, şi venind apoi în Canada.

Stabilindu-se la Toronto, el a devenit membru al Bisericii Ortodoxe Române Sf. Gheorghe din localitate

şi membru activ al Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, fiind de multe ori ales membru în comitetul de conducere. A fost membru al Societăţilor Româneşti ale Uniunii şi Ligii din USA şi Canada. Ticu a fost un bun Român, care a ajutat la lupta dusă în cadrul exilului românesc, împotriva imposturii din ţară.

La Toronto nu a avut rude apropiate, în afară de soţie şi copiii lui, dar a fost tot timpul înconjurat de dragostea de frate a prietenului lui din copilărie George Bălaşu, cu soţia lui Lina. Ticu a fost un om care a iubit viaţa şi a trăit-o din plin.

În ultima vreme şi-a revărsat ultimele picături de dragoste posibilă pentru cele trei nepoţele Natalie, Nicole, şi Alexia. Şi-a petrecut ultimele două săptămâni în grija soţiei sale şi a murit aşa cum a dorit.

Familia şi grupul de prieteni ai celor 8 Olteniţeni se roagă ca bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace. Ne vei lipsi întotdeauna, Ticule!

Familia şi prietenii

CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON-CANADA

Țara din inima noastră

Venim la plaiul Câmpului Românesc dela Hamilton, ca să ne regăsim, de fiecare dată, ***Țara*** din inima noastră.

Căci aici , *"la Câmp"* te întâmpină, la fiecare colț, câte o veche cunoștință, câte un prieten. Dela marele bolovan tricolor dela intrare, la râulețul care șopotește, plin de peștișori și mormoloci zglobii, dela troițele singuratice și până la bisericuța din poiana cu sunătoare și coada șoricelului, dela crucile memoriale, străjuite de drapele la bustul melancolic al lui Eminescu și până la impunătoarea sală de festivități și conferințe, pe pereții căreia citești toată istoria neamului nostru, - la fiecare pas, regăsim ***Țara*** din inima noastră.

Iar în liniștea serii, cântecul greierilor și scânteilor zburătoare ale licuricilor te transpun, parcă, în tăcerea sfântă a nopților din Bărăgan. Acesta e timpul când, din câte o căsuță, răsună lin, ca într'un basm cu feți frumoși și Ilene Consânzene, câte o doină. Și te sfiești, parcă, să intri și să tulburi lacrima care cade din ochii celui care o trăiește, cu gândul dus departe, la Țara lăsată pradă răilor...

Uneori, depărtările ne fură în vâltoarea altui fel de viață și poate că, la un moment dat, bunăstarea naște iluzia că *"ne-am integrat"* în această lume străină, unde am ajuns. Dar, în adâncul inimii, ne rămâne Țara, așa cum am apucat-o de copii, căci fire nevăzute, alungate de noi în subconștient, ne leagă de glia din care am supt seva care ne-a dat viață.

Spunea o doamnă de pe-aici, al cărei părinte, proprietar de pământuri, murise la Canal, ale cărei case fuseseră naționalizate, fiindu-i lăsată doar o cămăruță și care fusese dată afară din școli pentru *"origine socială nesănătoasă"*, - am auzit-o pe această doamnă spunând că urăște România, că România reprezintă pentru ea o epocă neagră, de persecuție, pe care nu o va uita niciodată. Și că țara ei este AICI, iar pe copiii ei nu i-a învățat românește, căci ar fi un handicap pentru ei, să vorbească limba română, aici. Iar revoluția din România a mișcat-o pe Doamnă, așa cum ar mișca-o o pană de electricitate în insula Hawaii, unde își petrecuse ultima vacanță, cu *"boyfriend"*-ul ei...

Am mai cunoscut și Români la care, această fațadă de atașament occidental este reacția la o durere care le strânge inima, ori de câte ori aud o vorbă românească sau naiul lui Zamfir. Unii dintre ei sunt oportuniștii care acolo *"s'au dat cu comuniștii"*, iar aici, vor să arate că sunt atât de integrați încât ACASĂ, înseamnă pentru ei, AICI. *"My country is the USA"* sau *"Chez nous, au Canada"*, zic ei pentru a dobândi avantajele dorite. Dar, sărmanii de ei, nu-și dau seama ce își rup din suflet, când spun așa.

Căci ***ȚARA***, nu este nici regimul politic, nici guvernul, nici Opoziția, nici regele, nici minciuna și mizeria. Țara nu este nimic din ce ne-a alungat de acolo.

Țara este glia, presărată de oasele părinților și strămoșilor noștri.

Țara este glia din care am răsărit și în care ne sunt înfipte rădăcinile și nici o prosperitate din lume nu va putea să smulgă Țara, din inima noastră.

Erast CĂLINESCU

OAZA

Văzând în filme și citind în cărți despre beduinii cu cămilele lor înnotând prin dunele de nisip arzător al pustiului Saharei, am înțeles și am simțit marele rol al acestor petice de verdeață cu apă și cu umbra palmierilor în salvarea vieții acestor călători ai deșertului, pe care oamenii le-au numit oaze.

Dar dacă în deșert ele potolesc setea oamenilor și animalelor, în alte locuri sunt oaze care liniștesc sufletul și odihnesc mintea.

La noi, în țărișoara noastră România, singurele locuri de salvare a sufletului și a gândurilor obosite de valul de minciuni și ticăloșii ale junglei orașelor, erau numai pădurile și munții.

America are locuri renumite în lumea întreagă și totuși admirându-le, te simți străin, nu-ți dau liniștea dorită, pentrucă *"Omul Carpaților Dunăreni"* din *"Nistru până la Tisa"* nu-și găsește alinarea sufletului său chinuit decât acolo, departe, în frumoasa și buna *"Țară românească"*.

Așa am gândit până acum o săptămână, când fratele meu și cu mine ne-am luat cortul și inima în dinți și am plecat spre *"Câmpul Românesc"* de lângă orașul Hamilton, Canada.

La intrarea în câmp, ne-a oprit piatra de hotar cu cele trei culori: Roșu, Galben și Albastru și ne-a spus: lăsați americanismele afară dacă le aveți, aici nici nu se dansează nici nu se cântă rockul, ci se joacă *"Hora Unirii"* și se cântă *"Trei Culori"*. După ce am intrat pe cărare, ne-au oprit Troițele și ele ne-au vorbit astfel: *Îngenunchiați și vă rugați pentru Eroii Neamului Românesc, morți pe front pentru apărarea hotarelor patriei și pentru cei morți în închisori și lagăre pentru "Sfânta Lege din Străbuni"*. Intrând în câmp, nici Brazii nu ne-au dat liberă trecerea până nu ne-au spus: *Noi suntem frați cu brazii din Bucegi, Făgăraș, și Ceahlău așa că mângâiați-ne trunchiul și sărutați-l așa cum ați făcut când ați ieșit din temniță.*

Dar miracolul l-au făcut Oamenii pe care i-am întâlnit și cunoscut aici, în acest Câmp Românesc și care ne-au primit cu brațele deschise și ne-au îmbrățișat. O lacrimă mi-a căzut din ochi, pentrucă mi-am reamintit că așa erau toți Românii în Țară până în anul de groază 1938, când s'a deslănțuit urgia crimelor nelegiuite, ucigând floarea tineretului românesc, întunecând soarele și creind o prăpastie în neam, care nici până azi nu a fost astupată.

Intrând în câmp, de o parte și de alta, căsuțe care te așteaptă să intri în ele. Mergând printre ele, ajungi la un bazin de înnot cu apă limpede, înconjurat de un gard de sârmă. În dreapta lui, printre copacii umbroși, multe mese cu bănci pentru cei ce vor să ia masa în aer liber. În fața te așteaptă clădirea impunătoare a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* cu o sală de festivități foarte mare, biblioteca și camerele de școală pentru copii, o bucătărie bine utilată și instalațiile de dușuri cu lavoare cu apă caldă și rece. Pe peretele din stânga sunt portretele domnitorilor români mai importanți, având deasupra portretele Reginei Maria și Regelui Ferdinand. Un tricolor imens în formă de fundă se desfășoară pe întreg peretele. În fund, de o parte și de cealaltă a cortinei de teatru, sunt două tablouri imense, reprezentând scene din istoria și cultura românească.

Afară, în poiana din stânga sălii, este bustul lui Mihai Eminescu sculptat în marmoră de Nicăpetre. De aici, pe o punte peste un râuleț înconjurat de sălcii pletoase, se ajunge la Bisericuța deschisă în aer liber, care are în fața o poiană în care tronează o înaltă clopotniță, în turla căreia se găsesc două clopote turnate în Reșița, România. În această bisericuță se săvârșesc zilnic rugăciuni de dimineață și seara, de preoții aflați la câmp. Poiana din jurul bisericuței a fost găsită ***ca un centru energetic de vindecare a bolilor de piept, a căilor respiratorii și pentru inimă, stomac și ficat.***

În spatele troiței dela intrare, închinată erolior neamului, se înalță drapelul românesc ridicat alături de cel canadian și american. Al doilea rând de drapele sunt ridicate în mijlocul câmpului, lângă căsuțele din partea dreaptă.

În partea stângă se întind terenurile de volley și football, pentru distracția tinerilor, cât și leagănele pentru cei micuți.

Serile culturale aduc gândurile Românilor de pretutindeni, având un singur far conducător: Dragostea de Țară și Neamul Românesc.

Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, este o realizare unică, nu am cunoștință că ar mai exista undeva pe globul pământesc, în afara României un alt *"Colț de Țară Românească"* cu tot sufletul național și toate caracteristicile neamului.

Cred că trebue să avem admirație pentru cei ce au realizat frumosul câmp cu multă muncă și sacrificii în trecut și pentru acei ce reușesc cu aceleași eforturi să-l mențină și să-l predea generațiilor viitoare; pe lângă admirație și o mare recunoștință.

Această mică Românie este pentru noi ***OAZA*** cu apă cristalină care ne dă tăria să rezistăm loviturilor și mai ales încrederea că nici o luptă cu vorba sau cu condeiul pentru România nu este inutilă, nu se pierde, ajută mai mult sau mai puțin stăvilirii valului de răutăți de pretutindeni asupra Țării și Neamului Românesc.

Jean BUKIU

VALENȚELE ENERGETICE ALE CÂMPULUI ROMÂNESC DIN HAMILTON

Ing. Dumitru Hristenco a terminat în anul 1974 Facultatea de Electrotehnică din București și actualmente, pe lângă profesia Dumnealui, practică și tehnica radiantă de vindecare a bolilor prin bioenergie. Este cunoscut prin vindecarea diferitelor boli, autor al mai multor publicații, articole și emisiuni TV.

Există în lume unele locuri binecuvântate unde oamenii se simt bine, chiar fără să știe precis de ce și unde se pot petrece adevărate miracole. Pentru a putea exista, planeta Pământ primește ca și oamenii, energie universală din Cosmos, fiind învăluită și inundată de aceasta, dar având și legături speciale deosebit de puternice, cu proprietăți deosebite, în câteva locuri pe glob. În aceste câteva locuri privilegiate există fluxuri energetice deosebit de intense, adevărate izvoare de energie, care pot avea un impact deosebit de util asupra oamenilor. Până de curând în lume erau cunoscute numai trei astfel de locuri: unul în România în Munții Bucegi, pe vârful Kogayon, numit astfel pe vremea Dacilor, fiind muntele sacru, (astăzi numindu-se vf. Bucura sau vf. Ocolit). Al doilea punct energetic se află undeva în Sudul Franței, după cum a comunicat Dl. Brian J. Wark din London, Ontario, iar al treilea se află chiar în orașul Salonic din Grecia. Se presupune existența altor asemenea puncte în Tibet, dar zona fiind greu accesibilă nu s'au putut face cercetări pentru localizarea precisă a lor.

Foarte de curând am localizat un al patrulea astfel de punct, chiar în Canada, în zona Câmpului Românesc din Hamilton, Ontario, unde am făcut investigații amănunțite pentru a stabili câteva caracteriștici utile și bnefice ale acestui punct. Acest al patrulea punct energetic al planetei Pământ are un mare avantaj: este foarte accesibil. Din acest motiv el își poate exercita influența binefăcătoare asupra multor oameni. Pe schița alăturată am indicat precis localizarea *"izvorului de energie"* pentru ca toată lumea să îl cunoască. După cum se vede, acesta se află la 3,5m Sud de piciorul dinspre SV al clopotniței capelei aflate la Câmpul Românesc din Hamilton, având o rază de influență de 18m, cuprinzând capela în întregime și toată poiana înconjurătoare. Fără îndoială că atunci când s'a stabilit amplasarea capelei în acel loc, cineva a simțit ceva deosebit, chiar dacă nu a putut explica rațional aceasta.

Am continuat investigațiile și am stabilit spectrul energetic al energiei prezente acolo în funcție de sursă. Astfel cea mai importantă pondere o au energia universală și energia cosmică = 80 unități, energia solară = 50 unități, energia lunară = 20 unități etc. Dar mai importantă decât aceste date tehnice (necesare totuși pentru specialiști) este influența acestui *"izvor de energie"* asupra oamenilor și ființelor vii în general. Energia radiată aici are un caracter vindecător pe o rază de 10 m, investigații precise arătând că este deosebit de utilă pentru boli de inimă și ale sistemului endocrin, pentru combaterea stresului și a obezității, cât și pentru refacerea după supra solicitări emoționale. Pentru tratament ar terbui ca cei interesați să stea în apropierea sursei la o distanță cuprinsă între 4 și 10 m, cel puțin 5 minute odată, cel puțin săptămânal. Încercați și vă veți convinge!

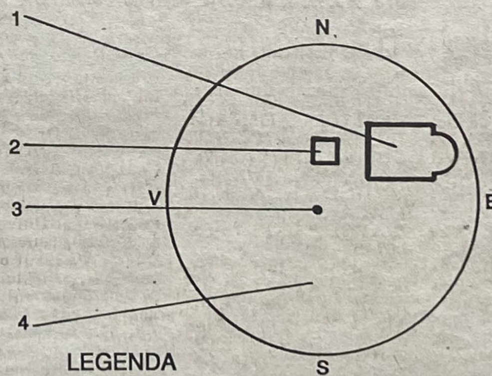
Nu respingeți și nu comentați afirmațiile de mai sus dacă nu le-ați verificat personal. Nu vă așteptați la minuni, va trebui să faceți câteva ședințe de tratament pentru a vedea rezultatele. Câte? Numărul depinde de fiecare caz în parte. Dacă nu reușiți ca alte persoane, va trebui să perseverați. Veți merge în locul descris mai sus unde veți sta confortabil și liniștit, meditând sau încercând să simțiți diferența dintre acel loc și oricare altul.

Trebue să alungați toate gândurile rele. Sunteți privilegiat că vă aflați aici, și ați ajuns aici pentrucă ați suferit destul și aveți dreptul la o îmbunătățire a vieții Dumneavoastră. Încercați și veți vedea! Nu terbue să credeți apriori nimic ci numai să doriți să experimentați Dumneavoastră înșivă ceva nou și interesant. Este suficient pentru a obține rezultatele așteptate.

Acestea sunt aspectele cele mai importante ale acestei zone energetice, utile publicului larg. Există și alte calități ale acestei zone utile specialiștilor în parapsihologie, dar aceștia le pot descoperi și singuri.

Nimic nu este întâmplător, totul vine la timpul potrivit, și acum a fost necesar să fie dezvăluite aceste lucruri, pentrucă acum este momentul ca oamenii să se bucure de ele. Depinde numai de Dumneavoastră dacă sunteți suficient de deschis să acceptați unele lucruri pe care încă nu le înțelegeți, dar gândiți-vă câte lucruri există pe lumea asta fără ca Dumneavoastră sau altcineva să le înțeleagă.

Dumitru HRISTENCO

LEGENDA
1 - Capela
2 - Clopotnița
3 - Centru energetic
4 - Câmp energetic

ROMANIAN CAMP - FLAMBOROUGH CON. 10 E, ONTARIO, CANADA

CADRILATER

55 de ani dela cedarea Dobrogei Noi

Zahu PANĂ

Pasiunile politice din ţară, oboseala exilului rărit, prin trecerea în eternitate a atâtor valori româneşti, precum şi intensa activitate a agenţilor destrămării Românilor, au făcut ca probleme naţionale, de importanţă capitală să fie uitate sau puse sub pecetea tăcerii.

Trăim într'un an al aniversărilor. Cele mai multe nefaste pentru Români. Să lăsăm deoparte ipocrizia sărbătoririi Victoriei din 1945. Ea a aparţinut Aliaţilor, din rândul cărora România nu a făcut parte. Jertfa de ostaşi români căzuţi pe frontul din Apus a fost tribut plătit Ruşilor, în conformitate cu prevederile Convenţiei de Armistiţiu. Ieniceri în slujba armatei roşii. Rezultatul s'a văzut la Conferinţa de Pace când România nu a fost recunoscută ca ţară co-beligerantă şi nu în ditirambele presei de propagandă. Să cădem în genunchi în faţa celor morţi pe frontul din Apus şi să le cerem iertare pentru moartea lor inutilă pentru ţară.

Aniversările noastre sunt triste. Anul 1940 a fost scris cu sânge în istoria României. Ni s'a răpit Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, am fost pedepsiţi de nedreptul arbitraj dela Viena, când s'a înfipt României săgeata maghiară în inima ţării şi am cedat nejustificat de uşor Cadrilaterul Dobrogean.

S'a sărbătorit jubileul Victoriei, dar după 50 de ani stăm iar ca pe jeratec. Basarabia nu s'a realipit la România iar în Transilvania Ungurii sunt mai răi ca în 1945 când au atacat la Cluj, căminele studenţeşti. Ardealul este însă românesc şi cu tot gulaşul şi ceardaşul de pe mapamond, Ungurii să fie mulţumiţi că România n'a întins graniţa până la Tisa.

Despre masacrarea României din 1940 s'a scris şi s'a vorbit mai mult doar de Basarabia şi Transilvania. Despre cele două judeţe din Sudul ţării: Durostor şi Caliacra, cunoscute sub numele de Dobrogea Nouă sau Cadrilater ca şi despre Insula Şerpilor din Marea Neagră, nu se mai pomeneşte nimic.

Ignorat în bună parte de politicieni, Cadrilaterul era văzut ca o anexiune teritorială la care n'am fi avut dreptul. Pentru această categorie de oameni, istoria Cadrilaterului începe în 1913. Câţi mai ştiu de legiunea romană cu sediul la Durostorum - Silistra de azi - şi de faptul că poporul român s'a format întâi în Dobrogea, când Dacia nu era romanizată? Iată ce spune în această privinţă Vasile Pârvan: *"Cu mult înainte ca Dacii din Dacia să se facă Romani, Dacii din Dobrogea au început să vorbească latineşte"*... iar despre unitatea geografică a României ne spune Prof. Simion Mehedinţi: *"Tocmai cum e azi România Mare aşa era Dacia Traiană. Unitatea geografică şi etnică de atunci, cu cei doi poli antropogeografici: unul în podişul înconjurat de munţi, polul continental; altul e în cotul dintre Dunăre şi Mare, polul maritim. Fără hinterlandul muntos şi fără faţada maritimă, orice formaţie politică la Dunărea de Jos e ciungă".*

Datorită formaţiei sale geografice, Dobrogea a fost coridorul prin care s'au scurs invaziile barbare spre Bosfor şi ţărmurile Mediteranei. Abia prin secolul al XII-lea sunt pomeniţi unii voevozi ca Sacea, pe unde vine Isaccea de astăzi şi Tatul care stăpânea pe la Silistra. Acest Tatul refuză să plătească dijmă Bizanţului şi împotriva lui a pornit însuşi împăratul Alexie în fruntea armatelor, pentru a-i pedepsi nesupunerea, dar Tatul cere ajutor de peste Dunăre şi împăratul scapă cu fuga, după înfrângerea suferită la cetatea Dristorului - Silistra de astăzi.

Mai cunoscută este însă titulatura Domnitorului Mircea cel Bătrân care se intitula: *"Singur stăpânitorul Io Mircea, mare voivod şi domn, cu mila lui Dumnezeu stăpânind toată ţara Ungro-Vlahiei şi părţile de peste munţi, încă şi spre părţile tătăreşti şi herţeg (duce) al Almaşului şi Făgăraşului şi domn al Banatului Severinului şi de* ***amândouă părţile peste toată Podunavia (Dunărea) încă până la Marea cea Mare şi singur stăpânitor al cetăţii Dârstor (Silistra)."***

Când Mircea stăpânea Dobrogea şi Silistra, Bulgaria învinsă a fost prefăcută în ţară turcească.

După anul 1400 nu mai avem dovezi de altă stăpânire românească, pentrucă Turcii au ajuns până la Dunăre. Găsim ridicate cetăţi de pază turceşti ca cea dela Ienisala la Isaccea, iar cu timpul Medgidia şi Silistra devin mari centre politice, administrative şi comerciale sub conducerea a câte unui paşe.

Deşi căzută sub stăpânirea turcească, Dobrogea a fost locuită în continuare de Români. O atestă călătorii străini cum este Italianul Ienichioi, vorbesc *"limba valahă" care seamănă cu italiana şi latina"*, şi Francezul La Montraye care în 1727 scrie că a găsit la Mangalia *"cei mai mulţi Români"* decât alţi creştini.

Cu toată prezenţa permanentă a Românilor, Dobrogea a fost stăpânită de Turci până în secolul al 19-lea şi pe aici trecea jalnicul drum al ienicerilor, pe care erau duşi spre Constantinopol, băieţi luaţi de Turci din Ţările Româneşti.

Ros de lupte interne, de corupţie, asaltat de revoluţiile naţionale din ţările ocupate, imperiul sultanilor a decăzut în continuu şi de acest fapt a căutat să profite un alt imperiu în continuă cucerire şi sete de stăpânire, după testamentul ţarului Petru cel Mare.

În 1877, Ruşii pornesc în marşul lor pentru cucerirea Constantinopolului, dar rezistenţa Turcilor a înfrânt până la umilinţă îngâmfarea rusească. A trebuit să intre în luptă tânăra armată română, pentru a le servi o lecţie de luptă Ruşilor şi a-i învinge pe Turci. În urma acestui război, s'a întrunit Congresul dela Berlin care s'a deschis la 1 Iulie 1878 pentru a încheia pacea după războiul ruso-turc. Acest Congres a durat o lună, dar reprezentanţii României, Brătianu şi Kogălniceanu nu au fost admişi la discuţii, ci li s'a îngăduit doar să prezinte un Memoriu. În urma acestui Congres, România căpăta Dobrogea de Nord cu judeţele Tulcea şi Constanţa, având acum acces la Mare în plus de cel dela Gurile Dunării, dar Ruşii ne răpesc judeţele din Sudul Basdarabiei, pe care România le recuperase în urma războiului Crimeii. Această împărţire durează până în anul 1913, când în urma războiului balcanic, România ajunge arbitrul părţilor în conflict, prin Pacea dela Bucureşti.

În cartea *"Un deceniu de colonizare în Dobrogea nouă"* de Vasile Th. Muşi, apărută în 1935 autorul scrie în legătură cu alipirea Cadrilaterului la România, următoarele:

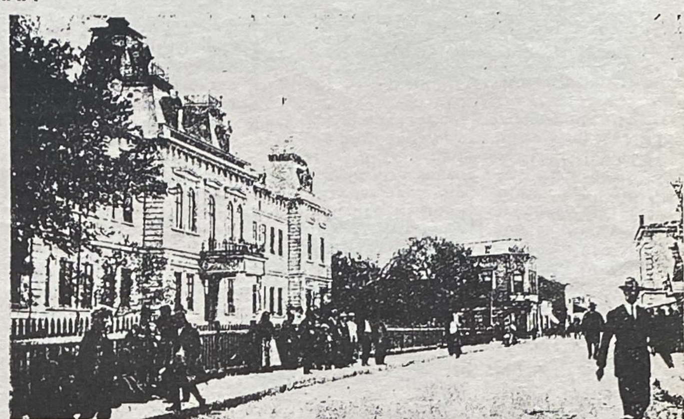
"Prin tratatul de pace dela Bucureşti din 28 Iulie 1913, Dobrogea românească şi-a întregit teritoriul, alipind ţinutul celor două judeţe dela Miazăzi, denumite apoi Durostor şi Caliacra sau Dobrogea Nouă.

Acest teritoriu, cuprinzând chiar Varna şi Rusciucul, a mai fost oferit României în 1878 înainte de constituirea statului bulgar independent, dar atunci România nu l-a primit, pentru a nu-şi pierde, printr'o transacţiune, dreptul ei asupra Basarabiei de Miazăzi". (Comunicare în Camera Deputaţilor făcută de Gh. Brătianu la 4 Aprilie 1934).

Dacă România nu ar fi aşteptat hotărirea Congresului dela Berlin, care a consimţit să dea Ruşilor Basarabia de Miazăzi, cu acelaşi preţ cu care am primit atunci judeţele Tulcea şi Constanţa, frontiera de Sud a României ar fi fost pe linia Rusciucului, iar Bulgaria nu ar fi protestat pentrucă nu exista ca stat...

În articolul *"Se apropie ceasul"* Simion Mehedinţi scria: *"În 1878, când s'au tras hotarele Dobrogei Noi, - afară de Turci în cetăţi şi în ţinutul Deliormanului - pe amândouă malurile dunărene, se auzea numai limba românească. Bulgari abia în Balcani dacă întâlneai. Bălcescu - ca unul care călcase mai tot pământul românesc şi cunoştea nu din cărţi, ci din vedere poporul românesc - trecând spre Constantinopole, întreba cu mirare: unde's Bulgarii? Iar Carol I mărturiseşte că până la Plevna n'a vorbit cu localnicii altfel decât româneşte. Cât despre fâşia dintre Dunăre şi Mare, acolo pe lângă sate vechi - unele cunoscute din vremea lui Mihai Viteazul - se adăugaseră ardelenii cu turmele. Care era aşadar datoria noastră faţă de împărăţia Turcilor care ne dau înapoi pământul stăpânit de Mircea şi-şi luau râmas bun pentru totdeauna dela Dunăre? Era una singură: să luăm pământul tot de unde se auzea graiul românesc: ţinutul Vidinului, Rahova, Şiştovul, Turtucaia, Silistra, Ostrovul şi tot malul dobrogean până la Mare.*

Unde elementul turcotătar se desrădăcina, trebuia să se întărească elementul românesc.

SILISTRA — Palatul Administrativ

Am lăsat totuşi această ocazie, iar azi Bulgarii în cărţile şi în hărţile lor, pretind străvechiul nostru pământ românesc "leagănul naţiunii noastre".

Prinsă în jocul intereselor marilor puteri din Europa, România n'a putut să-şi capete drepturile asupra marii populaţii româneşti din Balcani. Nu numai că n'am avut dreptul să anexăm teritoriile locuite de Români în imperiul turcesc, dar chiar după Primul Război Mondial, masa Românilor a fost împărţită la conferinţa păcii. Este suficient a aminti doar de Românii bănăţeni, masă compactă românească, divizată în două, din care o parte a fost artificial atribuită Iugoslaviei, pe motivul ridicol că frontiera cu România ar fi ajuns la porţile Belgradului.

Profitând de vacuumul creat de plecarea Turcilor din Dobrogea, imediat după războiul ruso-turc, noul înfiinţat stat bulgar, cu sprijinul Rusiei, a căutat să populeze teritoriul dobrogean cu colonişti bulgari. Profesorul Miletici din Sofia scria: *"Populaţiunea bulgară din Nord-Estul Bulgariei şi mai ales cea din Dobrogea şi din ţinuturile Varna, Silistra, şi Şumla, provine în marea ei majoritate, din Sudul Bulgariei şi din regiunile muntoase ale Balcanilor"*. Fapt adevărat, verificat de coloniştii macedoneni din Cadrilater, când au întâlnit în multe sate bulgăreşti, locuitori veniţi din părţile Macedoniei.

În aceste condiţii şi pe baza drepturilor seculare ale Românilor asupra Dobrogei, a fost re-alipit Cadrilaterul la România în 1913.

Conferinţa Păcii dela Bucureşti a căutat să rezolve - în afara litigiilor de frontieră - şi alte probleme legate de securitatea statelor şi populaţiei din Balcani.

După înfrângerea Imperiului Otoman, mozaicul de populaţii din Balcani era departe de ceea ce încercau să stabilească dreptul lor naţional, noile state din Balcani. Întinderea vechiului imperiu a facilitat migraţiuni de indivizi şi comunităţi în interiorul său, mai ales în centrele urbane. Noile frontiere ale statelor din Balcani se suprapuneau peste populaţii mixte, neomogene. Minorităţi din imperiul turcesc deveneau în unele regiuni state majoritare de drept dar nu şi de fapt, iar în alte regiuni, aceeaşi populaţie rămânea minoritară, împărţită după denumirea noilor state. Dintre toate naţiunile din Balcani, cea mai nedreptăţită naţiune era cea românească din noile state, în marea lor majoritate populaţia aromână sau macedo-română. România, nefiind limitrofă cu imperiul turcesc învins, nu a putut revendica pentru ea, nici un teritoriu dintre cele ocupate în majoritate de Aromâni.

La 17 Ianuarie 1913, I.I.C. Brătianu a trimis o circulară către reprezentanţii României în străinătate prin care informa: *"În deosebi, afacerile Macedoniei fac obiectul preocupărilor noastre necurmate, căci ele interesează viitorul unei numeroase populaţiuni de rasă română"...*

Consecventă cu această poziţie, România o afirmă şi în cadrul tratativelor de pace dela Bucureşti, şi la 25 Iulie 1913, cu toată cerbicia politicii greceşti, ministrul Venizelos îi trimte mult aşteptata scrisoare lui Titu Maiorescu, Preşedintele Conferinţei de Pace, prin care se obliga: *"Grecia consimte să dea autonomia şcolară şi bisericească Aromânilor care se vor găsi în viitoarele posesiuni greceşti şi îngăduie crearea unui episcopat pentru aceiaşi Români, cu facultatea pentru guvernul României de a subvenţiona, cu supraveghera guvernului elen, zisele instituţii prezente şi viitoare".*

Aceleaşi drepturi le-a recunoscut şi Serbia prin reprezentantul ei N. Paşici, şi Bulgaria prin protocolul semnat la Londra de către N. Mişu din partea României şi S. Danev din partea Bulgariei.

Ce s'a ales din aceste acte, este suficient să constatăm că de circa 50 de ani, nici o şcoală românească şi nici o biserică, nu funcţionează în nici una din ţările semnatare.

Odată re-alipit la România, Cadrilaterul a apărut pe agenda de lucru a gospodarului rege Carol I. În Aprilie 1914, a apărut *"Legea de organizare a Dobrogei Noi"* pentru clarificarea proprietăţii imobiliare rurale, guvernul intenţionând să cumpere toate terenurile rurale care ar fi fost de vânzare, pentru a le coloniza cu Români. Izbucnirea Primului Război Mondial, intrarea României în război, înfrângerea dela Turtucaia, Pacea dela Bucureşti din 1918 şi în sfârşit victoria Aliaţilor împotriva Puterilor Centrale şi glorioasa reînviere a Armatei Române care a ajuns până la Budapesta şi în final Re-întregirea României, care a stabilit frontiera României cu Bulgaria la cea din 1913, a încheiat un vechi capitol din frământata istorie a ţării româneşti.

Legea de organizare a Dobrogei Noi a trecut prin mai multe etape, fără a se ajunge la vreun rezultat pozitiv. Ideea colonizării Cadrilaterului cu veterani de război, n'a dat rezultate. Cei în drept preferau o împroprietărire la locul de baştină, din terenul expropriat moşierilor şi foarte puţini erau dispuşi să se aventureze peste Dunăre, unde populaţia bulgară duşmănoasă îi teroriza cu atacurile comitagiilor. Ţăranul român era prea conservator din fire pentru a se despărţi de satul său. Experienţa a fost făcută după 1878, când terenuri imense din judeţele Tulcea şi Constanţa aşteptau să fie colonizate, dar ţăranii au preferat să-şi căsăpească moşiile în 1907 decât să treacă Dunărea. Cu excepţia mocanilor ardeleni, care veniţi aici cu turmele pentru iernat, au rămas în Dobrogea şi au luat pământ, regele Carol I a fost nevoit să aducă ţărani din Germania pentru a-i împroprietări în inima Dobrogei, unde au înfiinţat centrele: Cogealac, Tari-Verde, Carol I (actual N. Bălcescu) şi Ferdinand - M. Kogălniceanu de astăzi.

După războiul din 1913, se părea că zona balcanică a Europei a fost pacificată, dar n'a fost aşa. Un nou conflict izbucneşte între Greci şi Turci, dar de data aceasta în fruntea noului stat turcesc nu se mai afla un sultan depăşit de vremuri, ci un tânăr general ambiţios şi capabil, care îi bate crunt pe Greci. Conflictul ia sfârşit prin Convenţia dela Lausanne şi Kemal Atatürk rezolvă odată pentru totdeauna conflictul cu Grecii. După milenii de convieţuire în Asia Mică, Grecii sunt expulzaţi într'o formidabilă dislocare de mase, prin schimbul de populaţie a creştinilor din Asia Mică şi a musulmanilor din Ma-

Continuare în pag. 21

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

TÂNĂRĂ LA BĂTRÂNEȚE

Vorbim de Societatea *"Unirea Românilor"* din Southfield, Michigan care și-a sărbătorit 85 de ani dela naștere tipărind într'un volum elegant *"Istoria Societății"* (Autori: D-nii Eugen Raica, președinte; Alexandru T. Nemoianu, *"Secretar-Rezident Historian"* la Heritage Center și George Pâslaru, fostul șef al Departamentului fotografic dela Compania de automobile Chrysler, toți membri la *"U.R."*)

Volumul e o mărturisire de încăpățânare a Românului de a-și păstra credința, cultura și tradiția: magnetul ce ne ține uniți deși vorbim mai des cu *"yes"*, decât cu *"da"*.

Dansul, costumele, morala ce domnește în sânul familiei, respectul față de părinți, chiar și sarmalele de Crăciun și cozonacul cu ouăle roșii nu ne lasă să uităm că suntem Americani de origină română: o moștenire cu care ne mândrim. E destul să vezi *"Heritage Center"* dela Vatră ca să te convingi de aportul adus de noi la plămădirea Statelor Unite. Dacă n'am fi fost moștenitorii acestei tradiții azi, în loc să ne rugăm în Bisericile Ortodoxe Române, ne-am ruga prin bisericile vecine: grecești, rusești, armenești, bulgărești etc. unde se poate asculta aceeași liturghie în limba engleză.

"Istoria României - spune congresmanul american D. Fundeburk - *constă în bogate tradiții și o frumoasă cultură. Românii și-au format o minunată artă folclorică, o fascinantă muzică populară..."* o părticică din aportul nostru la multicultura Statelor Unite.

Închipuiți-vă ce ar fi fost astăzi Statele Unite dacă cei care au pus pentru prima dată piciorul pe Noul Continent ar fi uitat tradiția? Ne învârteam cu Indienii în jurul focului, bătându-ne cu palma pe gură... Paw! Paw!

Reamintim cititorilor că *"addressograph"*-ul ziarului ne-a fost dăruit, cu inimă plină, de frații dela Unirea Românilor.

•••

CIFRELE "VORBEȘTE"

De fiecare deceniu se întocmește o statistică ce identifică rădăcinile Statelor Unite. Ultima numărătoare (1990) ne arată o populație de 248.709.873 ce reprezintă 101 de etnități.

Cei mai mulți sunt Germani (57.947.374), urmați de Irlandezi, Englezi și Afro-Americani (23.777.098) iar la coadă sunt cei care provin din *"Capul Verde"* (50.772).

Românii ocupă locul al 54-lea cu o contribuție de 365.544 de suflete. Rușii, în locul 7, cu aproape 3 milioane. Credincioși ortodocși ar fi peste 6 milioane.

•••

ÎN MEMORIAM

Mihai Botez, Ambasadorul României la Washington, a murit cam pe neașteptate, pe când se afla în București, unde fusese chemat pentru consultații. Se răspândise zvonul că ar fi vrut să candideze contra D-lui Iliescu. M.B. a fost un matematician ce se putea lua la trântă dreaptă cu 50 de abacuri și 7 computere.

Încheiem aci cu panegiricul. De morți se vorbește numai de bine! Dumnezeu să-l ierte !

•••

TABLOUL JURIDIC AL "TABLOURILOR"

Curtea de Apel a Statului New York a respins recursul guvernului din București intentat Regelui Mihai. Este vorba de unele tablouri ce aparțineau Regelui Carol I al României și care ar fi fost scoase ilegal din țară de M.S. Regele Mihai.

Motivul respingerii e simplu: ce rost au Tribunalele din Statele Unite să se amestece în gâlceava dintre doi necetățeni: un Rege și un Președinte, unul în Elveția și altul în România. (Despre noua *"cetățenie"* a tablourilor nu știm nimic, N.R.)

•••

ACTUALIZĂRI

Asigurările de fericire lungită și pace în Bosnia promise dela catedra Consiliului Supreme, mai puțin Supreme, Alianțe, Comitete, Tratate, Pacte și multe alte, în frunte cu UN, ne amintesc de cântecul: "Să nu crezi în Femei..."

Să nu crezi în U-eN
Și nici în vorba lor,
Că ei is politicieni
Ce mint ușor!

•••

BRÂNCUȘI PRINTRE NOI

Din 8 Octombrie până la 31 Decembrie, Muzeul de artă din Philadelphia va găzdui 103 sculpturi de Brâncuși, numeroase desene și fotografii.

•••

GRABĂ SUSPICIOASĂ

România a fost prima țară satelită care și-a arătat interesul de a se alătura forțelor NATO, căror misiune de decenii a fost să stăvilească extinderea comunismului.

Nu pricepem dragostea grăbită a D-lui Iliescu față de vechii dușmani ai Pactului dela Varșovia, dar gurile rele care spun că Dl. Iliescu ar fi fost agent KGB-ist, ne explică dragostea subită a domnului președinte de a-și freca coatele cu conducătorii militari din Vest.

•••

SIMPLE FAPTE

România cu cei mai puțini comuniști naționali decât orice altă țară, a suferit mai mult decât toate țările sub jugul comunist. Românii au luptat ani de zile ascunși prin munți și au avut cea mai sângeroasă revoluție. În viitor sperăm să fim mai norocoși.

•••

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSATORII

• Elvețian, pensionar, originar din România, 70 de ani, 1,65 înălțime, 68 kg. divorțat, fără obligații, prezentabil, nefumător, bun caracter, doresc căsătorie, cu doamnă cetățean american, canadian sau a altei țări occidentale, pensionară de bătrânețe pentru anii munciți și nu cu pensie socială, fără obligații, fără vicii, prezentabilă, sănătoasă, gospodină, cu inimă bună, căreia să-i placă viața liniștită de familie, între 65-70 ani, cu situație relativ bună, înălțime maximum 1,67, exclus persoane născute în zodia Gemeni sau Scorpion. Răspunsuri numai dela persoane corespunzătoare, cu fotografie color recentă, tip pașaport, pe adresa: I.G. -Postfach 3030 - 6003 Luzern-Switzerland.

• Român 62/1,63, pictor și apicultor, am cetățenia canadiană. Doresc să mă căsătoresc în Canada cu o doamnă română, care cunoaște limba engleză și are carnet de conducere auto. Poate avea copii mici, doresc să-i infiez. Răspuns la adresa: Constantin Diacon, 474 Eagle St., Apt. 203, Newmarket, Ont. L3Y 4Y7 Canada.

• Româncă, 24 ani, asistentă medicală, serioasă, fără obligații, înaltă 1.76, prezentabilă, corp atletic, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu un Român serios până la vârsta de 30 de ani, înalt, sănătos. Rog răspuns pe adresa: Renata T., 156 Cajeput Drive, Naples, Fl, 33963 USA. Telefon familia Scor: 813 597 94 11.

• Doamnă, cu prezență onorabilă, 33 ani, 1,62/50 kg, educată, studii în domeniul informaticii, de condiție socială bună, iubitoare de muzică universală, fără obligații, cu un spirit gospodăresc deosebit, doresc cunoștință în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Ionescu Maria, Oficiul Poștal 74-113, Str. Valea Argeșului nr.2 A, Drumul Taberei, Sector 6, București, România.

• D-nă română, 34 ani, bacalaureată, prezentabilă, bine situată în Elveția dorește cunoștință pentru căsătorie cu domn intelectual 33-38 ani, max. 1,75 înălțime, cetățean american, canadian sau al unei alte țări occidentale, serios, sincer, prezentabil, manierat, sănătos, prolific, fără copii sau alte obligații, gospodar, cu situație materială și financiară bună. Răspunsuri serioase dela persoane corespunzătoare cu autobiografie, detalii și fotografie color recentă pe adresa: P.O. Box 12241, 6000 Lucerne 12, Switzerland.

VANZĂRI

• Vând în Bucureștiul, apartament cu 4 camere decomandate, bloc de cărămidă, parchet, W.C. serviciu, logie închisă, baie cu aerisire, bucătărie, cămară, grădină. Cei interesați scrieți la adresa: Margareta Pârlog Bosorovic, # 408-30 Bese Line Rd. West, London, Ont. N6J 1V3, Canada.

CADRILATER

Urmare din pag. 20

cedonia grecească, în conformitate cu stipulațiile numitei convenții.

"un milion cinci sute de mii de emigranți năvălesc în Grecia învinsă, demoralizată, sărăcită" scrie Nuși Tulliu în Calvarul Neamului. Cei mai mulți cad ca niște lăcuste peste așezările Aromânilor, cu îngăduința autorităților grecești.

În disperata situație creată de această năvălire a refugiaților greci, urmată de refrenul *"cui nu-i place să plece"* folosit peste tot de autoritățile grecești, la 23 Februarie 1923, reprezentanții comunităților aromâne întruniți la Veria, au lansat un apel către toți intelectualii aromâni stabiliți în România, în care se cerea să intervină pe lângă guvernul român pentru:

1. A se admite intrarea Macedo-Românilor în Țară;
2. A se interveni pe lângă guvernul grec pentru libera ieșire din Grecia;
3. A se admite colonizarea și a se înlesni, pe cât va fi cu putință, transportul și instalarea lor în țară.

Acest apel întârea acțiunea întreprinsă la 3 Ianuarie 1925, de un grup de intelectuali aromâni, care s'a constituit într'un Comitet de inițiativă pentru colonizarea Macedo-Românilor. Pe lista solicitărilor de colonizare trimisă de acest comitet Primului-Ministru I.I.C. Brătianu, figurau 1317 familii din 13 centre aromâne și meglenite.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor era pe atunci controversatul Al. Constantinescu, omul care a fost cel mai receptiv la această acțiune românească. El a întocmit un document-referat asupra Dobrogei Noi, în care cerea ca Aromânii-Macedoneni să beneficieze de aceleași drepturi de colonizare pe care le aveau locuitorii din Vechiul Regat.

Este deosebitul merit al Primului Ministru I.I.C. Brătianu, receptiv la marile cauze românești, care la 13 Iunie 1925 a semnat Jurnalul Consiliului de Miniștri, urmat de toți membrii guvernului, care dădea putere de lege, raportului ministrului Al. Constantinescu.

S'au împlinit anul acesta 70 de ani dela acest act măreț. Cu Cadrilaterul înstrăinat și cu coloniștii împrăștiați peste tot, această aniversare n'a fost sărbătorită. Consemnăm aici piosul nostru omagiu pe care îl aducem memoriei Marilor Români din istoria țării, care au știut să acționeze prompt și eficient atunci când cauzele naționale o cereau.

Cu actul din 13 Iunie 1925 s'a încheiat ultima formalitate de colonizări în Cadrilater. Drumul lung și anevoios până a prins viață acest act a fost străbătut. La 20 Iulie 1925, prima familie de Macedo-Români, fărșerotă din Pleasa-Albania sosește în Gara de Nord. Ca o veritabilă descendentă din Români, bătrâna Chirața Bațu înconjurată de douăzeci și unu de fii și nepoți inaugura o nouă eră în viața Aromânilor.

Au trecut 15 ani dela această memorabilă zi. Pe coclaurile pustii ale Cadrilaterului au înflorit sate noi, cu așezări moderne și spațioase. Izlazurile erau pline de turme de oi, iar pământul desțelenit era ogor roditor. Într'un interval de timp nebănuit de scurt, păstorii aromâni au devenit și agricultori, iar cei care practicau negustoria în Balcani, au avut larg deschis drumul comerțului.

Au trecut doar 15 ani și în August 1940, vestea ului-toare care a venit, părea de necrezut. La Craiova, sub presiunea Germaniei, la 19 August 1940, a început conferința Română-Bulgară pentru cedarea Cadrilaterului. După numai 5 zile de discuții, delegații au ajuns la o înțelegere de principiu pentru stabilirea frontierei în limitele din 1912. Concomitent la Turnu Severin au fost reluate lucrările româno-ungare în privința Ardealului.

România lui Carol al II-lea era prinsă în cleștele revizioniștilor. Țara plătea gravele samavolnicii ale unui regim dictatorial, corupt, criminal, abuziv și terorist condus de regele țării, care a îngenuncheat-o în Februarie 1938. De nicăieri nici un ajutor, lipsită de orice alianță, cum n'a fost niciodată în istoria ei.

Diplomații noștri își pierduseră capul. S'a cedat Cadrilaterul uimitor de ușor - când tot se mai putea salva cel puțin Silistra și Balcicul - în speranța că se asigură un front în Sud pentru a lupta în Ardeal, dar când puterile Axei au impus umilitorul arbitraj, regele a fost pus în fața adevăratei tragedii în care a dus țara cu politica lui aventuristă.

Abdicarea regelui n'a adus țării nici un beneficiu, singurii profitori fiind doar Carol, Lupeasca și camarila intimă care au reușit să-și salveze nu numai viața dar și imensele bogății furate din avutul țării.

Cedarea Cadrilaterului a fost semnată la 7 Septembrie 1940 și a fost ratificată de generalul Ion Antonescu la 10 Septembrie 1940, în perioada de hiatus guvernamental dintre 6 și 14 Septembrie 1940.

De neînțeles rămâne graba cu care generalul Antonescu a ratificat această cedare, el, generalul patriot care văzând că Ardealul fusese pierdut, putea anula sau re-negocia pe alte poziții decât Carol al II-lea, soarta Cadrilaterului.

Urmașii noștri și istoricii de mâine - sperând că vor privi obiectiv această dramatică perioadă din istoria României - poate vor găsi un răspuns întrebării la care noi nu am găsit răspunsul: Trebuia cedat Cadrilaterul ?

Zahu PANĂ

Un grup de coloniști Macedo-Români

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

INTERVENŢIA CROATĂ ŞI ATACUL NATO AU CREAT O NOUĂ SITUAŢIE

Intervenţia militară croată, care a dus la recucerirea numai în trei zile a teritoriului de către rebelii sârbi în 1991, a fost primul eveniment care va avea un rezultat important în ceea ce priveşte viitorul politic şi miltar pe teritoriul fostei Iugoslavii. Intenţia Croaţiei de a rezolva problema Krainei, prin mijloace militare, a fost evidentă încă dela începutul anului, când Preşedintele Tudjman a cerut trupelor ONU să se retragă din Croaţia, deoarece ele nu au putut să dezarmeze forţele paramilitare sârbe, iar prezenţa lor nu face decât să menţină un status quo. Sub presiunea diplomatică a puterilor occidentale, preşedintele croat a acceptat până la urmă menţinerea unor forţe ONU de 8.000 oameni (dela 13.000), dar în Mai trupele croate au ocupat printr'o acţiune fulger Slavonia de Vest, o enclavă făcând parte din Kraina. Pe data de 28 Iulie forţele croate au pătruns pe teritoriul vestic al Bosniei şi au cucerit oraşele Grahovo si Glamoci ocupate de Sârbi, pentru a tăia drumul de aprovizionare al capitalei Krainei, Knin.

TRUPELE CROATE PĂTRUND ÎN BOSNIA

Deşi ambasadorul american din Croaţia, Peter Galbraith, a prezentat o înţelegere zmulsă intransigentului lider al Krainei, Martici, pentru reluarea unor convorbiri de pace, Preşedintele Tudjman a respins propunerile socotindu-le o nouă încercare a Sârbilor de a trage de timp.

Se poate reaminti că Franjo Tudjman a fost general al armatei iugoslave şi a luptat alături de Tito, împotriva ocupaţiei germane. De două ori în decada '70 şi apoi după 1980 a fost arestat pentru naţionalism croat. În 1990 a fost ales preşedinte al Croaţiei, după primele alegeri libere din 1930. În Aprilie 1994 a semnat la Washington, împreună cu Preşedintele Bosniei, Izetbegovici, un acord de formare a unei confederaţii croato-musulmane.

Pe data de 4 August armata regulată croată, peste 100.000 de oameni, a atacat pe un front larg intrând în Kraina. Aceasta a fost cucerită numai în trei zile, eliberându-se astfel teritoriul ocupat în 1991 de rebelii sârbi, care reprezenta 30% din suprafaţa Croaţiei.

Armata croată a apărut surprinzător de bine înarmată şi echipată. Datorită poziţiei sale geografice, Croaţia a putut să achiziţioneze armament (prin contrabandă), care a ajuns fie în porturile Split şi Ploce sau o serie de insule din Adriatica, fie, pe cale a aerului chiar la Zagreb. În ultimii trei ani, după acordul de încetare al focului mediat de ONU, Croaţii au cheltuit peste un miliard de dolari pentru a achiziţiona pe căi întortochiate şi contrabandă armament din Rusia, Ucraina, Slovacia, fosta Germanie de Est, Chile, Israel şi Singapore. Armamentul greu a fost trimis în piese demontate şi a putut astfel trece prin frontierele nemonitorizate cu Slovenia şi Ungaria. De asemenea, în ultimii trei ani Croaţia şi-a creat o puternică industrie de armament şi a beneficiat de anul trecut şi de o serie de consilieri militari americani.

După cum se presupunea, Croaţia aştepta doar o motivaţie ca să invadeze Kraina. Aceasta a venit când Sârbii au început să atace din nou violent enclava musulmană dela Bihaci, aflată la graniţa cu Croaţia.

Rezultatul imediat al ocupării Krainei a fost un imens exod de refugiaţi, de peste 150.000 de oameni, dintre care 50.000 de soldaţi sârbi. A fost acum rândul Sârbilor ca să plătească tributul acestui război crâncen şi absurd. O parte din refugiaţi au intrat în Bosnia, în zonele ocupate de Sârbi, mai ales în regiunea Banja Luka, iar ceilalţi s'au îndreptat spre Serbia. Acest exod de refugiaţi va crea probleme nu numai pentru ajutoarele ONU, dar va duce la o nouă tensiune între colectivităţile etnice. Astfel chiar Sârbii din Serbia nu i-au primit cu entuziasm pe conaţionalii lor din Croaţia, deoarece zecile de mii de noi veniţi constituie o nouă povară, pentru o ţară aflată sub embargou economic. Se apreciază că 60.000 au fost trimişi în regiunea Kosovo, unde majoritatea albaneză este ostilă colonizării cu noi Sârbi. Aici trăiesc un milion de Albanezi şi numai 200.000 de Sârbi. În ultimii ani au fost mereu tulburări de când s'a ridicat statutul de regiune autonomă iar Sârbii au dus o politică de discriminări.

Numărul mare de refugiaţi intraţi în Bosnia a dus la represalii din partea Sârbilor care au expulzat la rândul lor pe Croaţii şi Musulmanii din Banja Luka, cucerită de forţele sârbeşti cu trei ani în urmă.

Războiul fulger croat a dus la tensiuni între liderii sârbi. Karadjici a anunţat că îl înlocuieşte pe generalul Mladici din funcţia de comandant suprem al forţelor din Bosnia, preluând el această funcţie. Deşi decizia a fost aprobată de parlamentul din Pale, 18 generali ai armatei Sârbilor bosniaci au anunţat că rămân loiali lui Mladici şi nu vor primi ordine decât dela el. Atitudinea Belgradului a indicat că simpatizează cu generalul Mladici, ceea ce a dus oarecum la izolarea lui Karadjici, mai ales după ce acesta l-a acuzat pe Miloşevici de trădare, ceea ce a dus la alimentarea criticilor ultranaţionaliştilor din opoziţia dela Belgrad împotriva preşedintelui.

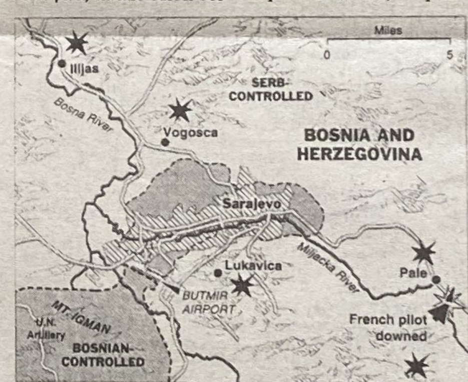
Puterile occidentale au reacţionat diferit. Statele Unite şi Germania au dat un acord tacit acţiunii croate, considerând că aceasta a fost motivată de recucerirea teritoriului pierdut, dar

FRANJO TUDJMAN

Marea Britanie a criticat-o. Rusia a condamnat atacul croat cunoscându-se atitudinea ei prosârbă şi faptul că Moscova caută să-şi menţină Balcanii în zona ei de influenţă. În acest sens, diplomaţii ruşi au băgat mereu beţe în roate planurilor de acţiune mai energică, pentru a forţa pe Sârbi să vină la masa tratativelor şi să accepte un plan de pace rezonabil. În urma vizitei făcute de Miloşevici la Kremlin, Elţîn a declarat că va ridica embargoul asupra Serbiei.

Deoarece Croaţia apare în prezent ca o forţă politică şi militară care ar putea să contrabalanseze poziţia forte de până acum a Serbiei, diplomaţia americană a preconizat un plan de pace pentru Bosnia, care nu cu mult înainte ar fi fost privit ca inacceptabil de administraţia Clinton. El este o variantă a planului grupului de contact, dar se propune acceptarea de către guvernul din Saraievo a renunţării la enclava protejată de ONU dela Goradze în schimbul obţinerii de teren în jurul capitalei Bosniei. Se promit Musulmanilor bosniaci sute de milioane de dolari pentru un fond de reconstrucţie, un fel de *"plan mini-Marshall"*. Dacă Sârbii acceptă acest plan, în care Sârbii bosniaci vor putea face o confederaţie cu Serbia, li se va ridica embargoul economic. Dacă Musulmanii refuză propunerea ei vor pierde protecţia Naţiunilor Unite, iar dacă Sârbii nu o acceptă ei vor putea suferi atacuri aeriene NATO, iar Musulmanii vor putea primi arme şi chiar ajutoare în oameni dela alte naţiuni musulmane. De reamintit că Musulmanii din Bosnia sunt de fapt Sârbi şi Croaţi care au trecut la religia mahomedană.

În ceea ce priveşte protecţia Naţiunilor Unite, forţele acestui for nu au putut asigura apărarea enclavelor Srebenica şi Zepa care au fost ocupate de Sârbi în luna Iulie. Astfel că din şase *"zone protejate"* au rămas doar patru: Saraievo, Tuzla, Bihaci şi Goradze. După invadarea enclavelor Srebenica şi Zepa, zeci de mii de refugiaţi musulmani au fost alungaţi iar câteva sute au fost executăţi, după cum au declarat martori oculari şi au dovedit fotografiile luate de sateliţi, care au pus în evidenţă mari suprafeţe de gropi comune.

Fortele ONU au fost retrase din Goradze, ultima enclavă protejată din Estul Bosniei. Vor rămâne aici numai câţiva observatori internaţionali neînarmaţi. S'a anunţat că enclava rămâne să fie protejată numai de avioane NATO, în caz de nevoie, dar până acum acest gen de protecţie nu a avut succes.

Victoria rapidă a Croaţiei şi faptul că unii soldaţi, care s'au retras, au declarat că li s'a ordonat să se retragă fără a contraataca, a dat naştere la o serie de speculaţii. Astfel, unii analişti cred că Miloşevici ar fi acceptat ocuparea Krainei cu condiţia păstrării enclavei din Slavonia de Est, regiune fertilă şi bogată în petrol. Se crede chiar că între Belgrad şi Zagreb ar exista o înţelegere secretă de împărţire a Bosniei. Astfel ziarul englez *"The Times"* a dezvăluit că la un banchet, care a avut loc la 6 Mai la Londra, cu ocazia celebrării zilei victoriei, Preşedintele Tudjman a schiţat pe un şervet un plan de cum va arăta Bosnia-Herţegovina în următorii ani. Ea va fi împărţita între Serbia şi Croaţia. Tudjman şi-a exprimat faţă de liderul Partidului Liberal Democrat, Paddy Ashdown, preferinţa de a trata cu Miloşevici decât cu Izetbegovici.

După ocuparea Krainei, Sârbii au continuat să bombardeze

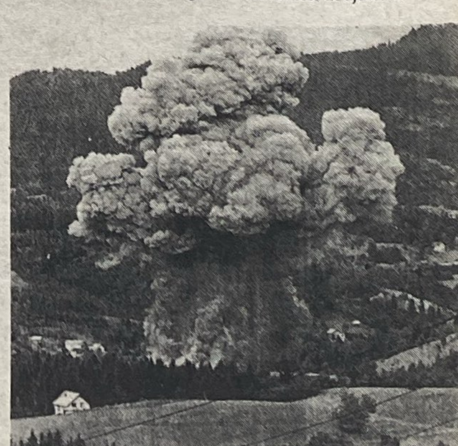
CIVILI UCIŞI ÎN PIAŢA DIN SARAIEVO

Dubrovnikul, cetate din sec.12, care reprezintă un tezaur muzeistic internaţional şi este bijuteria turismului croat de pe coasta Dalmaţiei. Croaţii au masat în această zonă o forţă militară de câteva mii de oameni pentru a respinge trupele sârbe, care şi-au postat artileria în spre regiunea oraşului Trebinje din Bosnia, ocupat de Sârbi.

Activitatea diplomatică a continuat cu febrilitate. Secretarul de Stat adjunct, Richard Holbrook a plecat la Paris ca să se întâlnească cu diplomatii occidentali, grupul de contact şi cu Preşedintele Bosniei, Izetbegovici, pentru discutarea planului american. Tocmai atunci, 28 August, Sârbii au bombardat din nou Saraievo, omorînd 37 de civili şi rănind peste 80 în piaţa oraşului. Preşedintele Bosniei a declarat că va suspenda orice convorbiri de pace, dacă nu este anihilată artileria sârbă, care continuă să bombardeze populaţia civilă a capitalei, care este asediată de peste trei ani de zile. În acest răstimp au fost ucişi 10.000 de civili de obuze şi de trădătorii lunetişti sârbi.

În faţa acestei situaţii, pentru a nu-şi pierde complet credibilitatea, NATO şi ONU s'au hotărît să acţioneze conform promisiunilor făcute în Iulie de a riposta masiv împotriva unui atac major împotriva Saraievului, mai ales că bombardamentul a continuat şi pe 29 August.

Astfel, pe 30 August, avioanele NATO au atacat 23 de obiective militare ale Sârbilor bosniaci, din jurul enclavelor protejate Saraievo, Tuzla şi Goradze, ca şi cele de lângă Mostar şi Pale. Au participat avioane dela bazele italiene Aviano şi Cervano ca şi cele de pe port-avionul Roosevelt care au făcut peste 300 de ieşiri. Un avion francez Mirage a fost doborît, dar piloţii s'au paraşutat. Artileria grea a *"forţei de reacţie rapidă"* din jurul Saraievului au tras sute de obuze în poziţiile sârbe. Atacurile au continuat şi a doua zi. Se consideră că o atitudine fermă va readuce pe Sârbi la masa tratativelor. Richard Holbrook a plecat la Belgrad pentru a se întâlni cu Preşedintele Miloşevici şi delegaţi ai Sârbilor bosniaci, pentru planul american pe care Miloşevici îl acceptă ca o bază de discuţie. Holbrook a declarat că se duc tratative foarte serioase pentru acceptarea împărţirii Bosniei între federaţia Musulmano-croată (51%) şi Sârbi (49%). S'a anunţat că se vor duce tratative la Geneva între miniştrii de externe ai Serbiei, Croaţiei şi Bosniei pentru un acord de pace. Belgradul a preluat conducerea intereselor sârbeşti din Bosnia, iar pentru următoarele zile atacurile NATO vor fi stopate. Există divergenţe între aliaţi. Preşedintele Chirac vrea ca atacurile să continue până la despresurarea Saraievului cu acces la comunicaţii, Englezii cer numai retragerea la 20 km a pieselor de artilerie cum era şi înainte, ceea ce nu reprezintă o garanţie că Sârbii nu vor reveni din nou, cum au mai făcut-o de mai multe ori. Aeroportul din Saraievo a trebuit să fie închis din cauza bombardamentelor sârbe, care au împiedicat mereu convoaiele de ajutoare.

EXPLOZIA DEPOZITULUI DE MUNIŢII DE LÂNGĂ PALE

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

LEGENDE, ADEVĂR, ISTORIE...

—Vasile VRÂNCEANU—

Este în firea oamenilor să creadă mai uşor ce le place, să audă ce ar dori să fie. Credem ce ne place, nu ce este şi stabilim raporturi de premise ireale, închipuite, atât în rapoartele dintre indivizi cât şi în cele dintre popoare. Spre exemplu relaţiile americano-ruse.

După declanşarea războiului american de independenţă, regele George al Angliei, a cerut - cu plată - Ecaterinei a II-a, ţarina Rusiei, 20.000 de soldaţi pentru a zdrobi *"rebelii americani"*. Ecaterina a răspuns că în urma unui război istovitor cu Turcia, nu poate trimite 20.000 de oameni aşa de departe. Americanii au considerat refuzul Ecaterinei ca un act de prietenie faţă de poporul american, pentru cauza revoluţiei şi au numit-o *"Mama Independenţei"*.

Realitatea era alta. Ţarina interesată în slăbirea Angliei, n'a dat cei 20.000 de cazaci nu din simpatie faţă de America, de care nu prea avea habar, ci pur şi simplu din interesul Rusiei. Din această falsă înţelegere s'a născut iluzia unei prietenii existente, numai în închipuirea Americanilor.

În războiul civil american 1861-65 între Nordul Unionist şi Sudul Confederat, Franţa susţinea pe faţă pe confederaţi, Anglia stătea aparent neutră sperând totuşi că Unioniştii vor fi învinşi. În plin război, în 1863, flota militară rusă ancorează în porturile New York şi San Francisco. Ambasadorul rus declară la Washington că flota a venit *"nu în scop neprietenesc"*. Americanii interpretează sosirea flotei ruseşti ca un act de prietenie şi îi întâmpină cu entuziasm, banchete, toasturi şi baluri în cinstea oaspeţilor. John Stoessinger, citind ziarul *"London Times"*, ne informează că la un asemenea *"party"*, în New York, în Octombrie 1863, generalul Hiram Wallbridge a declarat că vor fi două mari emisfere: una în Est reprezentată de Rusia, cealaltă în Vest reprezentată de Statele Unite. Ruşii cu mult tact, au vorbit numai de prietenie dar nu şi de ce au venit în America...

Bietul general Wallbridge! După 81 de ani, în 1944, chestiunea emisferelor a fost reluată de Churchill şi Stalin. Botezate *"Sfere de influenţă"* blagoslovite şi de Roosevelt, au fost suportate şi blestemate de 1,2 miliarde de oameni din spatele Cortinei de Fier.

Realitatea cu sosirea flotei ruseşti în America, era alta şi nu avea nici o legătută cu războiul civil american. La vremea respectivă 1863-64, tensiunea în Europa era în creştere alarmantă. În cazul unui război anglo-francez contra Rusiei, flota rusă ar fi fost blocată în Marea Baltică sub riscul de a fi distrusă sau capturată de puternica flotă engleză. Nu erau în lume alte porturi în care vasele ruseşti să fie ferite de atacul englez, decât cele americane, unde le-a trimis ţarul Alexandru. Deci nu pentru a-i ajuta pe Nordişti ci pentru a fi salvată flota au venit Ruşii la New York şi San Francisco. Altă iluzie, altă legendă.

Tot ca un act de prietenie faţă de America a fost considerată şi oferta de vânzare a teritoriului Alaska.

Cu o perspicacitate bine inspirată şi împotriva unei opoziţii putermice, Secretarul de Stat Seward, a reuşit să convingă Congresul american să aprobe achiziţionarea teritoriului Alaska la preţul de 7.200.000 dolari. Şi în cazul Alaska, adevărul este altul decât cel aparent. Descoperită pentru Rusia de Titus Bering în 1740-41, Alaska era o povară costisitoare pentru Rusia, cu o administraţie falimentară, greu de apărat împotriva unei eventuale agresiuni engleze, mai ales după ce s'a aflat că are şi aur, nu doar zăpadă, gheaţă, peşte şi urşi albi. În vremea aceea nu se ştia că are şi petrol. Nu numai Anglia ci chiar şi expansiunea americană sub doctrina *"MANIFEST DESTINY"* ar fi putut deveni un virtual agresor, candidat la mireasa Alaska. Ţarul Alexandru a rezolvat magistral problema Alaska. Vânzând-o Americii a realizat: 1. evitarea pierderii sigure a unui teritoriu de 1.300.000 km²(de şase ori mai mare ca România); 2. a păstrat prietenia americană; 3. a încasat 7.200.000 dolari (dacă s'ar fi negociat preţul, Rusia ar fi vândut Alaska, chiar cu numai 5 milioane dolari, pentrucă era grăbită să scape de ea). Deci şi în cazul Alaska, Rusia şi-a făcut interesul ei şi nu al Americii. Că pe parcursul anilor *"absurditatea, nebunia Seward"* cum a fost calificată tranzacţia Alaska, s'a dovedit o excelentă afacere, este altă căciulă.

Ce legătură au Ecaternia a II-a, ţarul Alexandru şi Alaska astăzi, cu *"Cronica internaţională"*? Păi au, pentrucă acum la sfârşit de mileniu, se fac aceleaşi confuzii, se iau dorinţele drept realităţi, visurile drept împliniri posibile, diavolul drept înger păzitor.

Se vorbeşte de o pace universală, eternă, durabilă dar se uită istoria.

După ce hoardele barbare s'au epuizat risipindu-se în populaţiile locale; după ce invazia otomană a fost oprită la Viena - culmea - de un rege polonez; din Nord-Estul Europei a apărut o nouă forţă agresivă: Rusia! A cotropit Sudul Ucrainei şi Ţările Baltice şi în drumul ei a întâlnit pe Polonezi şi Români, singurii rămaşi la frontiera de Răsărit a Europei să apere civilizaţia şi cultura europeană, pe linia Marea Baltică, Vistula, Nistru până la Marea Neagră. Statele eruopene se ciorovăiau pe alte probleme, ocupate *"să cucerească, să creştineze şi să civilizeze Africa, Asia, America de Sud"*, colonii bogate în materii prime şi mână de lucru ieftină. O singură dată au intervenit împotriva expansiunii ruseşti în 1856, în războiul Crimeii, când Anglia, Franţa şi Sardinia s'au aliat cu Turcia pentru a-i stăvili pe Ruşi. În rest, când la 1795 Prusia, Austria şi Rusia s'au asociat să împartă Polonia, Franţa şi Anglia au spus: Amin!

Pendulând într'o politică abjectă oportunistă, Rusia a speculat toate neînţelegerile dintre statele europene, trecând cu aceeaşi uşurinţă dintr'o tabără într'alta cu singurul scop al unei expansiuni fără limită, în dauna tuturor. A trebuit să treacă ani grei de suferinţi şi silnicii până când a început să fie cunoscută politica internă rusească: cnutul, tirania despotică, închisori, deportări în Siberia, pogromuri antisemite şi desnaţionalizări. Abia atunci opinia publică americană a aflat câte ceva. Preşedintele Theodor Roosevelt nu Franklin D. Roosevelt, avea cuvinte grele pentru Ruşi: *"stupizi, nesinceri, vicleni, perfizi, corupţi"*, ţarul Nicolae *"o mică creatură ridicolă"*.

Când guvernul Kerenski a răsturnat regimul ţarist, Americanii au salutat revoluţia din Martie 1917, ca un triumf al democraţiei în Rusia. Când însă după revoluţia din Octombrie, puterea a fost luată de bolşevici şi mai ales după retragerea Rusiei din război, prin semnarea tratatului dela Brest-Litovsk, în Martie 1918, America a considerat că Rusia a comis o trădare, că marele pericol al omenirii este *"bolşevismul roşu"* şi nu *"hunul german"*.

Istoria îşi are şi ironiile ei. În 1916, regimul ţarist a înţeles că nu mai poate continua războiul. O înţelegere era în pregătire, bineînţeles pe socoteala României care ar fi avut soarta Poloniei din 1795, împărţită între Rusia şi Austro-Ungaria.

Răsturnarea regimului ţarist datorită revoluţiei din Martie 1917 ne-a salvat, iar o altă ironie a istoriei este faptul că datorită revoluţiei din Octombrie 1917, s'a facilitat Unirea Basarabiei cu România. Franţa, aliata şi *"protectoarea"* noastră, era interesată ca Rusia să continue războiul în tabăra aliaţilor şi a încheiat un tratat secret cu Ruşii, prin care se asigura Rusiei împlinirea testamentului lui Petru cel Mare: dominarea în Balcani şi Constantinopolul. Înlăturarea lui Kerenski de revoluţia bolşevică din Octombrie 1917, a dus la războiul civil din Rusia şi noi măsuri de organizare a statului bolşevic. S'au creat astfel condiţiile pentru ca Sfatul Ţării întrunit la Chişinău să hotărască reunirea Basarabiei cu România, dela care fusese răpită în 1812.

N'au trecut însă decât 20 de ani şi un nou război - cel mai distrugător din istoria omenirii a aprins lumea: pământul, apele şi aerul. Statele vestice s'au unit cu *"bolşevicul roşu"* calificat în 1918 ca marele pericol al omenirii şi au învins. Când după triumful victoriei s'a văzut şi tragedia ei, furiosul Churchill a declarat destul de târziu: *"am tăiat un porc greşit"*. Se ştie care era porcul ce trebuia tăiat. Era porcul cu care fostul premier britanic - şi numai el - s'a pupat în bot, porcul pe care l-a adus în centrul Europei la Berlin şi Potsdam, după târgul tâlhăresc dela Teheran şi Yalta.

Acum se vorbeşte din nou de pace şi din nou oamenii sunt măcelăriţi. O pace dorită de toţi, durabilă, universală, eternă. Avem ONU care s'o vegheze şi s'o asigure, dar sunt mereu războaie. Se constituie o Uniune Europeană. Prolog la o Uniune Mondială? Din cine e compusă? De cine e condusă? Vine şi Rusia la Comunitatea Europeană? Cu ce dosar? Nu poate intra în Europa cu dosarul Katyn, cu dosarul Afganistan, cu dosarul Cecenia şi suspectez şi dosarul Bosnia, pentru a pomeni doar pe cele recente. Cu paşaport NKVD sau KGB nu se poate intra în clubul ţărilor civilizate. S'ar întoarce în mormânt toţi cei ştiuţi şi neştiuţi dela Berlin la Vladivostok, şi dela Cercul Polar în Caucaz, pieriţi cu gândul că va veni o zi în care Sfânta Dreptate va triumfa.

Discutând situaţia internaţională cu o doamnă americană inteligentă şi bine informată, mi-a spus: *"Există hrană pentru întreaga omenire, dar flămânzii n'au bani să şi-o cumpere. În celelalte probleme nu putem înţelege, nu putem judeca, pentrucă ne lipsesc informaţiile, date reale despre elementele cu care se confruntă omenirea. Sunt cauze, foarte necunoscute care influenţează, determină şi hotărăsc"*.

N'am cerut explicaţii, amănunte. A precizat numai că în necunoştinţă de cauză nu putem avea o apreciere justă, nu putem pronunţa sentinţe. Avea dreptate, dar care sunt acele forţe? Sunt aceleaşi forţe oculte pe care le acuza şi regina Maria a României că l-au îndepărtat de mama sa pe primul ei născut, Carol, devenit rege al Românei, care a respins o mamă înţeleaptă de care avea nevoie, regele care a respins o generaţie pe care o dorea dar pe ai cărei conducători i-a ucis?

Să fie aceleaşi diferite camarile din palatele regale? Să fie oare - păstrând proporţia - aceleaşi forţe de care spunea Disraeli că stau în spatele celor care tratează afacerile politice şi economice ale lumii? Poate da, dar atunci către ce orizont ne îndreptăm? Spre liman sau spre Fata Morgană?

Anul 1995 este plin de aniversări, vreo 30. La Moscova s'au adunat *"Craii"* lumii pentru a sărbători sfârşitul războiului, *"Victoria"*. Printre şefii de state a fost invitat şi Lech Walessa, Preşedintele Poloniei, care a refuzat să meargă la praznic. *"Polonia nu are ce sărbători"* a spus el, dar în schimb i-a chemat pe Ruşi la Katyn, că doar pentru independenţa Poloniei a fost pornit ce-l de-al Doilea Război Mondial şi Ruşii au contribuit direct la acest război, în felul lor.

EFEMERIDE

"UNDE SUNT CEI CARE TOTUŞI SUNT?"...

S'a terminat de mult *"cincinalul tranziţiei"* şi lucrurile au ajuns mai rău ca la început; cine şi-ar fi închipuit în promiţătoarele zile ale Revoluţiei Tineretului din 1989, că după mai bine de cinci ani, comuniştii vor fi tot la putere şi mai tari pe poziţie. Este drept că pentru aceasta a fost nevoie să-şi dea cu un fard capitalist şi să ia o ţinută occidentală, pe care foştii cursanţi ai academiei Ştefan Gheorghiu şi ai altor cursuri oculte, le experimentaseră din vreme.

Lumea preocupată de nevoile zilei, uită adesea problemele esenţiale şi primii care cunosc acest fapt sunt comuniştii de toate nuanţele: cadrele de conducere şi foştii membri de partid, turnătorii acoperiţi, profitorii dezmăţului din perioada ultimilor 50 de ani, gestionarii din întreaga reţea de furt organizat, anchetatorii politici şi economici, reprezentanţii firmelor de comerţ exterior, membrii corpului diplomatic, responsabilii culturali şi-artistici trimişi oficial peste hotare şi încă multe categorii de beneficiari, cărora Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989, le-a venit ca o lovitură de trăznet.

Cei care care s'au dus cu pieptul deschis în faţa tancurilor strigând *"Vom muri dar vom fi liberi"* au izbucnit în manifestări de mare entuziasm când au văzut decolarea elicopterului cu cei doi ceauşeşti, de pe terasa palatului comitetului central, dar moartea multora dintre ei a venit după aceea.

Arestarea şi condamnarea cuplului ceauşist, a fost cea mai mare inducere în eroare a Românilor, că tirania comunistă a luat sfârşit. Întregul aparat de represiune ceauşist - atunci şi mai târziu - cunoscut sub numele de *"terorişti"* a rămas intact. Noua conducere comunistă în frunte cu Iliescu, Brucan, generalul Militaru şi întreaga lor echipă, aveau nevoie de acest aparat.

Nu trecuse o lună şi acest aparat a dat primul semn de viaţă când Gelu Voican-Voiculescu a dat o raită prin Valea Jiului, aducând primii mineri în Bucureşti.

Nu se terminase încă înhumarea eroilor căzuţi la Revoluţie şi urmele sângelui tânăr nu se ştersese de pe caldarâmul străzilor bucureştene, când Iliescu a desfiinţat pedeapsa cu moartea, care i-ar fi aşteptat pe călăii comunişti - şi a stopat legea de interzicere a partidului comunist. Foştii membri de partid care şi-au aruncat în foc carnetele de comunişti în zilele fierbinţi ale lui Decembrie, s'au grăbit să se înscrie în partidul lui Verdeţ, care nu făcea altceva decât să schimbe carnetele vechi cu altele noi.

Presa şi Opoziţia au strigat în zadar, la început tare, după aceea mai încet iar pe urmă au obosit, întrebând unde sunt teroriştii, că urma *"teroriştilor"* a fost ştearsă, iar astăzi ei activează la lumina zilei, aşteptând alte momente pentru a intra din nou în acţiune. Mineriadele din Iunie 1990 le-au întărit puterea şi speranţa.

Dacă în ţară *"teroriştii"* au simţit totuşi sabia deasupra capului în 1989, agenţii comunişti aflaţi atunci în afara ţării, au scăpat neatinşi. Întreaga reţea de diversiune, crime şi destrămare a Exilului a rămas intactă. În cărţile sale, Ion Pacepa scrie de multe ori de o reţea a Securităţii în afara ţării, formată din agenţi acoperiţi DIE, ca preoţi. Aceşti *"preoţi"* erau bine încadraţi în 1989 în parohiile din Exil, unde îşi duceau misiunea.

Rog pe prea cucerniciile lor, adevăraţii preoţi să mă ierte pentru punerea în lumină a acestor fapte, dar acţiunile destructive ale celor din categoria de mai sus, aduc atâta rău comunităţilor noastre, încât ele trebuesc lămurite odată.

La începutul anului 1990 un grup de patru preoţi ortodocşi din Statele Unite, au cerut într'o scrisoare deschisă adresată Episcopiei dela Vatra Românească să dea o listă a preoţilor agenţi ai Securităţii. Fapt imposibil de realizat pentru Episcopie, care nu avea de unde să ştie cine este agent, pentrucă nici unul din preoţii din această categorie n'a spus Episcopului de misiunea primită. Nu s'a putut da nici un nume, dar cei patru au simţit pe pielea lor puterea pe care o deţin în Exil, preoţii securişti.

Teroriştii mai există în ţară şi preoţii securişti îşi întăresc puterea în parohii. Nimeni nu ştie nimic, pentrucă în ţară regimul nu i-a identificat pe terorişti, iar în Exil preoţii - după statutul Episcopiei - sunt *"părinţi spirituali"*, despre care nici nu ai voie să gândeşti altfel. Nedumerit de acestea, te obsedează întrebarea:

"Unde sunt cei care totuşi sunt?"...

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

PAPA IOAN PAUL II
ŞI MIŞCAREA ECUMENICĂ

——Ion BOIERU——

Este proiectul cel mai de seamă, pe linia unificării denominaţiilor creştine. Enciclica papală, *"UT UNUM SINT" ("Ca şi ei să fie una")*,vizează unitatea lumii creştine, făcând să dispară toate fricţiunile şi destrămarea de până acum.

Teza fundamentală este exprimată în forma cea mai simplă: *"A crede în Iisus Cristos înseamnă a dori unitate; a dori unitatea înseamnă a dori biserica; a dori biserica înseamnă comuniunea de graţie care corespunde planului Tatălui din eternitate..."* Fiecare creştin trebue să participe şi să se trudească pentru unitate, pe toate căile posibile de înlăturare a dificultăţilor şi printr'o strânsă colaborare şi dragoste.

Unitatea nu înseamnă dispariţia identităţii denominaţiilor, ci, promovarea învăţăturii creştine, şi practicarea virtuţii creştine a dragostei, căci toţi sunt fii lui Dumnezeu. Aceasta este misiunea adevărată şi caracteristica esenţială a învăţăturii creştine. Diviziunea confesională nu înseamnă deloc că biserica are tainele şi esenţa unificatoare a dragostei creştine.

Perspectiva apropierii mileniului al treilea are un caracter dramatic, căci este intimă şi fierbintea dorinţă a Sfântului Părinte să se realizeze unitatea bisericilor care cred în Iisus Cristos. Numai aşa se poate întări credinţa şi poate deveni credibilă mărturia creştină, la intrarea în noul mileniu.

Sfântul Părinte menţionează însăşi ideea de schimbare a titlului său şi deci a primatului papal. El se numeşte urmaşul lui Petru, episcopul Romei şi mai ales: *"servus servorum Dei" - "slujitorul slujitorilor lui Dumnezeu"*.

Deschiderea spre dialogare şi spre realizarea unificării, din această enciclă papală oferă o nouă ocazie de a revizui tezele esenţiale al ecumenismului creştin, la care ţine atât de mult Papa Ioan Paul II-lea.

În faţa decadenţei vertiginoase care a cuprins lumea contemporană, şi în faţa haosului spiritual şi intelectual, care viciază însăşi demnitatea omului, ca fiinţă creată de Dumnezeu, după chipul şi asemănarea sa, nici un suflet curat şi nici o minte lucidă nu poate rămâne indiferentă la şansele care se oferă lumii creştine de a trece peste toate ostilităţile din diferenţele de interpretare ale adevărului biblic al Noului Testament. Confesiunile variate care există, îşi pot păstra identitatea de expresie şi specific, dar nu se poate trece cu vederea faptul fundamental că adevărul învăţăturii creştine este unul şi numai unitatea faţă de acest adevăr poate duce la o credibilitate atât a propovăduirii cât şi a sfintelor taine. Şi instrumentul cel mai puternic şi imbatabil pentru menţinerea acestui adevăr creştin este dragostea, care este o garanţie a Tatălui Ceresc. Fără de dragoste nu este posibilă viaţa creştină. Nu este posibilă nici răspândirea CUVÂNTULUI lui Dumnezeu.

Dezmăţul lumii de astăzi, se explică în bună parte, şi prin faptul că Biserica creştină a fost divizată, prin certurile, ostilităţile şi ambiţiile care au existat în decursul secolelor, şi toţi au astăzi răspunderea şi dreptul să contribuie la restaurarea unităţii creştine. Nimeni nu poate continua păcatul separării. Păcatul împotriva învăţăturii creştine, fără să se aştepte la consecinţe incalculabile pentru omenire. Este o grea răspundere pe care şi-o iau toţi acei, care falsifică adevărul LOGOSULUI ceresc şi porunca de dragoste a Noului Testament. Numai unirea tururor sub acoperemântul învăţăturii creştine şi prin dragoste se poate restabili unirea.

Unirea nu se poate aştepta dela elementele străine de biserică, din afara bisericii, ci numai din interior şi din partea tuturor celor curaţi la inimă şi plini de dragoste pentru viaţa creştină. Nu există viaţă creştină, fără dragoste, deci fără de unitate în Biserica Lui Iisus Cristos.

Acest lucru, adică lipsa de unitate, a fost speculată de toţi adversarii creştinătăţii şi ei au lucrat în sensul dărâmării templului celui adevărat de credinţă şi demnitate omenească.

Enciclica Papei Ioan Paul al II-lea, cheamă astăzi la ordinea cea bună pe toţi acei ce cred în învăţătura creştină a Noului Testament, şi le cere să-şi cerceteze adâncul sufletului şi al cugetului lor de credincioşi, şi cu o nouă strădanie să se unească toţi în voia lui Dumnezeu, şi să înlăture vrăjmăşiile şi adversităţile inutile şi absurde de până acum.

Nu se poate trece cu uşurinţă peste chemarea Sfântului Părinte, căci lumea creştină de azi nu se poate sustrage obligaţiilor şi drepturilor ei de formare a unei unităţi de credinţă şi de apărare a valorilor creştine, care sunt supuse atacurilor înverşunate ale veacului decăzut, imoral şi nefast pentru viitorul lumii acesteia. Care nu mai seamănă cu ceea ce a adus ca mântuire, Noul Testament şi întreaga credinţă creştină. Azi se sapă de zor la dărâmarea Bisericilor creştine, oricare ar fi ele şi se urmăreşte o ateizare totală a omenirii, fără Dumnezeu şi fără spiritualitate, care să ridice existenţa umană pe treptele înalte ale purităţii inimii şi ale mântuirii în lumea viitoare, oferindu-i tainele necesare ale acestei mântuiri spirituale, deci ale ieşirii din zona zoologică a trăirii în istorie.

Oamenii trăiesc, după concepţia creştină în perspectiva escatologică a unei mântuiri, adică în perspectiva finală a istoriei, când toţi ne vom întoarce la Tatăl cel Ceresc, la Dumnezeu.

UN ASPECT ROMÂNESC, în această chestiune gravă şi deosebit de impotantă îl prezintă Biserica Ortodoxă Română. Această Biserică are foarte multe elemente de valoare, atât în domeniul eclesiastic, cât şi în domeniul laic, care ar putea să ia serios în considerare proiectul ecumenismului, dar în acelaşi timp, la ora actuală această Biserică este condusă de o ierarhie vulnerabilă şi care este complet lipsită de o perspectivă creştină autentică, din cauza influenţelor din colaborarea cu regimul comunist dictatorial şi din cauza deformării viziunii pe care o menţine şi astăzi din cârdăşia cu regimul nomenclaturii comuniste a lui Iliescu, inclusiv speranţa refacerii dominaţiei ortodoxe a Bisericii ruse, care este departe de tot de perceperea valorilor occidentale pe care le apără Roma Catolică; deci Biserica ortodoxă rusească are o adversitate fundamentală faţă de orice formă de creştinism occidental (şi faţă de orice cultură şi ideologie occidentală).

Nu există voci care să vorbească liber în cuprinsul ortodoxiei româneşti, în legătură cu ecumenismul şi deci cu găsirea unor formule de apropiere între biserici, căci ierarhia ortodoxă de azi este îndepărtată de creştinism şi face jocuri străine de interesele creştine ale poporului român. Acest lucru se poate vedea şi din activităţile antinaţionale pe care le are în afara graniţelor româneşti (Paris, Germania şi chiar Statele Unite şi Canada), unde menţin în posturi de răspundere feţe bisericeşti, care au colaborat cu dictatura comunistă până în Decembrie 1989, şi au continuat şi după aceea, din cauza riscurilor de a se rupe, de angajamentele luate, ca să nu fie expuse activităţile lor în trecutul nefast al regimului lui Ceauşescu. (Unul dintre cei ponosiţi a ajuns mai recent chiar înalt prelat al ortodoxiei, deşi a fost implicat în procesul reeducării dela Aiud). Cu astfel de reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe române de azi nu se poate vorbi despre o unitate creştină a Bisericilor şi nici despre valori creştine, în forma lor cea curată. Ca să se eschiveze de orice obligaţie morală faţă de mişcarea ecumenică, chiar şi preoţii de bună credinţă ortodocşi, care au prejudecăţi anti-ecumenice se văd misionarii cuceririi la Ortodoxie a poporului american şi se trudesc să convigă lumea că este posibilă o asemenea convertire, deşi la Balaband, unde a fost un dialog cu Greco-Catolicii din România, le-a interzis acestora să facă convertiri religioase la greco-catolicism, căci este o chestiune vătămătoare pentru poporul român.

În asemenea situaţii, se poate spune că Biserica Ortodoxă română este, acum cel puţin, o cauză pierdută pentru mişcarea ecumenică, afară de faptul că se va întâmpla o minune, pe care numai Dumnezeu o poate face.

În fond Ortodoxia românească prin ecumenicitatea Bisericilor creştine, dacă ar participa şi ea, ar avea o frumoasă şansă să se refacă moral şi să iasă din starea în care se găseşte cu ierarhia de astăzi, compromisă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

BASARABIA
- PĂMÂNT KGB -

Astfel se intitulează - greşit - o serie de articole publicate în săptămânalul *"Tinerama"* (Nr.228) cu titlul general pe două coloane şi cu litere de o şchioapă. Am spus *"greşit"*, fiindcă pământul Basarabiei, n'a aparţinut niciodată unei puteri străine, cu toate ocupaţiile vremelnice ruseşti. Apartenenţa conducătorilor la o grupare sau alta, n'au alterat, câtuşi de puţin caracterul românesc al Basarabiei. Dacă stăm să judecăm cele 7 articole ce alcătuiesc cele două pagini de revistă, din punct de vedere sentimental şi totodată, dacă judecăm situaţia prezentă a acestei provincii româneşti, răşluită (ca sa nu zicem furată) României prin odiosul pact Ribbentrop-Molotov, pact pe care Rusia însăşi l-a declarat nul, vom fi de acord, indirect, cu cei doi ziarişti, Florian Bichir şi Ilie Stoian, care văd şi descriu Basarabia de astăzi, aşa cum este în realitate. Adică, o parte din România, în care, din păcate, parte din tineret s'a înstrăinat complet de obârşia lui, vorbind exclusiv ruseşte.

Dar să ne întoarcem acum la oile noastre.

După ce a fost trecut prin ciur KGB-istul Ion Iliescu, ale cărui păcate faţă de ţară şi neam, se ridică până la cer, a venit vremea *"moldoveanului"* Mircea Snegur, pentru a fi judecat precum o merită. (Am spus *"moldoveanului"* şi nu *"Românului"* deoarece Mircea Snegur s'a lepădat de neamul său, prin toate nelegiuirile pe care le-a comis, simţindu-se *"mai acasă"* la Moscova decât la Bucureşti).

Spre a vedea şi a ne da seama cine anume este acest *"prezident"* al Basarabiei, Mircea Snegur, cel care a înlocuit imnul *"Deşteaptă-te Române"* cu *"Limba noastră"* pentrucă, zice el, basarabenii nu sunt Români ci... *"moldoveni"*, ceea ce, după dânsul ar fi o... *"altă mâncare de peşte"*, ne vom servi de câteva aliniate din cele două pagini ale revistei respective.

"Fără să exagerăm câtuşi de puţin, Basarabia este condusă dela Kremlin. Actualul preşedinte, care este prezentat la noi drept bun Român, este căsătorit cu fiica generalului KGB, Zotov, fostul şef al Direcţiei informative pentru România. De altfel, Mircea Ivanovici Snegur (născut în 1940, în satul Trifăneşti, raionul Floreşti) a fost propulsat de KGB la data de 25 Iulie 1989, tocmai pentru a crea o imagine de democraţie a URSS, în perioada în care era condusă de Gorbaciov..."

Despre cel de-al doilea, ca rang, în conducerea Basarabiei, Petru Lucinschi, tot în acelaşi număr din *"Tinerama"* citim următoarele: *"Petru Lucinschi, preşedintele Parlamentului... este un mult mai bine văzut de Moscova şi care caută cu orice preţ să devină preşedintele Moldovei... Marele activist şi om al KGB (să nu uităm că a fost al patrulea în ierarhia URSS) vorbeşte astăzi despre Unire: Dar tot domnia sa afirmă: "Cu cât vorbim astăzi mai mult despre Unire, cu atât mai mult o vom îndepărta..."*

Limpede ca lacrima.

Nu le luăm basarabenilor în nume de rău faptul că nu vor, faptul că *"îndepărtează"* pe cât pot Unirea cu Patria Mamă, România lui Ion Iliescu. Dar ca să spui că basarabenii nu sunt Români, ci un neam aparte, adică *"moldoveni"* să te întorci la scrierea cu litere cirilice etc., asta-i prea de tot. Şi să nu uităm că sărăcia, ia din ce în ce, mai mari proporţii, şi că România lui Ion Iliescu, nu poate sătura burţile chiorhăind ale basarabenilor, când chiorhăiala maţelor de acasă este, poate, mult mai puternică.

Iată ce anume citim în legătură cu asta:

"...Sărăcia generalizată face ca feţele oamenilor să exprime doar teamă, nu numai pentru ziua de mâine, ci pentru cea prezentă. Fiecare monedă de 5 bani contează şi, chiar dacă nu vezi prea mulţi cerşetori pe străzile Chişinăului, nu miră pe nimeni dacă în faţa restaurantelor pot fi observaţi copii care cântă în mici fanfare, sperând că în acest fel pot duce acasă un leu, doi... în Moldova de peste Prut, foamea este un lucru obişnuit..."

Iată realitatea. Iată unde au ajuns bieţii oameni după atâta amar de ani de dominaţie comunistă. Unde-i deci îndelung propovăduitul RAI AL PROLETARILOR? Ce s'a ales din *"profeţiile"* porcarului Nichita Hruşciov: *"NOI VĂ VOM ÎNGROPA"*. Adică, ei comuniştii îi vor îngropa pe capitaliştii din lumea liberă. Cum, de altfel, cred şi tovarăşii Ion Iliescu şi Mircea Snegur, în mintea lor puţină.

"... În Basarabia, atât economia, cât şi cele mai importante fabrici privatizate se află în mâna rusofililor... acum sneguriştii doresc să fie independenţi, iar unioniştii se zbat ca peştele pe uscat..."

Despre capetele pătrate ce conduc Basarabia românească, de ieri, de azi şi de totdeauna iată ce, de încheiere, citim în *"Tinerama"*: *"... Nimeni nu a controlat modul în care o cantitate de 13.000 de tone carne de vită a luat drumul Turciei, în urma semnăturii ministrului agriculturii Virgil Goriciocovici... În acest timp, populaţia Basarabiei este înfometată..."*

Nicolae NOVAC